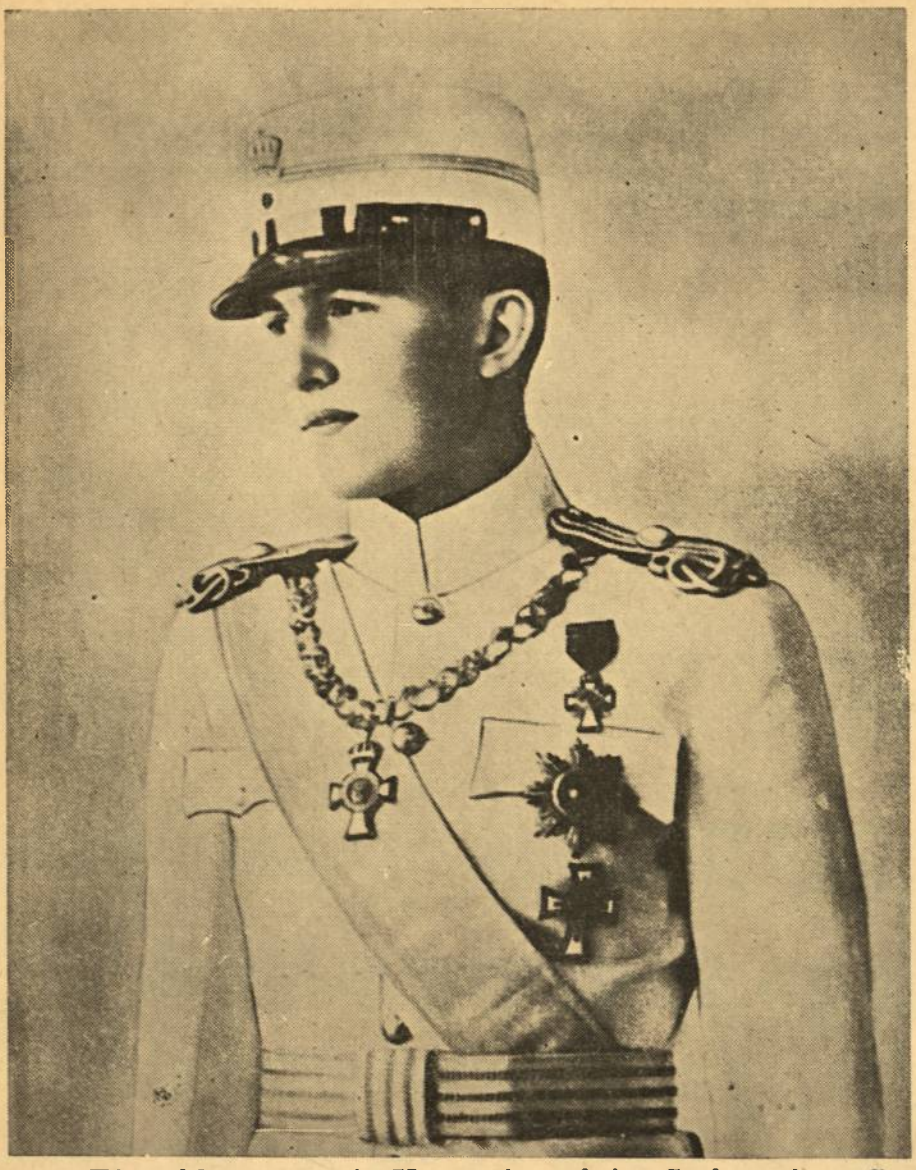
Έτος ΙΑ'

Τεύχος 240ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Β.Υ. τοῦ Διαδόχου ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ, ὑποβάλλουν εὐλαβῶς ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὰς θερμοτέρας εὐχάς των διὰ τὴν ὑγείαν, εὐτυχίαν καὶ μακροημέρευσιν Αὐτοῦ καὶ παρακαλοῦν τὸν παντοδύναμον Θεόν, ὅπως Τὸν τηρῇ ὑπὸ τὴν σκέπην τῶν πτερύγων Του.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΔΔΙΔΡΟΜΙΟΥ 12—ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.— Ἐξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἐξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΑ'. | ΑΘΗΝΑΙ 15 ΜΑΪΟΥ 1963 | ΤΕΥΧΟΣ 240ον

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

«Οἱ χῶρες ποὺ δίνουν στὴ μητέρα τὴν ἐξέχουσα θέσι ποὺ τῆς ταιριάζει, ἐργάζονται γιὰ τὸ ἴδιό τους τὸ μεγαλεῖο»

Οὐίλσων, Πρόεδρος Η.Π.Α.

Στὸ πέρασμα τῶν χρόνων μερικὰ σύμβολα παραμένουν αἰωνίως ἱερά. Στὸ ἀντίκρυσμα αὐτῶν τῶν συμβόλων ἡ ἀνθρώπινη καρδιὰ σκιρτάει ἀπὸ συγκίνησι. Κι' ἂν τὰ διάφορα πολιτικὰ συστήματα ξεχνιοῦνται ἢ ξεθωριάζουν, τὰ σύμβολα, γιὰ τὰ ὁποῖα μιλᾶμε, ἀνέκαθεν προσείλκυσαν ξεχωριστὸ τὸ ἐνδιαφέρον ὅλων τῶν ἀνθρώπων, σ' ὁποιαδήποτε ἐποχὴ κι' ἂν ἔζησαν καὶ σ' ὁποιαδήποτε θρησκεία κι' ἂν πίστευσαν.

Στὴ δίνη τῆς ζωῆς ὑπάρχει κάτι ποὺ σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες ὑπῆρξε, ἀλλὰ καὶ τώρα εἶναι καὶ πάντοτε θἄναι, κάτι ἱερὸ σἂν λέξι, ὑπέροχο καὶ θεῖο. Αὐτὸ τὸ κάτι τὸ ψιθυρίζει ὁ ἄνθρωπος ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ τῆς ζωῆς του. Φτωχοὶ καὶ πλούσιοι, βασιλεῖς καὶ στρατιῶτες, νέοι καὶ γέροι, οἱ ἄνθρωποι ὅλων τῶν γενεῶν, πρόφεραν καὶ προφέρουν μὲ ἰδιαίτερο σεβασμὸ καὶ ξεχωριστὴ ἀνατριχίλα τὸ γλυκύτερο ὄνομα ποὺ ὑπάρχει στὸν πρόσκαιρο τοῦτο κόσμο. Κι' εἶναι τ' ὄνομα αὐτό, ἡ οὐράνια αὐτὴ λέξις, ἡ **Μ η τ έ ρ α**.

Αὐτῆς τῆς μεγάλης καὶ χωρὶς τελειωμὸ ἀγάπης μας, γιορτάζουμε κάθε χρόνο, ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τῆς ὑφηλίου, τὸ μεγαλεῖο καὶ τὴ λαμπρότητα. Αὐτὲς τὶς μέρες σὲ κάθε γωνιὰ τοῦ πολιτισμένου κόσμου γονατίζουν ὅλοι μπροστὰ στὸ οὐράνιο αὐτὸ σύμβολο καὶ ψάλλουν παιᾶνες εὐγνωμοσύνης στὴ γυναίκα—**Μ η τ έ ρ α**. Κι' εἶναι οἱ γιορτὲς αὐτὲς ἡ ἔκφρασις τῆς αἰωνίας λατρείας μας σ' αὐτὴν ποὺ μᾶς ἔφερε στὸν κόσμο, σ' αὐτὴν ποὺ παρὰ τὶς ὠδῖνες τοῦ τοκετοῦ, ζητάει νὰ σφίξη στὴν ἀγκαλιά της τὸ σπλάγχνο της, τὴν ἴδια της τὴ ζωή.

Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα ἀκόμη ὁ ἑλληνικὸς λαὸς γιόρταζε ἰδιαίτερα τὴ γυναίκα—Μητέρα. Ἀνατρέχοντας στὶς σχετικὲς πηγές, πληροφορούμεθα πὼς κατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἑορτῶν τῶν Χοηφόρων, γιορτάζετο καὶ ἡ ἡμέρα τῶν «Καλλιγενείων». Στὰ «Καλλιγένεια», ποὺ ἔπαιραν μέρος μητέρες μὲ παιδιά, ἐβραβεύετο ἐκείνη ἡ μητέρα ποὺ εἶχε φέρει στὸ κόσμο τὰ πιὸ ὄμορφα καὶ καλοκαμωμένα παιδιά. Ἡ ἐκδήλωσις αὐτή, μπορεῖ νὰ μὴν εἶχε τὴν εὐρύτητα τῶν σημερινῶν τιμητικῶν γιὰ τὴν μητέρα ἑορτῶν, ἦταν ὅμως ἀναμφισβήτητα οὐσιαστικὴ ἀπόδειξις τῆς ξεχωριστῆς τιμῆς ποὺ ἀνῆκε στὴ μητέρα.

Ἀργότερα, καθὼς τὰ χρόνια περνοῦσαν, οἱ γιορτὲς ἐκεῖνες τῶν προγόνων μας ἔσβυσαν, μαζὶ μὲ τὸν εἰδωλολατρισμό. Κι' ἂν ὅμως χάθηκαν οἱ γιορτές, ἔμεινε ἡ Μητέρα, ποὺ στὰ νέα διδάγματα τοῦ Χριστιανισμοῦ, πῆρε τὴν μορφὴ ἱεροῦ συμβόλου. Ἡ ὑπεραγία Θεοτόκος, ἡ Ὑψηλοτέρα τῶν Οὐρανῶν, ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἔγινεν ἡ προσωποποίησις τοῦ ἱεροῦ συμβόλου.

Τὸ 1914, ἡ Ἀμερικανὶς Ἄννα Τσάρβις εἰσηγήθηκε στὸ Κογκρέσσο τὸν ἐπίσημο ἑορτασμὸ τῆς «ἡμέρας τῆς μητέρας». Ὁ τότε πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς Οὐΐλσων, ὄχι μόνον ὑπεστήριξε ἔνθερμα τὴν πρότασι τῆς ἰδεολόγου ἐκείνης γυναικός, ἀλλὰ καὶ τὴν σχετικὴ εἰσήγησί του ἄρχισε μὲ τὰ προφητικὰ λόγια, ποὺ παραθέσαμε στὴν ἀρχή. Ὕστερα ἀπ' αὐτὸ τὸ Κογκρέσσο ὥρισε τὴν δεύτερη Κυριακὴ τοῦ Μαΐου, σὰν «ἡμέρα τῆς μητέρας».

Στὴν Ἑλλάδα ὁ ἐπίσημος ἑορτασμὸς τῆς «ἡμέρας τῆς μητέρας» καθιερώθηκε τὸ 1928. Ἡ τότε πρόεδρος τοῦ Λυκείου τῶν Ἑλληνίδων κυρία Ἄννα Τριανταφυλλίδου ὑπέβαλε σχετικὴ πρότασι, ποὺ ἔγινε εὐμενέστατα δεκτή. Μέχρις ὅμως τὸ 1958 ἡ «ἡμέρα τῆς μητέρας» γιορτάζετο στὶς 2 Φεβρουαρίου, στὴ γιορτὴ τῆς Ὑπαπαντῆς. Ἀπὸ τοῦ 1959 ὅμως, ὕστερα ἀπὸ σχετικὴ εἰσήγησι συνεργαζομένων σωματείων, ἀποφασίσθηκε ὅπως ἡ «ἡμέρα τῆς μητέρας» γιορτάζεται τὴν δεύτερη Κυριακὴ τοῦ Μαΐου. Ἔτσι ἡ γιορτὴ αὐτὴ ταυτίσθηκε νὰ γίνεται τὴν ἴδια μέρα ποὺ ἔχουν ὁρίσει γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ὅλα τὰ κράτη τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Τὴν «ἡμέρα τῆς μητέρας» σ' ὅλον τὸν κόσμο, ὅλοι φροντίζουν, ὅσο μποροῦν περισσότερο, νὰ περιποιηθοῦν τὴν γυναίκα—Μητέρα, προσφέροντας διάφορα δῶρα καὶ τὸ σπουδαιότερο ἀποφεύγοντας νὰ τὴν στενοχωρήσουν γιὰ ὁποιαδήποτε αἰτία.

Γιὰ τὴ γυναίκα—Μητέρα κάθε χρόνο οἱ γιορτὲς αὐτές. Δημοτικὲς καὶ κοινοτικὲς ἀρχές, σχολεῖα, ὀργανώσεις καὶ γενικὰ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τὴν ἡμέρα αὐτὴ διοργανώνουν κάθε εἴδους ἐκδηλώσεις, γιὰ νὰ τιμήσουν τὴν πιὸ γλυκειὰ τοῦ κόσμου γυναίκα, τὴ γυναίκα—Μητέρα. Ποιὸς στ' ἀλήθεια μπορεῖ νὰ ξεχάση, ἔστω καὶ γιὰ λίγο, τὴ θεία αὐτὴ ὕπαρξι; Ποιὸς δὲν γέλασε καὶ δὲν ἔκλαψε μαζί της; Ποιὸς σ' αὐτὴν δὲν εἶπε τὶς πίκρες του καὶ τὶς χαρές του; Αὐτὴ πρωτοκίνησε τὴ κούνια μας, σ' αὐτῆς τὴν φλογερὴ ἀπ' ἀγάπη ἀγκαλιὰ ἀκούσαμε τὰ πρῶτα νανουρίσματα.

Ὦ Μητέρα! Αἰώνια καὶ χρυσῆ ἀγάπη μας. Μπροστὰ στὴ δική σου ἀγάπη σβύνει κάθε ἄλλη ἀγάπη. Σὺ ἔκανες τὸν Κέπλερο νὰ πῆ: «Ὅλων τῶν ἀστέρων οἱ λάμψεις δὲν δύνανται νὰ συγκριθοῦν στὸ φῶς ποὺ σκορπίζουν τὰ μάτια τῆς μάννας, ὅταν χαμογελᾶ τὸ παιδί της». Σὺ τὸν Αὐγουστῖνο, τὸν φοβερὸ τοῦ χριστιανισμοῦ διώκτη, μετέβαλες σὲ ὑπέρμαχο τῆς ὀρθοδοξίας μύστη. Θᾶσαι γιὰ μᾶς τὸ αἰώνιο γλυκόλαλο τραγούδι, τῆς ζωῆς μας ἡ ζωή, ἡ ψυχὴ τῆς ψυχῆς μας. Νά γιατὶ ὁ Jean Richepin, στὸ ποίημά του «ἡ καρδιὰ τῆς μάννας», γράφει τὰ ἑξῆς:

Ἕνα παιδὶ μοναχοπαίδι, ἀγόρι,
ἀγάπησε μιᾶς μάγισσας τὴν κόρη.
—Δὲν ἀγαπῶ ἐγώ, τοῦ λέει, τὰ παιδιά,
μ' ἂν θέλης νὰ σοῦ δώσω τὸ φιλί μου
τῆς μάννας σου νὰ φέρης τὴ καρδιά,
νὰ ρίξω νὰ τὴν φάη τὸ σκυλί μου.

Τρέχει ὁ νιὸς τὴ μάννα του σκοτώνει
καὶ τὴν καρδιὰ τραβᾶ καὶ ξερριζώνει
καὶ τρέχει νὰ τὴν πάη, μὰ σκοντάφτει
καὶ πέφτει ὁ νιὸς κατάχαμα μὲ δαύτη.
Κυλάει ὁ γυιὸς καὶ ἡ καρδιὰ κυλάει
καὶ τὴν ἀκούει νὰ κλαίη καὶ νὰ μιλάη.
Μιλάει ἡ μάννα στὸ παιδὶ καὶ λέει:
—Ἐχτύπησες ἀγόρι μου; καὶ κλαίει.

Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΣ

Η ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΚΑΙ ΤΑ ΠΟΡΝΕΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

XVII. Τὰ πρῶτα μέτρα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων.

Ὅταν ἡ Ἀστυνομία Πόλεων, ἀρχίσασα ἀπὸ τὴν Κέρκυραν καὶ τὰς Πάτρας, ἐπεξετάθη τὸν Μάϊον τοῦ 1923 εἰς τὸν Πειραιᾶ καὶ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1925 εἰς τὰς Ἀθήνας, τὸ διακανονιστικὸν σύστημα ἦτο εἰς πλήρη αὐτοῦ ἰσχὺν καὶ καθὼς εἴδομεν εἰς τὰ προηγούμενα εἶχον πλήρη ἐφαρμογὴν ὁ νόμος 3032 τοῦ 1922 καὶ τὸ εἰς ἐκτέλεσιν τούτου ἐκδοθὲν διάταγμα τῆς 19/30 Ἀπριλίου τοῦ 1923. Ὅπως ἐξηγήσαμεν ἡ δυστυχισμένη ἡ ἱερόδουλος ἐθεωρεῖτο ἡ σκλάβα τῆς «ματρώνας» ἢ «μαμᾶς» της, τὴν μόνην τὴν ὁποίαν ἀνεγνώριζε τὸ Κράτος καὶ ἐπροστάτευεν, ἐνῶ αἱ ὑπ' αὐτῆς ἐκμεταλλευόμεναι κοιναὶ γυναῖκες δὲν εἶχον καμμίαν προστασίαν καὶ ἀφοῦ ἔφθειραν τὰ ὡραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς των μέσα εἰς τοὺς τέσσαρας τοίχους τοῦ πορνείου ἢ τῆς κολάσεως τῶν Βούρλων ἢ τῶν θαλάμων τοῦ Νοσοκομείου Συγγροῦ, σωματικὰ ἐρείπια πλέον καὶ ἠθικὰ ράκη, χωρὶς καμίαν πεντάραν ἀπὸ τὰ τόσα κέρδη τῆς σαρκός των, ἐξηκολούθουν τὴν θλιβερὰν ζωήν των ὡς ὑπηρέτριαι ἢ ὡς θυρωροὶ εἰς τὰ αὐτὰ ἢ ἄλλα διαφθορεῖα ὅπου ἐξεδίδοντο νέαι ἢ ἐτελείωναν τὴν ἀξιοθρήνητον ζωήν των εἰς τὸ Δημόσιον Ψυχιατρεῖον, τρελλαὶ ἀπὸ τὴν συφιλίδα ποὺ εἶχε προσβάλει τὸν ἐγκέφαλόν των.

Τὸ νέον τότε Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας δὲν ἠδύνατο βέβαια οὔτε νὰ ἀλλάξῃ συστήματα τῆς διοικήσεως, πολὺ δὲ περισσότερον νὰ παραβῇ νόμους, ἔστω καὶ ἂν ἔκρινεν αὐτοὺς ὡς ἀντικοινωνικούς, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔδειξε τὸ ἀνθρωπιστικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον διῆπε ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς, βαθμοφόρους καὶ ἀστυφύλακας. Αἱ διευθύντριαι τῶν δυσωνύμων οἴκων ἐτέθησαν εἰς τὴν θέσιν των, οἱ σωματέμποροι κατεδιώχθησαν καὶ ἡ Ἀστυνομία προσέβλεπε πλέον τὰς κοινὰς γυναῖκας ὡς δυστυχισμένα πλάσματα, ἐκπληροῦντα κάποιαν κοινωνικὴν ἀνάγκην καὶ ἄξια κάποιας προστασίας καὶ ὄχι ἀλόγου σκληρότητος καὶ περιφρονήσεως. Αἱ τρόφιμοι τῶν διαφθορείων, ἀποκτήσασαι κάποιαν ὀντότητα, ἤρχισαν νὰ καταγγέλλουν τοὺς ἐκμεταλλευτάς των σωματεμπόρους, βέβαιαι ὅτι αὐτοὶ μὲν θὰ ἐτιμωροῦντο καὶ ἐκεῖναι θὰ ἐπροστατεύοντο. Ὁ πρῶτος ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν, ὑπέργηρος ἤδη συνταξιοῦχος ἀρχηγὸς καὶ ἀγαπητός μου φίλος κ. Ἰωάννης Καλυβίτης, δὲν παρέλειπε εἰς τὰς ἑβδομαδιαίας συγκεντρώσεις του πρὸς τοὺς ἀστυνόμους του νὰ ἐμφυσήσῃ αὐτὸ τὸ νέον πνεῦμα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καὶ τῆς συμπονοίας πρὸς τὸν πλησίον, ἔστω ἂν αὐτὸς ὁ πλησίον ἦτο μία ἱερόδουλος. Διότι ὁ Θεάνθρωπος καὶ τὴν πόρνην συνεχώρησε καὶ τὸν ληστὴν ἐπίσης, εἰπὼν ὅτι «δὲν ἦλθε σῶσαι δικαίους, ἀλλὰ καλέσαι ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν».

Μὲ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν περὶ ἠθῶν μέτρων τοῦ νέου τότε διὰ τὰς Ἀθήνας ἀστυνομικοῦ θεσμοῦ ἐπῳμίσθη ὁ ἐπίσης ἀγαπητός μου φίλος καὶ συνταξιοῦχος ἤδη ἀστυνομικὸς διευθυντὴς κ. Ἀριστοτέλης Κουτσουμάρης, δικηγόρος, διοικητὴς τότε τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ὁ ὁποῖος ὄχι μόνον ἔκαμεν αἰφνιδιαστικὰς ἐρεύνας αὐτοπροσώπως εἰς τοὺς οἴκους ἀνοχῆς, ἀλλὰ παρηκολούθει ἀγρύπνως καὶ τὸ ἔργον τῶν εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἐπιθεώρησιν ἰατρῶν. Μεταξὺ τῶν κυριωτέρων ἐπιδιώξεων τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, ἡ ὁποία τὸ πρῶτον εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἐπάνω ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως, εἰς τὴν τότε ὁδὸν Ἴωνος καὶ νῦν Μαρίκας Κοτοπούλη καὶ κατόπιν εἰς τὴν ὁδὸν Βερανζέρου, ἦτο καὶ ἡ καταδίωξις τῶν σωματεμπόρων, αὐτῆς τῆς μάστιγος τοῦ 20οῦ αἰῶνος, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ἐν πλήρει δράσει τὴν ἐποχὴν

ἐκείνην. Οἱ σωματέμποροι, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ περισσότεροι ἦσαν Βουρλιῶται πρόσφυγες ἐγκατεστημένοι εἰς τὸν συνοικισμὸν Ἀσυρμάτου, ἀντέδρασαν μὲ ὅλας των τὰς δυνάμεις κατὰ τῆς πραγματικῆς προστασίας μὲ τὴν ὁποίαν περιέβαλε τὰς ἐκμεταλλευομένας ὑπ' αὐτῶν κοινὰς γυναῖκας. Χασισπόται οἱ περισσότεροι καὶ μαχαιροβγάλτες ὀνομαστοί, βαρυνόμενοι ἕκαστος μὲ φόνους καὶ μὲ τραυματισμοὺς καὶ μὲ πολυσέλιδον ποινικὸν μητρῶον διὰ παντὸς εἴδους παραβάσεις τοῦ ποινικοῦ νόμου, τρόφιμοι καὶ ἀργόμισθοι δήμων καὶ ὑπουργείων, ἦσαν κράτος ἐν κράτει, ὅπως ἐτονίσθη εἰς προηγούμενα κεφάλαια. Ἀλλ' ἐνῶ ἄλλοτε οἱ σωματέμποροι ἔτρεμαν τὴν παλαιὰν Χωροφυλακὴν καὶ τὸν βούρδουλαν τοῦ φὸν Κολοκοτρώνη καὶ τοῦ Μπαϊρακτάρη, οἱ «Βουρλιῶτες ἀγαπητικοὶ»—Βουρλιῶτες ὄχι διότι εἶχον σχέσεις μὲ τὰ Βοῦρλα, ἀλλὰ διότι κατήγοντο ἀπὸ τὰ Βουρλὰ τῆς Μ. Ἀσίας, φημιζόμενα διὰ τοὺς ταραχοποιούς τους —ἐσκέφθησαν ὅτι ἠμποροῦσαν νὰ τρομοκρατήσουν αὐτοὶ τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα καὶ νὰ «στραπατσάρουν» τοὺς ἀστυφύλακας. Ὅταν λοιπὸν ἔγιναν μικροεπεισόδια εἰς τὸν συνοικισμὸν Ἀσυρμάτου καὶ ἠθέλησαν νὰ ἐπέμβουν ἀστυφύλακες μεμονωμένοι, οἱ Βουρλιῶτες ἀγαπητικοὶ ἐπετίθεντο, πολλοὶ ἐξ αὐτῶν, ἐναντίον τῶν ὀργάνων τῆς τάξεως, τὰ ἐξυλοκοποῦσαν καὶ ἐξηφανίζοντο. Ποῦ νὰ τολμήσουν αὐτόπται μάρτυρες νὰ ἀποκαλύψουν κατόπιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τοὺς δράστας τῆς ἐναντίον ἀστυνομικῶν ὀργάνων ἐπιθέσεως. Οἱ ἀγαπητικοὶ καὶ λαθρέμποροι ναρκωτικῶν ἀπειλοῦσαν ὅτι «θὰ ἐκόνταιναν πέντε π.θαμὲς ὁποιον τολμήσῃ ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του καὶ νὰ μιλήσε σὲ μπάτσο», δηλαδὴ σὲ ἀστυνομικόν.

Μετὰ τὸ τρίτον ὅμως ἐπεισόδιον—στραπατσάρισμα εἰς βάρος ἀστυνομικοῦ—ὁ τότε διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας κ. Ἀριστοτέλης Κουτσουμάρης διεῖδεν ὅτι ἐκινδύνευε πλέον αὐτὴ αὕτη ἡ ὑπόστασις τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος, τὸ ὁποῖον ἡ κοινωνία εἶχε περιβάλλει μὲ τόσην ἀγάπην, μὲ λατρείαν δύναται κανεὶς νὰ εἴπῃ, ἐὰν ἐξηκολούθει τοῦτο νὰ δέχεται κολάφους ἀπὸ τοὺς Βουρλιῶτες τοῦ συνοικισμοῦ Ἀσυρμάτου καὶ εἰσηγήθη εἰς τὸν ἀστυνομικὸν διευθυντὴν κ. Καλυβίτην τὴν λῆψιν δρακοντείων μέτρων, ὡς ἕνα εἶδος ἀντιποίνων διὰ τὰ μέχρι τῆς ἐποχῆς εἰς βάρος τῆς Ἀστυνομίας ἐπεισόδια. Ἀπεφασίσθη, λοιπόν, ὅπως μίαν ἡμέραν, πολὺ πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ἐκστρατεύσῃ ὁλόκληρος ἡ τότε δύναμις τῆς Ἀστυνομίας Ἀθηνῶν, ἐνισχυομένη καὶ ἀπὸ μέρος τῆς δυνάμεως τῆς Ἀστυνομίας Πειραιῶς, καὶ περικυκλώσῃ ὁλόκληρον τὸν συνοικισμὸν Ἀσυρμάτου, ὥστε ἡ διαφυγὴ παντὸς κατοίκου νὰ εἶναι ἀδύνατος. Νὰ καταληφθοῦν ἐν συνεχείᾳ ὅλαι αἱ ὁδοὶ τοῦ συνοικισμοῦ καὶ νὰ ἀπαγορευθῇ ἡ μεταξὺ τῶν διαφόρων οἰκημάτων καὶ παραπηγμάτων ἐπικοινωνία τῶν κατοίκων καὶ νὰ γίνουν ἀτομικαὶ ἔρευναι εἰς ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς κατοίκους τοῦ συνοικισμοῦ καὶ λεπτομερέστεραι ἔρευναι εἰς τὰ παραπήγματα καὶ τὰς τρώγλας των. Ἀκόμη οἱ ἄνδρες τοῦ συνοικισμοῦ ἀπὸ ἡλικίας 18 ἐτῶν καὶ ἄνω θὰ ὡδηγοῦντο, ἀνὰ πέντε ἢ δέκα, εἰς τὸ Θ' ἀστυνομικὸν τμῆμα, εἰς τὴν πλατεῖαν Θησείου, ὅπου εἰδικὰ συνεργεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας θὰ ἐλάμβανον ἀμέσως τὰ δακτυλικὰ των ἀποτυπώματα. Ταῦτα μὲ μοτοσυκλέττας θὰ ἀπεστέλλοντο ἀμέσως εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἡ ὁποία καὶ θὰ ἀπεφαίνετο ἂν ὁ εἰς τὸ τμῆμα προσαχθεὶς εἶχε σημανθῇ δι' ἀξιόποινον ἀδίκημα, ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἢ ἄλλην ταυτότητα. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ ὁμὰς τῶν προσαχθέντων θὰ παρέμενεν εἰς τὸ τμῆμα μέχρις ὅτου ἔλθῃ ἡ ἀπάντησις τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ κατόπιν θὰ ἐγένετο ἔρευνα εἰς τὰ ἀρχεῖα τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας, μὲ τοὺς ὀλίγους ἀκόμη τότε φακέλους των, ἂν οἱ προσαχθέντες ἐδιώκοντο μὲ κανένα ἔνταλμα συλλήψεως ἢ βούλευμα δι' ἀξιόποινον ἀδίκημα ἢ εἶχον καμμίαν ἐρήμην καταδίκην εἰς βάρος των.

Δημοσιογράφος μὲ δεκαετῆ πεῖραν τότε ὁμολογῶ ὅτι ἔμεινα κατάπληκτος ἀπὸ τὰ πληρέστατα σχέδια, τὰ ὁποῖα εἶχε καταρτίσει ὁ ἀγαπητὸς φίλος κ. Κουτσουμάρης διὰ τὴν κατὰ τοῦ συνοικισμοῦ Ἀσυρμάτου ἀστυνομικὴν ἐπιχείρησιν. Τὰ σχέδια αὐτὰ θὰ τὰ ἐζήλευε καὶ ὁ καλύτερος ἐπιτελικὸς ἀξιωματικός. Τὸ πᾶν εἶχε προβλε-

φθῆ μέχρι καὶ τῆς παραμικρᾶς λεπτομερείας. Σιγὴ ἀσφαλείας περιέβαλεν ὅλας τὰς λεπτομερείας,διότι δὲν ἔπρεπε, ἐπ'οὐδενὶ λόγω, νὰ γνωσθῆ τίποτε ἐκ τῶν προτέρων, διὰ νὰ μὴ διαφύγουν οἱ καταδιωκόμενοι καὶ κρυπτόμενοι ἐντὸς τοῦ συνοικισμοῦ κακοποιοὶ καὶ ἰδίως οἱ ἀγαπητικοὶ καὶ σωματέμποροι, καθὼς καὶ οἱ λαθρέμποροι ναρκωτικῶν. Καὶ τίποτε δὲν ἐπροδόθη. Ἀλλὰ εἶναι ἀλήθεια ὅτι ἐκτὸς τοῦ τότε ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ κ. Ἰωάννου Καλυβίτου, τοῦ ὑποδιευθυντοῦ Γεωργίου Παπαδημητρίου, τοῦ διευθυντοῦ τῶν γραφείων τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως κ. Γρηγορίου Πράττη, ἤδη δικηγόρου, ἔλαβον μέρος εἰς τὴν «ἐπιχείρησιν Ἀσυρμάτου» ὁ οὐσιαστικῶς διευθύνων αὐτὴν κ. Κουτσουμάρης, ὁ ὑποδιοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας ἀείμνηστος Θεόδωρος Λεονταρίτης, μετέπειτα ἀρχηγός,καὶ οἱ ἐπιτελεῖς τῆς Ἀσφαλείας, ἀστυνόμοι τότε, Ἰωάννης Πανόπουλος,Κωνσταντῖνος Λαμπρινόπουλος, ἀποθανόντες ἤδη, καὶ ὁ ἀγρίως δολοφονηθεὶς καὶ ληστευθεὶς εἰς τὸ Καράτσι τῶν Ἰνδιῶν Σπῦρος Παξινός, καθὼς καὶ ὅλοι οἱ ὑπαστυνόμοι,ἐκ τῶν ὁποίων ἐνθυμοῦμαι τοὺς φίλους κ.κ. τὸν πρώην γενικὸν διευθυντὴν τοῦ Ὑπουργείου,Νῖκον Ἀρχιμανδρίτην,διευθύνοντα τότε τὸ τμῆμα διώξεως ναρκωτικῶν, τὸν Στάθην Μπουργάνην, συνταξιοῦχον ἀπὸ ἐτῶν, διευθύνοντα τότε τὰ ἤθη, καὶ ἄλλους τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν συγκρατῶ μετὰ τόσα ἔτη.

Καὶ μίαν νύκτα ἀπὸ τῆς 2ας πρωινῆς ἐδόθη τὸ σύνθημα. Ὁλόκληρος ὁ συνοικισμὸς ἐκυκλώθη, ὥστε νὰ μὴ δύναται νὰ εἰσέλθῃ ἢ νὰ ἐξέλθῃ κανεὶς ἀπὸ τὸν ἄντρον ποὺ ἐλέγετο Ἀσύρματος. Καὶ πρὶν ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἄλλαι ἀστυνομικαὶ δυνάμεις εἶχον εἰσχωρήσει καὶ καταλάβει ὅλας τὰς ὁδοὺς ἢ μᾶλλον ὅλα τὰ μεταξὺ τῶν ξυλίνων παραγκῶν στενοσόκακα τοῦ συνοικισμοῦ,ἀπαγορεύοντα τὴν κυκλοφορίαν ἀπὸ παραπήγματος εἰς παράπηγμα. Ὅσοι εἶχον πρωινὴν ἐργασίαν καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ χάσουν τὰ ἡμερομίσθιά των ἐξεμπέρδεψαν ἀμέσως. Ὑπὸ συνοδείαν ἀπεστέλλοντο εἰς τὸ Θ' ἀστυνομικὸν τμῆμα, ὅπου ἐλαμβάνοντο τὰ δακτυλικά των ἀποτυπώματα μὲ τὰ ὀνοματεπώνυμα τὰ ὁποῖα ἐδήλωναν. Διότι σημειωτέον ὅτι τότε δὲν ὑπῆρχον ταυτότητες. Καὶ ἀμέσως τὰ ἀποτυπώματα αὐτὰ μὲ στρατιωτικὲς μοτοσυκλέττες ἀπεστέλλοντο εἰς τὴν Διεύθυνσιν Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν ποὺ ἦτο τότε εἰς τὴν Μητρόπολιν καὶ ἤτις ἀπεφαίνετο ἂν ὁ ἄνδρας ἢ ἡ γυναίκα, ποὺ εἶχον ληφθῆ τὰ ἀποτυπώματά του, εἶχε σημανθῆ ἄλλοτε μὲ αὐτὸ ἢ ἄλλο ὀνοματεπώνυμον καὶ πόσας καταδίκας καὶ συλλήψεις δι' ἀδικήματα καὶ ποῖα εἶχε. Ἡ ἀπάντησις ἀπεστέλλετο ἐντὸς δέκα λεπτῶν μὲ τὴν μοτοσυκλέτταν εἰς τὸ Θ' τμῆμα, ὅπου εἶχον μεταφερθῆ καὶ τὰ μικρὰ τότε εἰς ὄγκον ἀρχεῖα τῆς Ἀσφαλείας. Καὶ ἐφ' ὅσον καὶ ἐξ αὐτῶν διεπιστοῦτο ὅτι ὁ σημανθεὶς δὲν εἶχε παρελθὸν καὶ δὲν κατεδιώκετο δι' ἀξιόποινον ἀδίκημα, τὸ πολὺ εἰς ἕνα τέταρτον τῆς ὥρας ἀφίνετο ἐλεύθερος νὰ μεταβῆ εἰς τὴν ἐργασίαν του. Οἱ καταδιωκόμενοι ἐκρατοῦντο καὶ ἀπεστέλλοντο εἰς τὰς φυλακὰς διὰ νὰ ἐκτίσουν τὴν ποινήν των, ἐνῶ οἱ σεσημασμένοι καὶ μὴ καταδιωκόμενοι ὑφίσταντο σχετικὴν κατήχησιν ἀπὸ τὸν κ. Κουτσουμάρην καὶ τοὺς ἐπιτελεῖς του. Χωρὶς βούρδουλαν καὶ χωρὶς ξύλο.

—Μὴ νομίσετε ὅτι μπορεῖτε νὰ παίξετε πιὰ μὲ τὸ Κράτος καὶ μὲ τὴν Ἀστυνομία, τοὺς ἔλεγαν. Θὰ ἀντικρύσετε ὅλην τὴν σκληρότητα τῶν νόμων.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἤρχισεν ἡ ἐκκαθάρισις τοῦ συνοικισμοῦ. Σπίτι μὲ σπίτι καὶ παράπηγμα πρὸς παράπηγμα, ἔρευνα λεπτομερεστάτη καὶ μετὰ λῆψιν τῶν δακτυλικῶν ἀποτυπωμάτων ὅλων τῶν ἐνηλίκων ἀρρένων, διαπίστωσις κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον ἐὰν ἐδιώκοντο ἢ ὄχι.Καὶ κράτησις ὅλων τῶν διωκομένων ταραχοποιῶν τοῦ συνοικισμοῦ οἱ ὁποῖοι ἐδιώκοντο καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ συλληφθοῦν μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀπὸ μεμονωμένους ἀστυφύλακας, ἀποστελλομένους εἰς τὸν συνοικισμόν, δι' οὓς λόγους ἐξέθεσα προηγουμένως.

Ἀποτέλεσμα ὅλης αὐτῆς τῆς ἐκστρατείας καὶ τῶν σωματικῶν καὶ τῶν κατ' οἶκον ἐρευνῶν, ποὺ ἔληξαν τὰς πρώτας μεταμεσημβρινὰς ὥρας, ὑπῆρξε νὰ ἀνευρε-

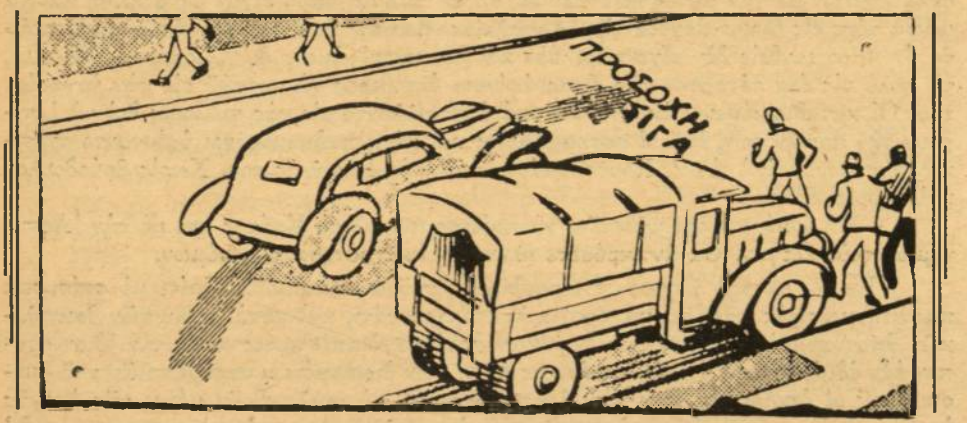
θοῦν περίστροφα, ὅπλα, φυσίγγια, μάχαιραι, στιλέττα, ποσότητες χασίς, μικραὶ ποσότητες ἡρωίνης καὶ νὰ συλληφθοῦν εἴκοσι καὶ πλέον καταδιωκόμενοι σωματέμποροι, λαθρέμποροι ναρκωτικῶν καὶ κακοποιοί. Ἡ Ἀστυνομία Πόλεων γενικῶς καὶ ἡ Γενικὴ Ἀσφάλεια εἰδικώτερον ἀνέκτησαν τὸ γόητρόν των καὶ ἐπεβλήθησαν πλήρως εἰς τὸν συνοικισμὸν Ἀσυρμάτου. Οἱ σωματέμποροι καὶ οἱ χασισοπόται εἶδον ὅτι δὲν ἠδύναντο πλέον νὰ παίξουν μὲ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ οἱ φιλήσυχοι πολῖται ἀντελήφθησαν ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ ἦσαν εἰς θέσιν καὶ εἶχον καὶ τὴν δύναμιν νὰ τοὺς προστατεύουν ἀπὸ ὅλους τοὺς μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ταραξίας καὶ τρομοκράτας των.

Εἰς τὸ ἐνεργητικὸν τοῦ νέου τότε Ἀστυνομικοῦ Σώματος πρέπει νὰ προσθέσω ἀκόμη ὅτι οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἠρκοῦντο μόνον εἰς τὰς βεβαιώσεις τῶν ἰατρῶν, ὅτι αἱ ἐξεταζόμεναι εἰς τὴν ὑγειονομικὴν ἐπιθεώρησιν τρόφιμοι κακοφήμων οἴκων δὲν ἔπασχον ἀπὸ ἀφροδίσιον νόσημα, ἀλλ' ἤρχισαν νὰ ἐλέγχουν καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον οἱ ἀστύιατροι ἐξετέλουν τὰς ἐπιθεωρήσεις αὐτάς. Ὁ πρῶτος διοικητὴς τῆς Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν κ. Κουτσουμάρης, ἀπὸ αὐτοπρόσωπον ἔλεγχον, εἶχε διαπιστώσει ὅτι λόγω τοῦ εὐαρίθμου τῶν ὑγειονομικῶν ἀξιωματικῶν καὶ τοῦ πλήθους τῶν εἰς ὀλίγας μόνον ὥρας ἐξεταζομένων γυναικῶν εἶναι ζήτημα ἂν διετίθετο δι' ἑκάστην ἐξ αὐτῶν ἥμισυ λεπτὸν τῆς ὥρας δι' ἐξέτασιν. Ὁ χρόνος οὗτος ἦτο τελείως ἀνεπαρκὴς πρὸς διαπίστωσιν ἂν αὕτη εἶχεν ἕλκη καὶ μετέδιδε συφιλίδα ἢ ἡ χρονία της βλεννόρροια ἦτο ἐκ νέου εἰς ὀξεῖαν κατάστασιν, δεδομένου μάλιστα ὅτι αἱ πάσχουσαι γυναῖκες κατέφευγον εἰς ἕνα σωρὸν «γιατροσόφια», διὰ νὰ κατορθώσουν νὰ ἐξαπατήσουν τὸν ἀστύιατρον καὶ νὰ ἀποφύγουν τὸ Νοσοκομεῖον Συγγροῦ, ἀδιαφοροῦσαι ἂν θὰ μετέδιδον ἀφροδίσια νοσήματα εἰς ἑκατοντάδας πελατῶν των. Καὶ δι' ἐπανειλημμένων ἀναφορῶν του ἐπεσήμανε τὸν κίνδυνον.

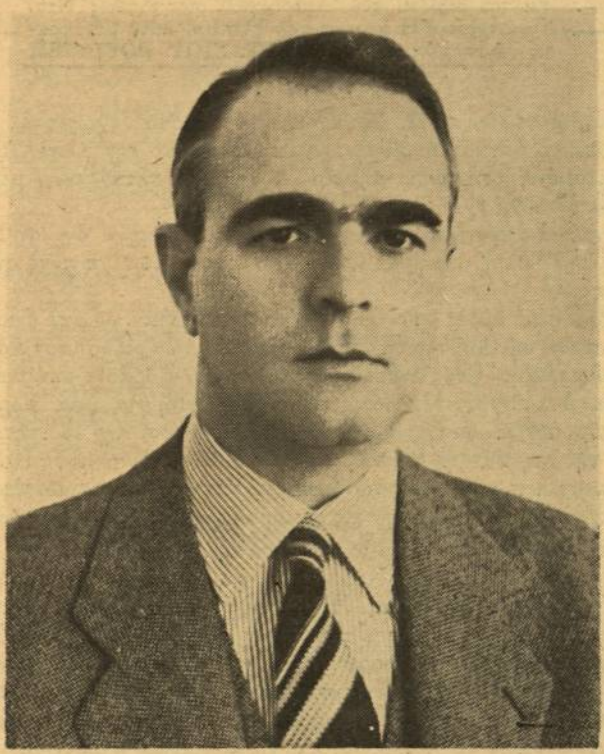
(Συνεχίζεται)

ΟΔΗΓΙΕΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΟΔΗΓΟΥΣ

Μὴ ξεχνᾶτε ποτέ, ὅτι τὸ προσπέρασμα ἔχει καὶ τοὺς κινδύνους του καὶ πρέπει νὰ γίνεται μὲ μεγάλη προσοχή. Ὅταν μάλιστα προσπερνᾶτε ἄλλο σταματημένο αὐτοκίνητο ποὺ σᾶς ἐμποδίζει νὰ βλέπετε πρὸς τὰ δεξιά σας, πρέπει νὰ ἐλαττώνετε τελείως τὴν ταχύτητα, ὥστε νὰ σταματᾶτε ἀμέσως ἂν παραστῇ ἀνάγκη.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τῆς Α.Ε. τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως κ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ, ὑποβάλλουν ἐκ μέρους τῶν ἀξιωματικῶν καὶ ἀνδρῶν τοῦ Σώματος τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὰς θερμοτέρας εὐχὰς δι' ὑγείαν καὶ μακροημέρευσιν ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Ἔθνους.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I.», κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Οἱ ἀριστεροὶ σοσιαλισταὶ, ὠργανώθηκαν σὲ δυὸ ξεχωριστὲς ὁμάδες. Ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς ἵδρυσε τὸ ἐργατικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα τὴν 31ην Αὐγούστου 1919. Ἐκτὸς ἀπὸ ὡρισμένα ἀσήμαντα σημεῖα, ἡ διαφορὰ «ἦταν πολὺ μικρὴ μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν κομμάτων» (1).

Μερικὰ χρόνια ἀργότερα, ὁ Χίλγουϊτ ἔλεγε μὲ πικρία ὅτι «ἡ Σοβιετικὴ Κυβέρνησις ἦταν ἡ μεγαλύτερη συμφορὰ καὶ καταστροφὴ ποὺ εἶχε ποτὲ σημειωθῆ στὴ σοσιαλιστικὴ κίνησι».

Οἱ συνεδριάσεις αὐτὲς τῶν κομμουνιστῶν ἔλαβαν χώραν ἕνα μῆνα μετὰ τὴν ἔναρξι τῶν μελετῶν τοῦ Χοῦβερ ἐπὶ τῶν ἐνεργειῶν τῶν ριζοσπαστικῶν δυνάμεων ποὺ δροῦσαν στὴν Ἀμερική. Ἕνας ἄνθρωπος, τοῦ ὁποίου ἡ δρᾶσις ἀπέσπασε τὸ ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, ἦταν ὁ Λούντβιχ Μάρτενς, ποὺ εἶχε ἀφιχθῆ στὴ Νέα Ὑόρκη τὸ Μάρτιο — ἀμέσως μετὰ τὴν συνέλευσι τῆς Τρίτης Διεθνοῦς — ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἐμπορικοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, παρ' ὅλον ὅτι οἱ Ἡνωμένες Πολιτεῖες δὲν εἶχαν ἀναγνωρίσει ἐπίσημα τὸ καθεστὼς τῶν Σοβιέτ. Ὑπελογίζετο ὅτι μετέφερε 200.000.000 δολλάρια γιὰ νὰ τὰ χρησιμοποιήση στὶς ἐμπορικὲς σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν.

Ὁ Μάρτενς ἄνοιξε τὸ γραφεῖο του ἐπὶ τῆς Μπρόουντγουαίη ἀριθ. 299, ὅπου ἦταν ἐγκατεστημένη ἡ Σαντέρρι Νουόρτεβα, ποὺ κατηύθυνε τὸ μπολσεβικικὴ προπαγάνδα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες. Ἡ ρωσικὴ Μπολσεβικικὴ Ὁμοσπονδία, μὲ τὴν ἡμερήσια ἐφημερίδα της, χαιρέτησε τὴν ἄφιξι τοῦ Μάρτενς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο :

«Τὸ μεγάλο γεγονὸς τοῦ διορισμοῦ ἐδῶ σοβιετικοῦ ἀντιπροσώπου σημαίνει ἀκριβῶς ὅτι ὁ διορισμὸς αὐτὸς ἀνοίγει στὸ ἀμερικανικὸ προλεταριᾶτο νέες προοπτικὲς καὶ νέες εὐκαιρίες. Μιὰ εὐκαιρία ἐπαναστατικῆς δράσεως μὲ κατ' εὐθεῖαν ἐπαφὴ καὶ συνεργασία μὲ τὸ ρωσικὸ προλεταριᾶτο καὶ τὴ Σοβιετικὴ κυβέρνησι τῆς Ρωσίας».

Ὁ Μάρτενς ἀνέλαβε ἀμέσως δρᾶσι μὲ τοὺς ἀριστεροὺς σοσιαλιστάς. Κατέστη τὸ κέντρο τῶν ἐνεργειῶν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας καί, ὡς ἀντιπρόσωπος τῆς Μόσχας, ἐθεωρεῖτο αὐθεντία τοῦ κομμουνισμοῦ.

Πολὺ γρήγορα ὅμως ὁ Μάρτενς ἦρθε σὲ ρῆξι μὲ ἄλλα μέλη τοῦ κόμματος. Εἶχε τὴν ὑποψία ὅτι ὁ σύντροφος Λούϊς Φράϊνα, ἦταν ἕνας συγκεκαλυμμένος πράκτορας τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης. Ἡ συνεργάτρια τοῦ Μάρτενς, Νουόρτεβα, συνέταξε τὴν τυπικὴ κατηγορία τοῦ κόμματος ἐναντίον τοῦ Φράϊνα. Κατ' ἀρχὰς ὁ Φράϊνα δικάσθηκε ἀπὸ τὸ κόμμα στὴ Νέα Ὑόρκη ἀπὸ ἀμερικανοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἐκρίθη ἀθῶος. Ἐν συνεχείᾳ ἡ ὑπόθεσίς του ἐξετάσθηκε ἀπὸ τὴν Ἐκτελεστικὴ Ἐπιτροπὴ τῆς Τρίτης Διεθνοῦς στὴ Μόσχα καὶ κηρύχθηκε καὶ πάλι ἀθῶος. Ἡ διαδικασία ὅμως αὐτὴ ἀπεκάλυψε τυχαίως τὴν πραγματικὴ προέλευσι τῶν διαταγῶν ποὺ ἐλάμβανε τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα. Παρακολουθοῦντες τὶς ἐνέργειες καὶ τὶς ἐπαφὲς τοῦ Μάρτενς, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Ἀναζητήσεων ἄρχισαν νὰ διαπιστώνουν ὅτι ὁ πραγματικὸς ἐγκέφαλος ὄπισθεν τοῦ Μάρτενς ἦταν ἡ γραμματεύς του Νουόρτεβα, ἡ ξανθιά, γαλανομάτα αὐτὴ Γερμανίδα, ποὺ εἶχε διαπιστωθῆ ὅτι ἐρχόταν σὲ ἐπαφὴ μὲ Σκανδιναυοὺς ναυτικούς, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρόν. Τὴν 22 Ἰουλίου 1920 συνελήφθηκε

---

1) Ἀναλύοντας τὶς διαφορὲς αὐτὲς ἀργότερα ὁ Γουίλλιαμ Φόστερ, ὡς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ἀμερικῆς, ἐδήλωσεν ὅτι τὰ δύο κομμουνιστικὰ αὐτὰ κόμματα ἀναπτύχθηκαν «βασικῶς ὀρθὰ» ἀπὸ Λενινιστικῆς – Μαρξιστικῆς πλευρᾶς, ἀλλὰ «ἀπέτυχαν» στὸ νὰ ἐφαρμόσουν τὶς ἀρχὲς αὐτὲς «στὴν συγκεκριμένη ἀμερικανικὴ κατάστασι».

ἕνας Σουηδὸς ναυτικός, ὁ ὁποῖος ἔφθασε στὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τὸ ἀτμόπλοιο «Στοκχόλμη», γιὰ λαθραία εἰσαγωγὴ διαμαντιῶν στὴν Ἀμερική. Ὁ ἐν λόγῳ ναυτικὸς μετέφερε ἕνα δέμα μὲ ἐπιστολὲς ποὺ ἀπευθύνονταν πρὸς ἄτομα διαμένοντα στὴν Ἀμερική, προπαγανδιστικὸ ὑλικὸ καὶ κομμουνιστικὰ ἔντυπα. Μιὰ ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς ἀπευθυνόταν πρὸς τὸν Μάρτενς καὶ περιεῖχε 231 διαμάντια, ἀξίας 50.000 δολλαρίων. Ὅταν ἐρευνήθηκε ἡ κατοικία τοῦ Μάρτενς, βρέθηκε ἀλληλογραφία, ἡ ὁποία ἀναφερόταν στὴ μεταφορὰ τῶν διαμαντιῶν. Αὐτὸς ἦταν λοιπὸν ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον οἱ Σοβιετικοὶ χρηματοδοτοῦσαν τὴν πρόσφατη προπαγάνδα τους στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες.

Οἱ ἐνέργειες τοῦ Μάρτενς τράβηξαν ἐπίσης τὴν προσοχὴ τοῦ Νομοθετικοῦ Συμβουλίου τοῦ Λάσκ, τὸ ὁποῖον ἦταν ἐπιφορτισμένο νὰ παρακολουθῆ τὶς ὑπονομευτικὲς ἐνέργειες Ἀμερικανῶν πολιτῶν καὶ ἀλλοδαπῶν. Κληθεὶς ὁ Μάρτενς ἐνώπιον τοῦ Συμβουλίου αὐτοῦ, παραδέχθηκε ὅτι ἦταν μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος Ρωσίας καὶ ὅτι «ἡ ἐπανάστασις ἦταν ἡ ζωή του».

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ τέσσερες μῆνες δὲν κατωρθώθηκε νὰ διαλευκανθοῦν οἱ ἀνατινάξεις τοῦ Ἰουνίου, ὁ γερουσιαστὴς Μάϊλς Πόϊντέξτερ τῆς Οὐάσιγκτων, εἰσηγήθηκε ἕνα σχέδιο στὴ Γερουσία καὶ ζήτησε ἐξηγήσεις γιὰ τὴν ἀποτυχία τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης νὰ ἀνακαλύψη καὶ τιμωρήση τοὺς ἐνόχους Ἀμερικανοὺς ὑπηκόους καὶ νὰ ἀπελάση τοὺς ἀλλοδαπούς, ποὺ ἀπειλοῦσαν ν' ἀνατρέψουν μὲ τὴν βία τὴν κυβέρνησι.

V. Μέτρα τοῦ Πάλμερ κατὰ τῶν κομμουνιστῶν

Ἡ ὥρα ἦταν 12.01' μεσημέρι, τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1920. Ἕνα ἄλογο ποὺ ἔσερνε ἕνα ἁμάξι, σταμάτησε κοντὰ στὴν Μπρόουντ στρὴτ τῆς Νέας Ὑόρκης, μπροστὰ στὸ γραφεῖο ἐλέγχου, ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μέγαρο Μόργκαν. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος καὶ ὁ δρόμος ἄρχισε νὰ γεμίζη μὲ ὑπαλλήλους, γραφεῖς καὶ ἐμπόρους, ποὺ ξεχύνονταν ἀπὸ τὸ μέγαρο. Κανεὶς ὅμως δὲν ἔδωσε σημασία στὸν ἄνδρα ποὺ καθόταν στὴ θέσι τοῦ ἁμαξᾶ ἢ στὸ ἀντικείμενο ποὺ σκεπασμένο μ' ἕνα κάλυμμα, βρισκόταν μέσα στὸ ὄχημα. Σὲ λίγο ὁ ὁδηγὸς ἀσφάλισε τὰ ἡνία καὶ κατέβηκε ἀπὸ τὸ ἁμάξι. Προχώρησε χωρὶς νὰ τὸν ἀντιληφθῆ κανείς. Καὶ ὅταν εὑρέθη σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι, τὸ ἀντικείμενο ποὺ βρισκόταν μέσα στὸ παλιὸ ἁμάξι ἐξερράγη! Ἦταν μιὰ βόμβα ἀπὸ δυναμίτιδα, μὲ γόμωσι ἀπὸ χαλύβδινα ἐλάσματα. Τὰ μεταλλικὰ αὐτὰ ἐλάσματα ἐκσφενδονίσθηκαν σὰν μύδροι μέσα στὸ στενὸ δρόμο. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἔπεφταν σωρηδὸν κάτω, αἱμόφυρτοι, μὲ γοερὲς κραυγές. Τριάντα σκοτώθηκαν καὶ τριακόσιοι πληγώθηκαν. Τὸ μέγαρο Μόργκαν ὑπέστη ζημιὲς καὶ σκοτώθηκε ἕνας ὑπάλληλος ποὺ βρισκόταν μέσα σ' αὐτό. Ἐπίσης κι' ἄλλα κτίρια ἔπαθαν μεγάλες ζημιές.

Τὸ φάσμα τοῦ τρόμου ἐπλανᾶτο καὶ πάλι πάνω ἀπὸ τὴν Ἀμερική.

Ἡ ἔκρηξις τῆς Γουὸλ Στρὴτ—ποὺ δὲν διαλευκάνθηκε ποτὲ—ἦταν μιὰ μαζικὴ τεραστία εἰρωνεία γι' αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἀναλάβει νὰ περιορίσουν τὴν τρομοκρατία κατὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη. Ἦταν ὁ ἀντίλαλος τῶν τρομοκρατικῶν ἀνατινάξεων τοῦ προηγουμένου ἔτους.

Μετὰ ἀπὸ τὶς ἀνατινάξεις τοῦ 1919, ἡ Γερουσία τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶχε δώσει στὸν Ὑπουργὸ Δικαιοσύνης, Πάλμερ, ἕνα πραγματικὸ τελεσίγραφο νὰ κάνη κάτι καὶ μάλιστα τὰ ταχύτερο.

Ὁ Πάλμερ εἶχε προσπαθήσει σὲ διάφορες περιπτώσεις νὰ διαπιστώση ἐὰν ἡ πολεμικὴ κατασκοπεία ἦταν ἐφαρμοσμένη σὲ εἰρηνικὴ περίοδο ἀπὸ τὶς ὁμάδες τῶν ἀναρχικῶν, ποὺ ἐπιστεύετο ὅτι ἦταν ὑπεύθυνοι γιὰ τὶς τρομοκρατικὲς βόμβες. Μιὰ ἔρευνα ποὺ ἔγινε στὴν ἑταιρεία Ἔλ Ἀριὲτ τοῦ Μπούφαλο—μιὰ ἱσπανικὴ ἀναρχικὴ ὀργάνωσι—βασιζόταν πάνω στὴ διακήρυξι τῆς ἑταιρείας ποὺ ἔλεγε: «Δήλωσε ἀνοικτὰ ὅτι εἶσαι ἀναρχικός. Παρακίνα συνεχῶς γιὰ ἐπανάστασι. Ζήτω ἡ πλήρης καὶ ἀπολυτρωτικὴ ἀναρχία!».

Ὁ δικαστὴς Τζὼν Χέϊζελ διακήρυξε ὅτι ἡ κυβέρνησις ἀπέτυχε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι μιὰ τέτοια γλῶσσα σημαίνει συνωμοσία πρὸς ἀνατροπὴν τοῦ καθεστῶτος, καὶ ἐδήλωσε: «Ἡ διακήρυξις, ὡς μαρτυρία, περιέχει πολλὲς ἐνοχοποιητικὲς φράσεις—φράσεις προδοσίας, φράσεις ποὺ εἶναι ἀνατρεπτικές, ποὺ τυπικὰ ὅμως δὲν εἶναι παράνομες!»

Ὁ Πάλμερ ἐπείσθη ὅτι οἱ ὑφιστάμενοι νόμοι περὶ κατασκοπείας δὲν μποροῦσαν νὰ ἐφαρμοσθοῦν στὶς «ριζοσπαστικὲς αὐτὲς ἐνέργειες». Τότε σκέφθηκε ὅτι εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ δράσῃ, σύμφωνα μὲ ἕνα νόμο ποὺ ἔλεγε ὅτι: ἂν ἀλλοδαπός, εἰς ὁποιονδήποτε χρόνο μετὰ τὴν εἴσοδόν του εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἢ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰσόδου, ἀποδειχθῇ ὅτι τυγχάνει μέλος μιᾶς ὁποιασδήποτε ὀργανώσεως ἀλλοδαπῶν (ποὺ ἔχουν σκοπὸ τὴν διὰ τῆς βίας ἀνατροπὴν τῆς κυβερνήσεως) πρέπει νὰ συλλαμβάνεται καὶ νὰ ἀπελαύνεται...» (Νόμος 1012/16/10/1918).

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους στόχους τοῦ Πάλμερ ἦταν ἡ ὁμοσπονδία τῆς Ἑνώσεως Ρώσων Ἐργατῶν, ποὺ ἀπετελεῖτο κυρίως ἀπὸ ἀλλοδαπούς, ποὺ παρ' ὅλον ὅτι εἶχαν συμπληρώσει πέντε χρόνια παραμονὴ στὴν Ἀμερική, δὲν εἶχαν κάνει ἐνέργειες γιὰ νὰ ἀποκτήσουν τὴν ἀμερικανικὴ ὑπηκοότητα. Ὁ Ὑπουργὸς Ἐργασίας δήλωσε ὅτι οἱ ἀλλοδαποὶ αὐτοὶ ἔπρεπε νὰ ἀπελαθοῦν, διότι ἡ ὁμοσπονδία τους εἰσηγεῖτο τὴν μὲ τὴν βία ἀνατροπὴ τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν (1). Τὸ ἴδιο τὸ Ὑπουργεῖο Ἐργασίας δὲν εἶχε προβῆ ἀκόμη σὲ καμμιὰ ἐνέργεια, γιατὶ τὸ Κογκρέσσο εἶχε ἀρνηθῇ τὴν ἔγκρισι τοῦ σχετικοῦ κονδυλίου γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τῶν μέτρων ἀπελάσεως. Ἐν τούτοις, τὸ Ὑπουργεῖο Ἐργασίας ἐξέδωκε ἐντάλματα, βάσει τῶν ὁποίων οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Γραφείου Ἐρευνῶν καὶ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν, συνέλαβαν πάνω ἀπὸ 250 ἄτομα, μέλη καὶ στελέχη τῆς ὁμοσπονδίας, σὲ δώδεκα διάφορες πόλεις.

Μεταξὺ τῶν τελευταίων συλληφθέντων συγκαταλέγοταν ἡ Ἔμμα Γκόλντμαν καὶ ὁ Ἀλεξάντερ Μπέρκγμαν, δύο δεδηλωμένοι ἀναρχικοί, ποὺ εἶχαν καταδικασθῇ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ πολέμου, διότι συνωμοτοῦσαν καὶ προσεπάθουν νὰ πείσουν τοὺς πολίτες νὰ μὴν προσέρχωνται πρὸς καταγραφὴν στὰ στρατολογικὰ γραφεῖα. Κατὰ τὴν δίκη τους, καὶ οἱ δύο τους ἰσχυρίσθηκαν ὅτι οἱ ὁμιλίες καὶ τὰ ἔντυπά τους ἦταν ἀνεξάρτητες ἐνέργειες τῶν ἀντιλήψεών των ἐναντίον τοῦ πολέμου—καὶ ὄχι συνωμοσία. Τὸ Ἀνώτατο Δικαστήριον ὅμως ἀπέρριψε τοὺς ἰσχυρισμοὺς αὐτοὺς καὶ ἐπέβαλε τὴν ποινὴ φυλακίσεως δύο ἐτῶν στὸν καθένα καὶ 10.000 δολλάρια πρόστιμο.

Ἡ Γκόλντμαν καὶ ὁ Μπέργκμαν δροῦσαν πολλὰ χρόνια ὡς ἀναρχικοί. Ἡ κυβέρνησις ἰσχυριζόταν ὅτι οἱ φλογεροὶ λόγοι τῆς Ἔμμα Γκόλντμαν καὶ τὰ βιβλία της ἦταν ἐκεῖνα ποὺ ἐνέπνευσαν τὸν Λεὼν Τζολγκὸζ νὰ δολοφονήσῃ τὸν Πρόεδρο Μὰκ Κίνλεϋ. Ὅσο γιὰ τὸν Μπέργκμαν, ἦταν ἐκεῖνος ποὺ εἶχε μπῆ στὸ γραφεῖο τοῦ Χένρυ Φρὶκ καὶ τὸν δολοφόνησε, κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἀπεργίας τῶν ἐργατῶν χάλυβος τὸ 1892.

(Συνεχίζεται)

---

1. Ὁ Ἄντονυ Καμινέττι, προϊστάμενος τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν, συνεργάσθηκε στενὰ μὲ τὸ Ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης κατὰ τὴν ἔκδοσιν ἀποφάσεων ἀπελάσεως. Οἱ ὑποθέσεις αὐτὲς ἀνάγκασαν αὐτὸν καὶ τὸν Χοῦβερ νὰ ἐξετάζουν τὴν νομικὴ πλευρὰ τῶν προβλημάτων αὐτῶν. Ὁ Καμινέττι, ὁ ὁποῖος ἦταν εἰσαγγελεὺς τῆς Τζάκσον τῆς Καλιφορνίας, ἦταν ὁ πρῶτος ἀπὸ τὴν πολιτεία αὐτὴ ποὺ ἐξελέγη βουλευτὴς (1891-1895). Ἀπεβίωσε τὸ 1923. Ἐκεῖνος ὅμως ποὺ εἰσηγήθηκε τοὺς περὶ ἀλλοδαπῶν νόμους, ἦταν ὁ βοηθὸς τοῦ Ὑπουργοῦ Δικαιοσύνης Φράνσις Γκάρβαν. Ὁ Γκάρβαν ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους παράγοντας τοῦ Ὑπουργείου, ποὺ ἐπρόσεξε τὸν νεαρὸ Χοῦβερ καὶ τὸν προώθησε.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΣΤΗΝ ΟΔΟ ΝΤΟΒΕΡ

— ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΚΑΙ ΣΥΛΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΡΑΣΤΟΥ —

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Ἀγγλικοῦ
ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. **ΚΩΝ. ΛΑΨΑΝΗ**

Μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες κοινωνικὲς πληγὲς τοῦ Λονδίνου ἀποτελοῦν καὶ οἱ κοινὲς γυναῖκες, οἱ ὁποῖες μιαίνουν κυριολεκτικὰ τὰ πεζοδρόμια τῶν περισσοτέρων δρόμων του. Μία ἀπὸ αὐτὲς τὶς γυναῖκες ἔτυχε νὰ εἶναι τὸ θῦμα τῆς περιγραφομένης δολοφονίας, τὴν ὁποίαν ἀνέλαβα προσωπικὰ νὰ ἐξιχνιάσω. Αὐτὲς οἱ κοινὲς γυναῖκες εἶναι διαφόρων ἐθνικοτήτων : Γαλλίδες, Ἀγγλίδες, Γερμανίδες, κλπ. Ὅλες σχεδὸν οἱ ἀλλοδαπὲς εἶχαν ἐξασφαλίσει τὴν διαμονήν των στὸ Λονδῖνον μὲ τὸ γάμο, μὲ τὸν ὁποῖον ἀποκτοῦσαν ἀγγλικὴν ὑπηκοότητα. Ζοῦσαν σὲ ἀκριβὰ καὶ πολυτελέστατα διαμερίσματα τῶν ὁδῶν Μπόντ καὶ Ντόβερ καὶ ἀρκετὰ πλησίον στὸ Πικαντίλλι. Πολλὲς ἀπὸ αὐτὲς ἐκέρδιζαν ἀρκετὰ χρήματα, ὥστε νὰ διαθέτουν καὶ καμαριέραν καὶ νὰ διάγουν βίον πολυτελῆ. Οἱ κοινὲς γυναῖκες φυσικὰ κερδίζουν τὴν ζωήν των μόνες των, σπανίως διαλέγουν τὸν πελάτην των, καὶ ὅταν τοὺς τύχη κανένας πελάτης καὶ τὸν ὁδηγήσουν στὸ διαμέρισμά των, συνέχονται ἀπὸ κάποιο αἴσθημα ἀβεβαιότητος καὶ κινδύνου, ὁ ὁποῖος πάντοτε εἶναι συνδεδεμένος μὲ τὸ εὔκολο χρῆμα.

Μιὰ κοπέλλα τὴν ὁποίαν πολλὲς φορὲς εἶχα ἰδῆ στὴν ὁδὸν Ντόβερ ἦταν ἡ νεαρὰ καὶ ἀρκετὰ ὡραία Ἄϊρις Χίηθ. Μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα τὴν ἐγνωρίζαμε καὶ ὁποτεδήποτε ἐγὼ ἢ ἄλλος συνάδελφός μου ἐβγαίναμε τὸ βράδυ ἔξω στὴν περιοχὴν αὐτήν, ἀκόμη καὶ κατὰ τὶς πρωινὲς ὧρες, τὴν βλέπαμε σὲ κάποια γωνιὰ τοῦ δρόμου, κομψὰ ντυμένη, μὲ τὸ τσιγάρο στὸ στόμα. Πολλὲς φορὲς συνωμιλοῦσε μὲ ἄλλες κοινὲς γυναῖκες, τὶς περισσότερες ὅμως φορὲς ἐπεδίδετο σὲ ἄγραν πελατῶν, ἐπιζητοῦσα συζήτησιν μὲ τοὺς περαστικούς. Μιὰ μέρα τοῦ Φεβρουαρίου βρισκόταν στὴν ὁδὸ Ντόβερ. Ἔκανε κρύο καὶ εἶχε σηκώσει τὸ γιακὰ τοῦ παλτοῦ της. Στὴν ὁδὸ Ντόβερ λίγοι ἦσαν οἱ περαστικοί, ἀλλὰ κατὰ τὶς 11 μ.μ. ἕνας λεπτὸς νέος ἐπροχώρησε πρὸς τὸ μέρος της. Τὴν ἐπλησίασε καὶ ἀμέσως ἄρχισαν νὰ συζητοῦν. Ὕστερα ἀπὸ λίγο τὴν ἀκολούθησε σὲ ἕνα διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Ντόβερ. Στὸ διαμέρισμα ἡ Ἄϊρις ἄρχισε νὰ τοῦ λέγη ὅτι ὤφειλε τὸ ἐνοίκιο δύο μηνῶν καὶ διάφορα ἄλλα μικροποσὰ σὲ συναδέλφους της. Ἐκεῖνος τῆς ἀπήντησε ὅτι θὰ τῆς ἔδιδε ὡρισμένα χρήματα, ἐὰν σταματοῦσε τὴ δουλειὰ αὐτὴ καὶ ἔμενε πιστὴ μαζί του. Τῆς εἶπε δὲ ἐπὶ λέξει : Γιατὶ δὲν σταματᾶς πρὶν ἀκόμη εἶναι ἀργά ;

— Δὲν μπορῶ. Ἔχω προχωρήσει ἤδη πολύ. Ἐργάζομαι καὶ γιὰ ἄλλους, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Πῶς σὲ λένε ;

— Ἄϊρις, ἀπήντησε ἐκείνη καὶ τοῦ εἶπε ἐν συνεχείᾳ : Θὰ ἤθελες νὰ μείνης τὸ βράδυ μαζί μου; Ἔχω μεγάλη ἀνάγκη χρημάτων, γιατὶ ὅπως σοῦ εἶπα χρωστάω τόσα πολλά.

— Ναὶ θὰ μείνω, τῆς εἶπεν ἐκεῖνος καὶ τῆς ἔδωσε ἕνα χαρτονόμισμα τῶν 5 λιρῶν, τὸ ὁποῖον ἀμέσως ἐκείνη ἔβαλε μέσα στὴν τσέπη της.

Μετὰ ἀπὸ ἀρκετῆς ὥρας συζήτησι, ἐτελείωσαν τὰ σιγαρέττα τους, ὁπότε ἐπροθυμοποιήθη ἐκείνη νὰ πάη νὰ ἀγοράση. Πράγματι ἐπῆγε καὶ ἀγόρασε μὲ μία λίρα, ποὺ τῆς ἔδωσε ἐκεῖνος. Μετὰ ἀπὸ πέντε λεπτὰ τῆς ὥρας μπῆκε μέσα μία φίλη της, κρατώντας μία φιάλη οὐίσκυ καὶ τὴν ρώτησε ἂν ἤθελε νὰ φάη κάτι μαζί της. Ἀμέσως ὅμως ὁ πελάτης της τῆς εἶπε:

— Δὲν θὰ μείνης μαζί μου;

— Ναί, θὰ γυρίσω σὲ εἴκοσι λεπτά. Φεύγοντας τοῦ πρόσφερε ἕνα ποτό.

Ὁ πελάτης ἐπερίμενε μισὴ ὥρα, ἀλλὰ ἡ Ἄϊρις δὲν φάνηκε. Ἐπειδὴ ἠσθάνετο κουρασμένος ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Ὅταν ἐξύπνησε ἡ ὥρα ἦταν 6 τὸ πρωὶ καὶ ἀκόμη ἦταν μόνος του. Ἐπερίμενε μέχρι τὶς 10 τὸ πρωί, ὁπότε ἐκτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας καὶ ἄκουσε μιὰ ἀνδρικὴ φωνὴ νὰ λέγη: «Εἶναι κανεὶς μέσα;»

Ὁ νεαρὸς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ ὅταν τὸν εἶδε ὁ θυρωρὸς τὸν ρώτησε τί ζητοῦσε στὸ διαμέρισμα αὐτό. Μὲ τὴ σειρά του ὁ νέος εἶπε στὸν θυρωρὸ ὅτι ἐπερίμενε μία κοπέλλα. Ὁ θυρωρὸς τοῦ εἶπε ὅτι σ' αὐτὸ τὸ διαμέρισμα δὲν ἔμενε καμμιὰ κοπέλλα, ἀλλὰ μόνον μία ἡλικιωμένη γυναίκα.

Ὁ νέος εἶχε ἤδη μείνει στὸ διαμέρισμα αὐτὸ περισσότερο ἀπὸ 12 ὥρες. Ἦταν σαστισμένος, καταγανακτισμένος καὶ πτωχότερος κατὰ 6 λίρες. Ἐγκατέλειψε λοιπὸν τὸ διαμέρισμα καὶ ἐπῆγε στὸ σπίτι του.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους τὰ μικροτεχνάσματα εἶναι πολὺ συνηθισμένα στὸ Γουὲστ Ἔντ τοῦ Λονδίνου. Οἱ γυναῖκες τοῦ Μέϋφερ εἶναι πολὺ ἐπιτήδειες στὸν ἀγοραῖο ἔρωτα, ἀλλὰ τὸ πιὸ πάνω περιστατικὸ φαίνεται ὅτι ἀπετέλεσε τὴν αἰτία μιᾶς δολοφονίας, τῆς πρώτης δολοφονίας ποὺ ἀνέλαβα νὰ διερευνήσω ὡς ἐπὶ κεφαλῆς τῆς Ὑπηρεσίας Ἐγκληματολογικῶν Ἀναζητήσεων στὴν περιφέρεια τοῦ Γουὲστ Ἔντ τοῦ Λονδίνου.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρες, κατὰ τὶς 10 ἡ ὥρα, κάποιος κατέθεσε στὸν ἀξιωματικὸ ὑπηρεσίας τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος τῆς Βάϊν στρὴτ ὅτι βρῆκε τὴν Ἄϊρις Χίηθ νεκρὴ ἐντὸς τοῦ ρετιρέ της, στὴν ὁδὸν Ντόβερ. Ἀμέσως ἔσπευσα ἐπὶ τόπου συνοδευόμενος ἀπὸ τὸν ὑπαστυνόμο Φάμπιαν.

Τὸ πτῶμα τῆς Ἄϊρις βρέθηκε γυμνό, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν κομπιναιζόν της, μὲ τὴν ὁποίαν ἦταν περιτυλιγμένος ὁ λαιμός της βρισκόταν σὲ ἀπόστασι 8 περίπου ποδῶν ἀπὸ τὴν πόρτα. Στὸ ἀριστερὸ μέρος τοῦ στήθους ἔφερε ἕνα ἰσχυρὸ κτύπημα, ἐνῶ ἀπὸ τὸ στόμα καὶ τὴν μύτη ἀκόμη αἱμορραγοῦσε. Τὰ σαγώνια της ἦσαν κατεστραμμένα καὶ πολλὰ δόντια βρίσκονταν πάνω στὸ χαλί. Ἕνα ἰσχυρὸν ἐπίσης κτύπημα ὑπῆρχε καὶ στὸ ἄνω μέρος τῆς ἀριστερᾶς ὠμοπλάτης ὅμοιον μὲ τὸ κτύπημα τοῦ στήθους, ἐνῶ τὸ χαλὶ ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ κηλῖδες αἵματος, ὅπως γεμᾶτα αἷμα ἦσαν καὶ τὰ κλινοσκεπάσματα. Τὸ κρεβάτι ἐφαίνετο ὅτι δὲν εἶχε χρησιμοποιηθῆ. Ἄφθονον αἷμα βρέθηκε καὶ πάνω στὸ πάτωμα τοῦ δωματίου καὶ ἀκριβῶς πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἐμαρτύρει ὅτι τὸ πτῶμα εἶχε συρθῆ ἀπὸ τὴν πόρτα μέχρι τοῦ σημείου στὸ ὁποῖο βρέθηκε. Ἐντὸς τοῦ δωματίου βρέθηκε μία μπλούζα γυρισμένη τὸ μέσα ἔξω, μὲ τὴν ὁποίαν εἶχε σκουπισθῆ ἕνα μαχαίρι. Ὅλα τὰ ἐσώρρουχα τοῦ θύματος ἔφεραν σχισμὲς ἀπὸ μαχαίρι, ἐνῶ ἡ ζακέττα καὶ ἡ φούστα ἦσαν ἄθικτες. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ὑπαστυνόμο Μπὸμπ Φάμπιαν, εἶπα:

— Φαίνεται ὅτι ὁ δράστης εἶναι ὁ τελευταῖος πελάτης της.

— Ναί, μοῦ ἀπήντησε ὁ Φάμπιαν. Φαίνεται ὅτι προφανῶς ἐκείνη ἔβγαλε τὴ ζακέττα καὶ τὴν φούστα μόνη της, ἐνῶ τὰ ὑπόλοιπα ἐσώρρουχα τῆς τὰ ἔβγαλε ὁ δράστης χρησιμοποιώντας τὸ μαχαίρι του. Φαίνεται ἐπίσης ὅτι μὲ τὸ μαχαίρι τῆς κατέφερε καὶ τὰ κτυπήματα.

Διέταξα τὸν ὑπαστυνόμο νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν Σκώτλαντ Γιάρντ καὶ εἰδικῶς τὸ δακτυλοσκοπικὸ καὶ φωτογραφικὸ τμῆμα, ἐνῶ παραλλήλως ἀμέσως εἰδοποιήθη καὶ ὁ Σὲρ Μπέρναρντ Σπίλσμπουρυ.

Μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριξα στὸ δωμάτιο διεπίστωσα ὅτι τὸ θῦμα ἐπάλαισε κάπως μὲ τὸν δράστην. Ἐρευνήσαμε προσεκτικὰ τὸ διαμέρισμα μὲ τὴν ἀπαιτουμένη προσοχὴ μήπως καταστρέψουμε ὑπάρχοντα ἴχνη, ἀλλὰ δὲν εὑρήκαμε τὸ φονικὸ ὄργανο. Καθ' ὃν χρόνον ὁ ἀρχιφύλαξ Λὼ τοῦ φωτογραφικοῦ τμήματος τῆς Σκώτλαντ Γιὰρντ ἐλάμβανε φωτογραφίες καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ δακτυλοσκοπικοῦ τμήματος ἀναζητοῦσαν ἀποτυπώματα, ἐγὼ συνέχισα τὶς ἔρευνές μου.

Στὸ ἐγκληματολογικὸν ἀρχεῖον ἀνεκάλυψα ὅτι ἡ Ἄϊρις Χίηθ, ἦταν γνωστὴ καὶ μὲ τὸ ὄνομα Γεωργία Χόφμαν. Εἶχε πολλὲς καταδίκες γιὰ παρενόχλησι πολιτῶν κατὰ τὴν ἄγραν πελατῶν, ἀλλὰ ἄλλου εἴδους καταδίκες δὲν εἶχε. Ἦταν πολὺ γνωστὴ στὴν περιοχὴ καὶ ἀγαπητή, μπορεῖ κανεὶς νὰ πῇ.

Τὸ ἑπόμενό μου βῆμα ἦταν νὰ ἐξακριβώσω σὲ ποιὸ μέρος εἶχε θεαθῇ τὸ θῦμα γιὰ τελευταία φορά, ὅταν ἀκόμη ζοῦσε. Πρᾶγμα φυσικὰ δύσκολο στὸ πολυσύχναστο αὐτὸ μέρος τοῦ Λονδίνου τὸ γεμᾶτο ἀπὸ τέτοιου εἴδους γυναῖκες. Οἱ συνάδελφοί της ἀπέφευγον νὰ ὁμιλήσουν καὶ δὲν ἤθελαν νὰ ἀναμιχθοῦν ἢ νὰ βοηθήσουν τὴν ἀστυνομία στὸ ἔργο τῆς ἀνακρίσεως. Οἱ γυναῖκες αὐτὲς αἰσθάνονται μίαν ἀντιπάθειαν πρὸς τὴν ἀστυνομίαν καὶ προσπαθοῦν μὲ κάθε τρόπο νὰ ἀποφεύγουν τὴν ἐπαφὴ μὲ αὐτήν.

Κατόπιν μεγάλων προσπαθειῶν μου, ἐξηκρίβωσα ὅτι ἡ Ἄϊρις Χίηθ ἦταν ἔγγαμος, εἶχε μισθώσει τὸ διαμέρισμά της πρὸς 6 λίρες ἑβδομαδιαίως καὶ εἶχε μία φίλην, ἐπίσης ἱερόδουλον, ἡ ὁποία εἰργάζετο στὴν ἴδια περιοχή. Ὁ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος ἀνέφερε τὴν δολοφονία στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα ὠνομάζετο Ἰωάννης Ρόμαν, εἶχε σπεύσει στὸ δωμάτιο τοῦ θύματος, κληθεὶς πρὸς τοῦτο ἀπὸ τὴν φίλην τοῦ θύματος. Ἔστειλα λοιπὸν νὰ μοῦ φέρουν στὸ τμῆμα αὐτὴ τὴν γυναίκα. Ἐν τῷ μεταξὺ δέκα ἀστυνομικοὶ τῆς Ἀσφαλείας ἐρευνοῦσαν ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τοῦ Σόχο. Ἐντὸς ὀλίγου εἶχα τὴν πληροφορία ὅτι τὸ θῦμα κατήγετο ἀπὸ τὸ Γουιγκτάουνσάϊρ τῆς Σκωτίας, εἶχε γεννηθῇ τὸ 1912 καὶ ὅτι ὁ σύζυγος, ὁ ὁποῖος ἐκλήθη νὰ προσέλθῃ τὸ ταχύτερο στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς Βάϊν στρήτ, ἔμενε στὸ Φίνσμπαρυ πάρκ.

Ὁ Χὲρ Μπέρναρντ Σπίλσμπουρυ ἔφτασε στὸν τόπο τοῦ ἐγκλήματος κατὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἀφοῦ ἐξήτασε τὸ πτῶμα λεπτομερέστατα, τὸν εἶδα γιὰ μιὰ στιγμὴ—καὶ αὐτὴ ἦταν ἡ μοναδικὴ περίπτωσις—νὰ γονατίζῃ καὶ νὰ σκύβῃ ἐπάνω στὸ χαλί. Ἦταν κάτι τὸ ξεχωριστὸ νὰ βλέπῃ κανεὶς μία τέτοια προσωπικότητα τῆς ὁλκῆς τοῦ Σὲρ Μπέρναρντ Σπίλσμπουρυ ποὺ εἶχε καταπλήξει ἐπανειλημμένως τὰ δικαστήρια ὅλης τῆς χώρας καὶ εἶχε ἐπονομασθῇ «ὁ ἀλάθητος μάρτυς», σὲ μιὰ τέτοια στάσι. Σὲ μιὰ στάσι δηλαδὴ κάπως ἀνάρμοστη γιὰ τὸν ἄνθρωπο αὐτόν, θὰ μποροῦσε κανεὶς νὰ πῇ, γιατὶ ἦταν γονατισμένος στὸ πάτωμα. Σκυμμένος καλὰ-καλὰ σ' αὐτὸ μὲ τὸν φακό του προσπαθοῦσε ν' ἀνακαλύψῃ ἰδιαιτέρας σημασίας ἴχνος. Γιὰ μένα, ὡς ὑπεύθυνο τῆς ἀνακρίσεως, τὸ γεγονὸς ὅτι εἶχα κοντά μου αὐτὸν τὸν ἐπιστήμονα ἦταν κάτι τὸ σημαντικό, γιατὶ ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἐπιστήμονος ποὺ εἶχε διαλευκάνει πάρα πολλὰ ἐγκλήματα καὶ ἡ κατάθεσίς του ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου ἐπηρέαζε πολὺ τὰ πράγματα. Ὅταν ἐτελείωσε τὴν ἔρευνά του καὶ ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ, τὸν συνώδευσα μέχρι τοῦ αὐτοκινήτου του. Ὕστερα ἐπέστρεψα γιὰ νὰ συνεχίσω τὶς ἀναζητήσεις πρὸς ἀνακάλυψι τοῦ δράστου. Ἐν τῷ μεταξὺ ἐξηκρίβωσα ὅτι ἡ Ἄϊρις τὴν 4 Φεβρουαρίου εἶχε μισθώσει τὸ διαμέρισμα μὲ τὴν δήλωσιν ὅτι ἐπρόκειτο νὰ μείνῃ δύο ἑβδομάδες. Ἡ δήλωσίς της φυσικὰ αὐτὴ ἦταν ψευδής, γιατὶ δὲν ἐσκέπτετο νὰ ἐπιστρέψῃ στὴν Σκωτία, δεδομένου ὅτι πρὸ πολλοῦ χρόνου εἶχεν ἀρχίσει νὰ ἀσκῇ τὸ ἐπάγγελμα τῆς κοινῆς γυναίκας. Αὐτὸ ἦταν βέβαιον, ἀφοῦ ἤδη εἶχε καταδικασθῇ δέκα φορές.

Ὅταν ἐπέστρεψα στὸ τμῆμα βρῆκα τὴν φίλη τῆς Ἄϊρις καὶ τὸν ὑπαστυνόμον Φάμπιαν ποὺ μὲ ἐπερίμεναν. Ἡ φίλη τῆς Ἄϊρις ἦταν τύπος ὑστερικός, δὲν ἐννοοῦσε δὲ νὰ μιλήσῃ, καίτοι ἡ φίλη της ἦταν νεκρή. Ὕστερα ἀπὸ λίγο κατωρθώσαμε νὰ τὴν ἠρεμήσουμε, ὁπότε ἄρχισε νὰ μοῦ ἀνοίγῃ τὸν δρόμο γιὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ δράστου. Μοῦ ἀνέφερεν ὅτι ἐνωρὶς τὸ πρωὶ τῆς 10ης Φεβρουαρίου εἶχε ἐπισκεφθῇ τὴν Ἄϊρις στὸ διαμέρισμά της. Τῆς ἐζήτησε νὰ ἐξέλθουν, ἀλλὰ ἡ Ἄϊρις τῆς ἐξήγησε ὅτι δὲν μποροῦσε νὰ βγῇ αὐτὴ τὴν ὥρα, γιατὶ εἶχε πελάτη, ὁ ὁποῖος μάλιστα τῆς εἶχε δώσει καὶ 6 λίρες γιὰ νὰ μείνῃ μαζί της. «Δὲν μοῦ ἀρέσει καθόλου γιατὶ εἶναι πάρα πολὺ φλύαρος», εἶπεν ἡ Ἄϊρις, ὁπότε ἡ φίλη της τῆς εἶπε, ἂν δὲν σοῦ ἀρέσῃ νὰ τοῦ δώσῃς

λίγο οὐίσκυ καὶ νὰ τὸν ἀφήσης νὰ φύγῃς λέγοντάς του ὅτι πᾶς ἔξω γιὰ φαγητό. Ὕστερα ἀπὸ λίγο ἡ φίλη τῆς Ἄϊρις ἀνέβηκε ἐπάνω καὶ μέσα στὸ δωμάτιο εἶδε ἕνα ἄνδρα καθισμένο σὲ μιὰ καρέκλα, ποὺ ἐδιάβαζε ἐφημερίδα. Περιγράφοντάς τον μᾶς εἶπε, ὅτι ἦταν ἡλικίας 48 περίπου ἐτῶν, ἀναστήματος 1.80 μ. περίπου, λεπτός, καστανὸς καὶ φοροῦσε τὸ ὑποκάμισό του χωρὶς σακκάκι. Παρετήρησεν ἐπίσης ὅτι ἡ προφορά του ἦταν κάπως ἰδιάζουσα. Σὲ λίγη ὥρα μᾶς εἶπε ὅτι ἐβγῆκε ἔξω μὲ τὴν Ἄϊρις, ἀφήνοντας στὸ διαμέρισμα αὐτὸν τὸν ἄνδρα μόνον του. Τὸ βράδυ αὐτῆς τῆς ἡμέρας ἡ Ἄϊρις ἔμεινε μὲ τὴν φίλη της. Ὅταν τὴν ἑπομένη βραδυὰ τὴν εἶδε ἡ φίλη της μὲ τὸν ἴδιο ἄνδρα στὴν ὁδὸν Ντόβερ, τὴν ἐρώτησε ἂν ὁ πελάτης της ἠσθάνετο καλὰ καὶ ἡ Ἄϊρις ἀπήντησε καταφατικῶς. Ἐν συνεχείᾳ ἡ Ἄϊρις ἐπῆγε μὲ τὸν πελάτη της στὸ διαμέρισμά της, ὅταν δὲ τὴν εἶδε πάλι ἡ φίλη της κατὰ τὸ μεσημέρι τῆς αὐτῆς ἡμέρας, ἐκείνη τῆς εἶπε ὅτι ὁ πελάτης της δὲν εἶχε ἄλλα χρήματα, ἀλλὰ τοῦ κρατοῦσε τὸ ὡρολόγιό του, τὸ ὁποῖον θὰ τοῦ ἐπέστρεφε τὸ ἑπόμενο βράδυ, ὅταν ἐκεῖνος θὰ τῆς ἔδινε 5 λίρες, ὅπως τῆς εἶχεν ὑποσχεθῆ. Πράγματι τῆς ἔδειξε τὸ ὡρολόγιον αὐτὸ τὸ ὁποῖον, ὅπως ἐκείνη ἐνεθυμεῖτο, ἦταν ἀργυροῦν, περασμένο μὲ χρώμιο τὸ μπρασελέ του καὶ μὲ κάτι ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ στὶς λαβές, βάσει τῶν ὁποίων θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ ὅταν τὸ ἔβλεπε ἐκ νέου. Ἡ Ἄϊρις τῆς εἶπεν ἐπίσης ὅτι ὁ πελάτης της θὰ τὴν ἔβλεπε στὶς 10 ἡ ὥρα τῆς ἑπομένης νύκτας γιὰ νὰ τῆς δώσῃ χρήματα.

Τὴν Κυριακὴ ἡ φίλη τῆς Ἄϊρις εἶδε τὸν ἄνδρα αὐτὸν νὰ στέκεται στὴν ὁδὸ Μπέρκελεϋ. Ἀμέσως ἔτρεξε κοντά του καὶ τὸν ρώτησε γιὰ τὴν Ἄϊρις, ὁπότε ἐκεῖνος ἀπήντησεν ὅτι δὲν τὴν εἶχε ἰδῆ. Ἀλλὰ ἐκείνη ἐγνώριζεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐπρόκειτο νὰ δῇ τὴν Ἄϊρις τὸ προηγούμενο βράδυ καὶ ἀπὸ τὸ ὕφος του κατάλαβε ὅτι τῆς ἔλεγε ψέμματα. Καθ' ὃν χρόνον συνωμιλοῦσε μὲ τὸν πελάτη τῆς Ἄϊρις, εἶδε νὰ περνάῃ ἀπὸ κοντά τους ὁ κ. Ρόμαν, ὁ ὁποῖος πρῶτος αὐτὸς ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε ἀνακαλύψει τὸ πτῶμα τῆς Ἄϊρις. Στὸ τρομαγμένο πρόσωπο τοῦ συνομιλητοῦ ἡ φίλη τῆς Ἄϊρις εἶδε τὸν δολοφόνο καὶ ἀμέσως ἐφώναξε:

«Μὴν τὸν ἀφήνετε νὰ φύγῃ. Πιάστε τον, ὁπωσδήποτε ἦταν μαζὶ μὲ τὴν Ἄϊρις χθὲς βράδυ». Τότε ὅλοι ἐμπῆκαν σὲ ἕνα ἑστιατόριο ἐνῶ ὁ κ. Ρόμαν ἔσπευσε στὴν ἀστυνομία. Ἐρωτηθεὶς ἐντὸς τοῦ ἑστιατορίου ὁ παράξενος αὐτὸς πελάτης τῆς Ἄϊρις περὶ τῆς ταὐτότητός του, ἀπήντησε ὅτι δὲν ἔφερε μαζί του κανένα πιστοποιητικὸ περὶ τῆς ταυτότητός του, ἔγραψε δὲ τὸ ὄνομά του ἐπάνω στὸ τραπέζι. Κάποιος τὸ ἐσημείωσε πρὶν φύγῃ. Ἐνεθυμεῖτο ὅτι ἐπάνω στὸ τραπέζι εἶχε γραφῆ: Ἄρθουρ Λαΐϋτον, 62 Μπρούμγκρόουβ Κλάφαν. Αὐτὴ τὴ διεύθυνσι τὴν ἤλεγξα, ἀλλὰ ὅπως τὸ περίμενα ἄλλωστε, ἡ διεύθυνσις αὐτὴ ἦταν ψευδής.

Ἡ ἐν λόγω δολοφονία ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὶς πολλὲς περιπτώσεις κατὰ τὶς ὁποῖες τὸ ἐγκληματολογικὸν ἀρχεῖον μὲ ἐβοήθησε ἀφάνταστα. Κατὰ τὶς 4 τὸ ἀπόγευμα ἔστειλα ὅλους ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶχαν δῇ τὸν παράξενον ἐκεῖνον πελάτη τῆς Ἄϊρις, στὸ ἐγκληματολογικὸν ἀρχεῖον τῆς Σκώτλαντ Γιὰρντ καὶ ὁ καθένας χωριστὰ περιέγραψε στὸν ἀρχιφύλακα ἀξιωματικὸν ὑπηρεσίας, τὸν ἄνθρωπον αὐτόν. Ὅλοι αὐτοὶ ἠρωτήθησαν ἐπανειλημμένως περὶ τοῦ ὕψους κυρίως καὶ τοῦ χρώματος τοῦ καταζητουμένου. Ἐντὸς ὀλίγου ὁ ἀρχιφύλαξ παρουσίασε στοὺς μάρτυρες φωτογραφίες κακοποιῶν, πρὸς ἀναγνώρισι. Στὸ σημεῖο αὐτὸ πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι γιὰ νὰ ἐπιτύχῃ τοῦ σκοποῦ του ὁ ἀστυνομικός, τὴν ἀσφαλῆ δηλαδὴ ἀναγνώρισι τοῦ δράστου ἐκ μέρους τῶν μαρτύρων, δέον νὰ ὑπάρχουν ἑπτὰ τουλάχιστον ἄλλα πρόσωπα, μὲ ὅμοια, κατὰ τὸ δυνατόν, χαρακτηριστικὰ πρὸς τὰ τοῦ κακοποιοῦ καὶ μεταξὺ αὐτῶν ὅλων νὰ διακρίνουν τὸν κακοποιό.

Ἐπὶ τοῦ προκειμένου μᾶς ἐβοήθησε πολὺ τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλοι οἱ μάρτυρες κατέθεσαν πὼς ὁ ὕποπτος δράστης ἦταν κάπως βραδύγλωσσος. Στὸ εἰδικὸ τμῆμα τοῦ ἐγκληματολογικοῦ ἀρχείου, ὑπὸ τὸν τίτλον «ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ» καὶ εἰδικώ-

τερα στὴν ὑποδιαίρεσι «γλῶσσα καὶ ἀτέλειαι», ἀνεσύρθησαν ὅλες οἱ φωτογραφίες τῶν κακοποιῶν τῶν βαρυνομένων μὲ ἐγκλήματα βίας. Οἱ μάρτυρες ἀνεγνώρισαν τὴν φωτογραφία τοῦ Ἀρθούρου Μαχόνεϋ. Ἀπὸ τὸ ποινικό του μητρῶο βρέθηκε ὅτι διέμενε στὸ Μπρίξτον καὶ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Χάργκουάϊν.

Κατὰ τὶς 9 τὸ πρωὶ τῆς 13ης Φεβρουαρίου καὶ ἐνῶ ἤδη ἐργαζόμουν ἐπὶ 12 συνεχεῖς ὥρας, χωρὶς καμμίαν ἀνάπαυσιν, ἐπῆγα μὲ τὸν ὑπαστυνόμο Λὸγκ στὸ Μπρίξτον καὶ εἴδαμε τὸν καταζητούμενο. Εἶναι γεγονὸς ὅτι στὴ ζωὴ ἑνὸς ἀστυνομικοῦ εἶναι συναρπαστικὴ ἡ στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν αὐτὸς βρίσκεται ἀντιμέτωπος μὲ τὸν ἄνθρωπον ὁ ὁποῖος ὑποπτεύεται ὅτι παρακολουθεῖται καὶ διώκεται καὶ ὁ ὁποῖος εἶναι δυνατὸν νὰ σταλῆ στὴν ἀγχόνη μὲ τὴν κατάθεσί του. Ἡ στιγμὴ αὐτὴ ἀπαιτεῖ μεγάλη προσοχή. Μόλις τὸν εἴδαμε τοῦ εἶπα:

— Εἴμεθα ἀστυνομικοί. Πῶς ὀνομάζεσαι ;

—Ἀρθοῦρος Μαχόνεϋ, ἀπήντησε ἐκεῖνος.

—Ἐνεργοῦμε ἀνακρίσεις σχετικῶς μὲ τὴν δολοφονία τῆς γυναίκας στὴν ὁδὸ Ντόβερ, παρὰ τὸ Πικαντίλλι. Ἐσὺ ὁμοιάζεις πολὺ μὲ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν ὁποῖο τελευταίως ἐθεάθη τὸ θῦμα. Μπορεῖς νὰ μᾶς πῆς ποῦ εὑρίσκεσο τὸ βράδυ τοῦ περασμένου Σαββάτου ;

— Δὲν καταλαβαίνω τί θέλετε νὰ πῆτε, ἀπήντησε ψυχραίμως.

Ἐπέρασε μέσα μὲ τὸν ὑπαστυνόμο μαζὶ καὶ ἐνῶ ὁ Μαχόνεϋ ἐκάθητο σὲ μιὰ γωνία, ἐρευνήσαμε τὸ σπίτι του. Ἐντὸς ὀλίγου διαπιστώσαμε ὅτι οἱ μάρτυρες οἱ ὁποῖοι εἶχον περιγράψει τὸν Μαχόνεϋ, δὲν εἶχαν πέσει ἔξω. Μέσα σὲ μιὰ ντουλάπα τῆς κουζίνας βρήκαμε ἕνα ὑποκάμισο αἱματωμένο. Ὅταν τὸν ρώτησα τίνος ἦταν, ἐκεῖνος μοῦ ἀπήντησεν ὅτι ἦταν ἰδικόν του.

Ὁ ὑπαστυνόμος Λὸγκ τοῦ ἔκαμε συστηματικὴ ἔρευνα καὶ ἀνεῦρε στὰ θυλάκιά του ἕνα μαντήλι γεμᾶτο αἷμα καὶ ἕνα ὡρολόγιο χειρός. Ἤδη εἴχαμε ἀρκετὰ στοιχεῖα τὰ ὁποῖα μᾶς ἔπειθαν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ ζητούσαμε ἦταν ὁ Μαχόνεϋ. Ὑπῆρχεν ὅμως ἀκόμη ἀρκετὴ δουλειὰ καὶ συνεχίσαμε τὴν ἔρευναν ἐντὸς τῆς οἰκίας. Ὅταν ἀκόμη βρισκόμουνα ἐντὸς τῆς κουζίνας, ὁ Μαχόνεϋ μᾶς ἐκάλεσε στὸν διάδρομον καὶ μᾶς εἶπε:

— Μὴ πῆτε τίποτα στὴν μητέρα μου καὶ θὰ σᾶς πῶ ποῦ εἶναι τὸ μαχαίρι.

— Δὲν ὑποχρεοῦσαι νὰ μᾶς πῆς τίποτε, ἐκτὸς ἐὰν μόνος σου θέλης. Ὅ,τιδήποτε ὅμως μᾶς πῆς θὰ τὸ γράψωμε καὶ ἐνδεχομένως θὰ τὸ χρησιμοποιήσωμε στὸ δικαστήριο.

—Ἐλᾶτε ἐπάνω, εἶπε.

Ἐπροχώρησε ἐπάνω καὶ ἀπὸ τὴν καπνοδόχο ἔβγαλε ἕνα μαχαίρι ἐντὸς δερματίνης θήκης. Δίνοντάς το στοὺς ἀστυνομικούς, εἶπε:

— Μὲ αὐτὸ τὸ μαχαίρι τὴν ἐσκότωσα, γιατὶ μὲ ἐξηπάτησε καὶ μοῦ πῆρε ὅλα μου τὰ χρήματα.

Ἐξήτασα τὸ μαχαίρι καὶ διεπίστωσα ὅτι ἔφερε κηλῖδες αἵματος τόσο στὴν λαβή του ὅσον καὶ στὸ κοφτερό του μέρος. Ὁ Μαχόνεϋ ἐφαίνετο ἀρκετὰ σαστισμένος καὶ ὅλως παραδόξως μὲ τὴ σύλληψίν του φαινόταν εὐχαριστημένος. Ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι ἐπρόκειτο νὰ τὸν συλλάβω καὶ νὰ τὸν ὁδηγήσω στὸ ἀστυνομικὸ τμῆμα τῆς Βάϊν στρήτ, μοῦ εἶπε:

—Ἀργότερα θὰ σᾶς ὁμολογήσω γιατὶ τὸ ἔκανα αὐτό.

Ὁ Μαχόνεϋ ὁ ὁποῖος ἦταν 23 ἐτῶν, ἦταν βοηθὸς μηχανικοῦ σ' ἕνα πλοῖο. Στὸ Λονδῖνο ἔφτασε τὴν 7 Φεβρουαρίου καὶ ἐν συνεχείᾳ κατηυθύνθη στὸ Μπρίξτον, στὸ σπίτι τῆς μητέρας του. Δύο μέρες ἀργότερα τὸ αἴτιο τῆς δολοφονίας ἐδημιουργήθη. Στὴν τσέπη του εἶχε κάτι παραπάνω ἀπὸ 6 λίρες. Τὴν ἑπομένην ἡμέραν τὸ θῦμα τοῦ ἀπέσπασε μὲ τρόπο ἀπατηλὸ τὰ περισσότερά του χρήματα, ὁπότε ἐκεῖνος κατελήφθη ἀπὸ μανία ἐκδικήσεως. Ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ξαναδῆ τὴν Ἄϊρις,

ἐν τῶ μεταξὺ διετέλει σὲ βρασμὸ ψυχῆς. Ἤθελε ἀφ' ἑνὸς μὲν νὰ τὴν μεταπείση νὰ ἐγκαταλείψη τὸ ἐπάγγελμά της αὐτό, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὁπωσδήποτε νὰ πάρη πίσω τὰ χρήματά του. Ἠγόρασε λοιπὸν ἕνα μαχαίρι στὸ Μπρίξτον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσκόπευε νὰ τὴν φοβίση, ὥστε νὰ τοῦ ἐπιστρέψη τὰ χρήματα ποὺ τοῦ εἶχε πάρει καὶ νὰ τῆς δείξη ὅτι ἐνδιεφέρετο πάρα πολὺ νὰ τὴν ἀποσπάση ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά της καὶ νὰ τὴν πείση νὰ ἀκολουθήση τὸν δρόμο τῆς ἐντίμου ἐργασίας. Ὅταν γιὰ μία στιγμὴν ἐπερίμενε στὸ δρόμο, εἶδε τὴν Ἄϊρις νὰ ὁδηγῆ ἕναν ἄλλον πελάτη της στὸ διαμέρισμά της. Μετὰ εἴκοσι λεπτὰ τῆς ὥρας τὴν εἶδε στὸ δρόμο μόνη της ὁπότε τὴν ἐπῆρε καὶ πήγανε μαζὶ στὸ διαμέρισμά της, ὅπου τῆς εἶπε πὼς τὸ γεγονὸς ὅτι τὴν εἶδε μὲ ἄλλον ἄνδρα τὸν εἶχε ἀναστατώσει κυριολεκτικὰ διότι τὴν ἀγαποῦσε. Ἐκείνη τοῦ εἶπε ὅτι αἰσθανόταν τὸ ἴδιο πρᾶγμα ἀλλὰ ἦταν ἀργὰ πλέον νὰ ἐπανέλθη στὸ καλὸ δρόμο. Ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ φύγη, ἀλλὰ ἡ Ἄϊρις τοῦ ἐζήτησε νὰ μείνη. Τότε ἐκτύπησε τὸ κουδούνι τῆς πόρτας. Εἶναι ὁ ξενοδόχος, τοῦ εἶπε. Μοῦ ἔφερες τὰ χρήματα ποὺ μοῦ ὑπεσχέθης ;

—Ὄχι, ἀπήντησε ἐκεῖνος.

Τότε ἐκείνη ἐξενευρίσθη καὶ ἄρχισε νὰ τὸν βρίζη, ὁπότε ἐκεῖνος ἐτράβηξε τὸ μαχαίρι καὶ τὴν κτύπησε.

Ὁ Μαχόνεϋ τώρα εἶχεν ἐξαφθῆ καὶ ἔδιδε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι ξαναζοῦσε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τοῦ φόνου.

—Ἔχασα τὰ λογικά μου. Τὴν ἔσπρωξα ἐπάνω εἰς τὸ κρεβάτι. Ἄρχισε πάλη μεταξύ μας καὶ σὲ λίγο εἶδα νὰ τρέχη αἷμα ἀπὸ τὴν μασχάλη της, ἐξακολουθοῦσε νὰ παλαίη μαζί μου καὶ νὰ φωνάζη. Φοβήθηκα πρὸς στιγμὴν καὶ προσεπάθησα νὰ σταματήσω τὶς φωνές της, σκεπάζοντας τὸ πρόσωπό της μὲ τὸ μαξιλάρι. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πάλης τυχαίως ἐπέσαμε στὸ δάπεδο, πάνω στὸ ὁποῖον εἶχε πέσει καὶ τὸ μαχαίρι. Ἀμέσως τὸ ἅρπαξα καὶ τὴν ἐκτύπησα πάλι μὲ αὐτό. Ἐκείνη συνέχισε παλαίουσα μαζί μου. Ἐν συνεχεία τὴν ἐμαχαίρωσα στὸ στῆθος καὶ τὸ αἷμα ἄρχισε νὰ τρέχη ἄφθονο. Τότε ἔπεσε πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καὶ γογγύζοντας μοῦ ἐψιθύρισε:

«Ἀρθοῦρε σὲ ἀγαπῶ, φίλησέ με πρὶν πεθάνω». Προσπάθησα νὰ τὴν σηκώσω γιὰ νὰ τὴν βάλω στὸ κρεβάτι, ἀλλὰ εἶδα ὅτι ἦταν πολὺ βαρειά. Τὴν τράβηξα λοιπὸν μέχρι τὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ καὶ τὴν ἄφησα ἐκεῖ. Καὶ ἐνῶ ἔκειτο ἐκεῖ ἐφώναζεν ἢ μᾶλλον ἐψιθύριζε τὸ ὄνομά μου: «Ἀρθοῦρε, Ἀρθοῦρε». Αὐτὸ μὲ ἀνεστάτωνε, γι' αὐτὸ ἀπεφάσισα νὰ τὴν ἀφήσω σ' αὐτὴν τὴν κατάστασι ποὺ βρισκόταν καὶ νὰ φύγω. Πρὶν ὅμως φύγω μὲ τὸ μαχαίρι μου ἀφήρεσα τὰ ἐσώρουχά της ποὺ φοροῦσε καὶ τὶς κάλτσες της, σχίζοντάς τα μὲ τὸ μαχαίρι μου. Ὅταν ἔφυγα ἐκείνη ἀκόμη ἐγόγγυζε. Ἐπίσης πρὶν φύγω ἐσκούπισα τὸ μαχαίρι μου μὲ ἕνα ἀπὸ τὰ ἐσώρουχά της, τὸ ἔβαλα στὴ θήκη του καὶ ἐν συνεχεία στὴν τσέπη μου καὶ ἐπῆγα στὸ σπίτι μου, πεζῆ, δεδομένου ὅτι δὲν εἶχα καθόλου χρήματα γιὰ νὰ πάρω τὸ αὐτοκίνητο. Στὸ σπίτι μου ἔφθασα κατὰ τὴν 1,30 μετὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἐν τῶ μεταξὺ εἶχα πάρει μαζί μου καὶ τὸ ὡρολόγιό μου ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ τραπεζιοῦ τῆς Ἄιρις.

Κατ' ἀρχὰς ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἐφαίνετο κάπως δύσκολη στὴ διερεύνησί της, ἀλλὰ ὅπως πάντοτε συμβαίνει, ἔτσι καὶ γιὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν δὲν χρειάσθησαν παρὰ μόνον λίγες ὧρες διὰ νὰ διαλευκανθῆ. Ὅταν ἤρχισαν οἱ ἀνακρίσεις γιὰ τὴν ἐν λόγω δολοφονίαν ὑπῆρχον πολλοί, πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι πρὸς ἐξέτασιν, ἄνθρωποι ὅμως οἱ ὁποῖοι κερδίζουν τὸ ψωμί τους μὲ διάφορες δουλειὲς τοῦ ποδαριοῦ, κινούμενοι στοὺς κεντρικοὺς δρόμους τοῦ Λονδίνου, οἱ ὁποῖοι οὐδόλως ἐπροθυμοποιοῦντο νὰ καταθέσουν γιὰ νὰ διευκολύνουν τὴν ἀνάκρισι.

Στὸ δικαστήριο ἡ ὑπεράσπισις ὑπεστήριξεν ὅτι ὁ Μαχόνεϋ ἔπασχεν ἀπὸ σχιζοφρένεια, πλὴν ὅμως κατεδικάσθη σὲ θάνατο. Συντόμως ἐβεβαιώθη ὅτι πραγματικὰ ἔπασχεν ἀπὸ σχιζοφρένεια καὶ ἐστάλη στὸ Μπρόουντμουρ, ὅπου ἀπεβίωσε ὕστερα ἀπὸ λίγο χρόνο, ἤτοι τὸν Ἰούλιο τοῦ 1940.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΦΥΛΑΚΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΝΟΥΤΣΟΥ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΔΟΥΚΑΚΗ**

Σὰν πρόλογο τῆς ὑποθέσεως τῆς δολοφονίας τοῦ ἀστυφύλακος Πανούτσου Γεωργίου, ἂς μοῦ ἐπιτραπῆ νὰ πῶ δυὸ λόγια γιὰ τὸν τόπο ὅπου διεπράχθη, τὸν συνοικισμὸ τῆς Δραπετσώνας, τῆς μικρῆς ξύλινης πολιτείας, ποὺ ἄφησε ἐποχὴ γιὰ τὴν ἀστυνομικὴ δραστηριότητα ποὺ ἀναπτύχθηκε σ' αὐτήν.

Στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἡ περιοχὴ αὐτὴ ἦταν ἕνας ἄγονος βοσκότοπος μὲ λίγα διάσπαρτα χαμόσπιτα, μερικὰ τελωνειακὰ φυλάκια, τὶς μόνιμες δεξαμενές, τὶς δεξαμενὲς Βασιλειάδη καὶ τὰ λιπάσματα.

Ὕστερα ἀπὸ τὴ Μικρασιατικὴ καταστροφὴ ὅλος αὐτὸς ὁ χῶρος ἔγινε ὁ ἀπέραντος συνοικισμὸς τῆς Δραπετσώνας ἀπὸ ξύλινες παράγκες, σκεπασμένες μὲ τενεκέδες καὶ πισσόχαρτα. Ἐκεῖ ἐγκατεστάθησαν ταλαιπωρημένες καὶ δύστυχες οἰκογένειες, ποὺ τὶς ἐξεπάτρισε ὁ πόλεμος.

Ἡ ἰδιόρρυθμη ρυμοτομία τοῦ συνοικισμοῦ, ἔμοιαζε σὰν ἕνα φουτουριστικὸ διάγραμμα. Τὰ στενὰ δρομάκια του, «περάσματα» χωρὶς ἀρχὴ καὶ τέλος, ἦταν σωστὸς λαβύρινθος, πλεονέκτημα μεγάλο γιὰ τοὺς κακοποιούς.

Ἔτσι, ἀνάμεσα στοὺς ἀγαθοὺς καὶ τιμίους κατοίκους του, ἀνακατώθηκε κι' ἕνα ὁλόκληρο μωσαϊκὸ ἀνθρώπων τοῦ κακοῦ. Κλέφτες, μαχαιροβγάλτες, ἐκβιαστές, διαρρῆκτες, χασισοπότες, σωματέμποροι, μεταπράτες τοῦ λευκοῦ θανάτου, ποὺ ξεφύτρωναν σὰν μανιτάρια στὰ πιὸ ἀπίθανα σημεῖα τοῦ συνοικισμοῦ, καὶ οἱ ξενοκίνητοι δάσκαλοι τῆς κόκκινης προπαγάνδας ποὺ συμπλήρωναν τὸν κύκλο τοῦ ἐγκλήματος.

Ὅλος αὐτὸς ὁ παράνομος κόσμος ὄχι πὼς ἄλλαξε κεφάλι, ἔμεινε ὁ ἴδιος, μὲ μόνη τὴ διαφορὰ ἀπὸ φόβο στοὺς «μαύρους», ὅπως μᾶς ἔλεγαν. Ἄλλοι κάπως συμμαζεύθηκαν κι' ἄλλοι τράβηξαν μακρυά, ὅταν τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1924 ἐγκατεστάθηκε ἡ Ἀστυνομία Πόλεων στὸ συνοικισμό. Δουλέψαμε σκληρὰ μέρα καὶ νύχτα χωρὶς ἀνάπαυλα, καὶ δώσαμε τὴν ἡσυχία καὶ τὴν ἀσφάλεια στὴ μικρὴ ξύλινη πόλι.

Πέρασαν ἀρκετὰ χρόνια ἀπὸ τότε, καὶ ἦρθε ἡ κατοχή. Ἡ μικρὴ ἑστία κακοποιῶν, ποὺ ὑπῆρχε σὰν σπίθα κρυμμένη κάτω ἀπ' τὴ στάχτη στὸ συνοικισμό, φούντωσε μὲ μιᾶς κι' ἔγινε πιὸ ἰσχυρή. Ἀπ' αὐτὴ ξεπετάχθηκε κι' ἕνας καινούργιος κλάδος, οἱ σαλταδόροι, δημιούργημα τῆς κατοχῆς, τὸ ἴδιο ἐπικίνδυνοι, μὲ τὶς ὁμαδικὲς ληστεῖες ποὺ ἔκαναν σὲ ἀνθρώπους καὶ σὲ τροχοφόρα.

Τὸ ἔργο μας ἔγινε ἀκόμα πιὸ δύσκολο καὶ ὁ κίνδυνος γιὰ τὴ ζωή μας πολλαπλασιάσθηκε. Κατακτηταί, ἐαμῖται καὶ κακοποιοί, λὲς κι' εἶχαν ἀπὸ κοινοῦ συμμαχήσει ἐναντίον μας.

Οἱ πρῶτοι μὲ τὴν δικαιολογία πὼς ἔκαναν πόλεμο, οἱ δεύτεροι μὲ τὴν πρόφασι τῆς «ἀντίστασης» στὸν κατακτητὴ καὶ οἱ τρίτοι, καμουφλαρισμένοι πίσω ἀπ' αὐτούς, δροῦσαν ἀνενόχλητοι.

***

Τὰ ξημέρωματα τῆς 4ης Φεβρουαρίου 1944 σ'ἕνα στενὸ δρομάκι τῆς Δραπετσώνας βρέθηκε σκοτωμένος ἕνας ἀστυφύλακας. Ἦταν ὁ Πανοῦτσος Γεώργιος, ποὺ ὑπηρετοῦσε στὸ Θ' παράρτημα ἀσφαλείας τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως Πειραιῶς. Ποιὸς τὸν σκότωσε κανένας δὲν ἤξερε, ἀλλὰ κι' ἂν ἤξερε ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ μιλήση τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ποὺ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἦταν πάμφθηνη; Ὅλοι ἀπὸ φόβο εἶχαν κλειστὰ μάτια, αὐτιὰ καὶ στόμα.

Ἡ ἐξακρίβωσις ἑνὸς ἐγκλήματος, ποτὲ δὲν εἶναι εὔκολη δουλειά, πόσο μᾶλλον τὴν

ἐποχὴ τῆς δολοφονίας τοῦ ἀστυφύλακος, ποὺ δὲ μπορούσαμε νὰ προσανατολισθοῦμε καὶ νὰ πάρουμε γραμμές, ὅπως εἶχε διαμορφωθῆ ἡ κατάστασις. Ἀνάμεσα σὲ ποιοὺς θὰ ἀναζητούσαμε τὸν δολοφόνο; Στοὺς κατακτητὰς ἢ στοὺς ἐαμίτας μὲ τὰ καθημερινὰ ἐγκλήματά τους;

Κανεὶς δὲν ἤξερε ἂν αὔριο θὰ ζοῦσε, ἢ ἂν τὸ ὄνομά του θὰ ἦταν γραμμένο σὲ κάποιο μακάβριο τηλεφώνημα στὸ βιβλίο τοῦ τμήματος, ἢ ἂν ἡ φωτογραφία του θὰ ἐπλούτιζε τὸ ἄλμπουμ φωτογραφιῶν πτωμάτων ἀγνοουμένων. Περνοῦσαν οἱ μέρες καὶ σκοτάδι μυστηρίου ἐξακολουθοῦσε νὰ σκεπάζη τὴν ὑπόθεσι.

*
* *

Σ' ἕνα ἀπόμερο καφενεδάκι τοῦ συνοικισμοῦ σύχναζαν δύο γέροι ἀσπρομάλληδες καὶ ρυτιδωμένοι ἀπὸ τὸ μόχθο τῆς δουλειᾶς, ὁ μπάρμπα Γιώργης ὁ Μόμος καὶ ὁ καπετὰν Νικόλας, θαλασσινὸς συνταξιοῦχος. Κάθε ἀπόγευμα περίμενε ὁ ἕνας τὸν ἄλλον, πάντα στὸ ἴδιο τραπεζάκι, γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴν κουβέντα τους γύρω στὰ περασμένα.

Ὅμως τώρα καὶ μερικὲς μέρες ὁ καπετὰν Νικόλας πρόσεξε πὼς ὁ φίλος του ἦταν σκεπτικὸς καὶ ἀμίλητος. Αὐτὸ τὸν στενοχωροῦσε, δὲν κρατήθηκε καὶ τὸν ρώτησε.

—Πές μου μωρὲ Γιώργη τί σοῦ συμβαίνει καὶ σὲ βλέπω ἔτσι λυπημένο;

Ὁ μπάρμπα Γιώργης κούνησε τὸ κεφάλι του καὶ πικραμένος εἶπε στὸ φίλο του τὸν πόνο του.

—Τί νὰ σοῦ πῶ καπετὰν Νικόλα. Ὅ, τι κι' ἂν πῶ τὰ μοῦτρα μου θὰ φτύσω. Μὲ τοὺς ἀχαΐρευτους τοὺς γυιούς μου τάχω, ποὺ πῆραν τὸν κακὸ δρόμο καὶ κάθε τόσο ἡ Ἀστυνομία εἶναι στὸ σπίτι μου. Τώρα μὲ τὸ τελευταῖο νὰ δοῦμε πὼς θὰ ξεμπερδέψουμε.

—Κακομοίρη Γιώργη, μπὰς καὶ σκότωσαν αὐτοὶ τὸν ἀστυφύλακα;

—Ναί, αὐτοὶ καπετὰν Νικόλα, μὰ ἔτσι σὲ ὁρκίζω στὴ φιλία μας κράτησέ το μυστικό.

Τὸ βράδυ γύρισε στὸ σπίτι του ὁ καπετάνιος πολὺ στενοχωρημένος κι' ὅταν τὸν ρώτησε ἡ γυναίκα του ἀνήσυχη τί ἔχει, ὁ ἀγαθὸς θαλασσινὸς τῆς τὸ ἐμπιστεύθηκε. Ἀλλὰ ὅπως συνήθως οἱ γυναῖκες δὲν κρατοῦν τὰ δικά τους μυστικά, θὰ μποροῦσε ἡ καπετάνισσα νὰ κρατήση ἕνα ξένο; Πρωὶ-πρωὶ πῆγε καὶ τὸ εἶπε στὴ γειτόνισσά της, τὴν πιστὴ φιλενάδα της, τὴν κυρὰ Φροσύνη.

Ἀρκετὸ διάστημα εἴχαμε πελαγώσει μὲ τὶς ἀλληλοσυγκρουόμενες πληροφορίες ποὺ πκίρναμε. Κανένας ἀπὸ τοὺς ὑπόπτους ποὺ πιάναμε δὲν ἦταν ὁ ἔνοχος. Ὅλοι παρουσίαζαν τὸ ἀναμφισβήτητο ἄλλοθί τους κι' ἔφευγαν ἐλεύθεροι. Ξαφνικὰ ἀπὸ τὴ γειτονιὰ τοῦ καπετὰν Νικόλα, τοῦ φίλου τοῦ γέρο Μόμου, φωτίσθηκε ἀμυδρὰ τὸ σκοτάδι ποὺ βρισκόμαστε. Σὰν πυγολαμπίδα μέσα στὴ νύχτα στάθηκε ἡ ἀκριτομύθεια τῆς γυναικούλας τοῦ συνοικισμοῦ, τῆς κυρὰ Φροσύνης, τῆς φιλενάδας τῆς καπετάνισσας, ποὺ τῆς ἐμπιστεύθηκε τὸ μυστικό.

Ἡ κυρὰ Φροσύνη τὸ εἶπε στὸν ἄνδρα της κι' αὐτὸς ἀπὸ ἀγανάκτησι, γιατὶ ἦταν τίμιος ἄνθρωπος, δὲν τὸ κράτησε. Συνάντησε τὸν γνωστό του ἀστυφύλακα Γρηγοριάδη καὶ τοῦ τὸ ἀπεκάλυψε. Ἡ πληροφορία ἦταν θετική, ὅπως ἀπεδείχθη ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις τοῦ Θ' ἀστυνομικοῦ τμήματος κι' ἀπὸ μᾶς στὴ Γενικὴ Ἀσφάλεια, ποὺ τὴ διασταυρώσαμε ἀπὸ διάφορες πηγὲς καὶ βγάλαμε τὸ συμπέρασμα πὼς οἱ δρᾶσται εἶναι οἱ ἀδελφοὶ Μόμου. Τὰ ἐλατήρια τοῦ φόνου, ἡ ἐκδίκησις. Δὲν χώνευαν, ὅπως μάθαμε, τοὺς ἀστυφύλακες Γρηγοριάδη καὶ Πανοῦτσο γιὰ τὴν ἀπηνῆ δίωξι ποὺ τοὺς ἔκαναν.

Οἱ δυὸ ἀστυφύλακες εἶχαν πάρει πληροφορίες ἀπὸ κάποιο γνωστό τους καὶ φίλο τῆς Ἀστυνομίας πὼς οἱ ἀδελφοὶ Μόμου μὲ στρατιώτας τῶν κατακτητῶν ἔκαναν τὶς ληστεῖες στὸ Πειραιᾶ καὶ στὸ συνοικισμό. Ποιὸς θὰ τολμοῦσε νὰ τοὺς καταγγείλη στὶς ἑλληνικὲς ἀστυνομικὲς ἀρχές; Ὑπῆρχε ὁ φόβος νὰ πιαστοῦν μὲ ὁποιαδήποτε

ψεύτικη κατηγορία ἀπὸ τοὺς συνεργάτας τους καὶ νὰ ἐξαφανισθοῦν. Γι' αὐτὸ οἱ δυὸ ἀδελφοὶ εἶχαν ἀποθρασυνθῆ καὶ δροῦσαν ἀνενόχλητοι. Εὐνόητα ἦσαν τὰ συμφέροντα τῶν Γερμανοϊταλῶν ἀπὸ τοὺς δυὸ αὐτοὺς κακοποιούς. Τέτοιους ἀνθρώπους μὲ ρευστὲς συνειδήσεις ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ καταδότες καὶ μάθαιναν τί γινόταν γύρω τους.

Οἱ δυὸ ἀστυνομικοὶ ποὺ καταπιάσθηκαν μαζί τους προσπαθοῦσαν νὰ βροῦν κατάλληλο τρόπο νὰ τοὺς ἐξουδετερώσουν, χωρὶς νὰ ἔλθουν ἀντιμέτωποι μὲ τοὺς κατακτητάς. Ἦταν δύσκολη ἡ ἀποκάλυψις καὶ ἡ σύλληψίς τους. Παρὰ ταῦτα οἱ ἀδελφοὶ Μόμου, κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη πίεσι ποὺ τοὺς ἔκαναν οἱ τολμηροὶ ἀστυφύλακες Πανοῦτσος καὶ Γρηγοριάδης, ἀναγκάσθηκαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν συνοικισμό.

Ἡ ἀπομάκρυνσίς τους ἀπὸ τὴν ξύλινη πόλι,ὅπου εἶχαν τεράστια οἰκονομικὰ συμφέροντα ἀπὸ τὸ ἐμπόριο ναρκωτικῶν, τοὺς ἔκανε νὰ πάρουν τὴν ἀπόφασι νὰ ξεκάνουν τοὺς διώκτας των. Ὁ κλῆρος ἔπεσε στὸν ἄτυχο Πανοῦτσο, ποὺ βρέθηκε πρῶτος στὸ δρόμο τους. Ἔτσι τὴ νύχτα τῆς 3ης πρὸς τὴν 4η Φεβρουαρίου τὸν σκότωσαν.

Ὁ ἀστυνόμος Παπαδᾶτος ποὺ εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπόθεσι τῆς δολοφονίας τοῦ Πανούτσου, ἐσχημάτισε μιὰ ὁμάδα ἀπὸ ἀστυφύλακες καὶ μ' ἔθεσε ἐπὶ κεφαλῆς.

—Πρέπει νὰ πιαστοῦν οἱ δολοφόνοι τοῦ συναδέλφου σας, μᾶς εἶπε.

Ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη βαλθήκαμε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς ἀνακαλύψουμε. Ἐν τῶ μεταξύ,ἀπὸ κάποιες θετικὲς πληροφορίες,μάθαμε πὼς ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς,ὁ Πέτρος, κρυβόταν σὲ φιλικό του σπίτι στὸ Ν. Φάληρο, κοντὰ στὸ μνημεῖο Καραϊσκάκη. Ποιὸ ἦταν ὅμως τὸ σπίτι αὐτό; Ὁπωσδήποτε ἔπρεπε νὰ κάνουμε μιὰ συστηματικὴ ἔρευνα στὴ περιφέρεια αὐτή.

Στὸ πρόσωπο δὲν τὸν γνωρίζαμε, μὰ ἀπὸ τὴν φωτογραφία του ποὺ εἴχαμε πάρει ἀπὸ τὰ ἀρχεῖα τῆς σημάνσεως θὰ τὸν ἀναγνωρίζαμε, ἂν τὸν συναντούσαμε στὸ δρόμο μας.

«Τύπος ἐπικίνδυνος καὶ αἱμοβόρος κακοποιός», ἀνέφερε ὁ ἀτομικός του φάκελος. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φόνο τοῦ Πανούτσου εἶχε κι' ἄλλες ἐκκρεμότητες μὲ τὴν Ἀσφάλεια ἀπὸ ἐντάλματα συλλήψεως γιὰ προμελετημένα τραύματα καὶ γιὰ ἔνοπλη ἐπίθεσι ἐναντίον ἀστυνομικῶν.

Τὸ πρωὶ τῆς 16 Μαρτίου 1944 ξεκινήσαμε ἀπὸ τὴν Ἀσφάλεια οἱ ἀστυφύλακες Χατζητσομπάνης, Φούντης, Μπαμπίκης, Ἀγοράκης κι' ἐγώ, ποὺ ἀποτελούσαμε τὴν ὁμάδα διώξεως τοῦ Μόμου, μὲ πρόγραμμα τὴν ἔρευνα τῶν περιφερειῶν τῶν Ζ' καὶ Η' ἀστυνομικῶν τμημάτων (δηλ. Καμίνια, Λαχαναγορά, Ρέντη, καὶ Ν. Φάληρο).

Τέσσερες ὁλόκληρες ὧρες πεζοπορούσαμε. Ἔφθασε μεσημέρι καὶ δὲν εἴχαμε κανένα ἀποτέλεσμα.Μὰ ὅπως προχωρούσαμε στὴν ὁδὸΚρήνης καὶ πρὶν φθάσουμε στὸ γνωστὸ ὕποπτο καφενεδάκι τοῦ μπάρμπα Σιάνη, βλέπουμε κάποιον μετρίου ἀναστήματος, μὲ μιὰ χονδρὴ μαύρη πατατούκα, νὰ βγαίνη βιαστικός, νὰ κοιτάζη ἐρευνητικὰ τὸ δρόμο καὶ νὰ φεύγη τρεχᾶτος πρὸς τὴν ἀντίθετη ἀπὸ μᾶς κατεύθυνσι. Ἡ παράξενη φυγὴ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ μᾶς ἔκανε ἐντύπωσι, κι' εἴπαμε μεταξύ μας:

—Σίγουρα θἆναι κάποιος πονηρός.

Τοῦ φωνάξαμε νὰ σταματήση, μὰ ἐκεῖνος ἔτρεχε ἀκόμα περισσότερο. Ἔτσι ἀναγκασθήκαμε νὰ τὸν καταδιώξουμε. Ὅπως τὸν κυνηγούσαμε προσέξαμε πὼς εἶχε διαρκῶς τὸ χέρι του στὴν τσέπη τῆς πατατούκας του.

—Κάτι τὸ ὕποπτο θἆχη ἐπάνω του, εἶπα στοὺς ἀστυφύλακες. Καὶ γιὰ νὰ τὸν ἀναγκάσουμε νὰ σταματήση, τὸν πυροβολήσαμε γιὰ ἐκφοβισμό.

Ὅταν κατάλαβε πὼς τὸν πλησιάζαμε, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη τῆς πατατούκας του κάποιο ἀντικείμενο καὶ τὸ ἔρριξε τρέχοντας σ' ἕνα ξεροπήγαδο. Ὅμως σὲ λίγη ἀπόστασι βρέθηκε μπροστὰ στὸ περιτοίχισμα τοῦ ἐγκαταλελειμμένου γαλλικοῦ νε-

κροταφείου, ποὺ τὸν ἀνάγκασε νὰ ἀνακόψῃ τὸ δρόμο του. Ἐκεῖ τὸν προλάβαμε, καὶ ὁ ἄγνωστος ποὺ κυνηγούσαμε ἔπεσε στὰ χέρια μας.

Ἦταν ἕνας τριανταπεντάρης γεροδεμένος ἄνδρας, μετρίου ἀναστήματος, ποὺ ἡ ἐμφάνισίς του ἐπρόδιδε ἄνθρωπο τοῦ ὑποκόσμου.

—Πῶς λέγεσαι; τὸν ρώτησα.

—Κανάκης Εὐστάθιος, ἀπάντησε, λαχανιασμένος ἀπὸ τὸ τρέξιμο.

—Γιατὶ ἔτρεχες; τί πέταξες στὸ ξεροπήγαδο;

Δὲν μοῦ ἔδωσε καμμιὰ ἀπάντησι. Στὸ μεταξὺ τοῦ κάναμε σωματικὴ ἔρευνα. Βρήκαμε στὶς τσέπες του μιὰ μικρὴ ποσότητα χασὶς καὶ ἀρκετὰ τσιγαρλίκια, ὅπως λέγονται στὴ χασικλίδικη γλῶσσα, ἕτοιμα γιὰ κατανάλωσι.

—Ὥστε γι' αὐτὰ ἔτρεχες; τοῦ εἶπα. Πάντως καταλαβαίνεις πὼς θὰ πᾶμε μέχρι τὴν Ἀσφάλεια.

Τὰ στοιχεῖα ποὺ μᾶς ἔδωσε συμφωνοῦσαν ἀπόλυτα μὲ τὴν γερμανικὴ ταυτότητα ποὺ τοῦ βρῆκα ἐπάνω του. «Κανάκης Εὐστάθιος τοῦ Νικολάου, ἐτῶν 35, ἐργάτης, κάτοικος Ν. Φαλήρου, Ἰγγλέση ἀριθ. 134».

Ὅπως ὅμως ἔκανα ἔλεγχο στὴν ταυτότητα, ἡ φωτογραφία καὶ τὰ χαρακτηριστικά του μοῦ παρουσίασαν τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀναζητούσαμε. Δὲν μοῦ ἔμενε καμμιὰ ἀμφιβολία πὼς εἶναι αὐτός. Πραγματικὰ σὲ λίγο ὡμολόγησε πὼς εἶναι ὁ Πέτρος Μόμος, γιατὶ ἤξερε πὼς ὕστερα ἀπὸ λίγη ὥρα θὰ ἀναγνωριζόταν στὴν Ἀσφάλεια.

—Καὶ τὴν ταυτότητα ποῦ τὴ βρῆκες Μόμο; τὸν ρώτησα.

—Τὴν ἔκλεψα ἀπὸ μιὰ γκαρνταρόμπα, ἀπὸ τὸ σακάκι ἑνὸς ἐργάτου στὸ λιμάνι. Ξεκόλλησα τὴ φωτογραφία κι' ἔβαλα τὴ δική μου.

Κατόπιν ξεκινήσαμε γιὰ τὴν Ἀσφάλεια. Γιὰ τὸ φόνο τοῦ Πανούτσου δὲν τοῦ εἴπαμε τίποτα. Ἀφήσαμε τὴν περίπτωσι αὐτὴ στὸν ἀστυνόμο.

Ὅταν φτάσαμε στὸ τμῆμα ἀνέφερα στὸν ἀστυνόμο Παπαδᾶτο μὲ κάθε λεπτομέρεια τὴ καταδίωξι καὶ τὴ σύλληψί του. Ὕστερα ἀπὸ τὴ ἀναφορά μου ὁ ἀστυνόμος πῆρε τὸν Μόμο στὸ γραφεῖο του γιὰ ἀνάκρισι.

—Πρὶν ἀπ' ὅλα Μόμο θὰ μοῦ πῇς πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ προμηθεύθηκες τὸ χασίς.

Ὁ Μόμος μ' εὐκολία εἶπε ἕνα ὄνομα.

—Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε ἂν εἶναι ἀλήθεια. Καὶ τί ἦταν ἐκεῖνο ποὺ πέταξες στὸ ξεροπήγαδο;

—Δὲν πέταξα τίποτα. Ὅταν ἔτρεχα κοντοστάθηκα. Αὐτὸ ἦταν ὅλο.

Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἔφθασε ὁ ἀστυφύλακας Ἀγοράκης, ποὺ παρέμεινε νὰ ἐρευνήσῃ τὸ ξεροπήγαδο, φέρνοντας ἕνα πιστόλι μάρκας «Μπράουνιγκ» μὲ τὴ δεσμίδα του γεμάτη σφαῖρες. Εἶχε σοβαρὸ λόγο ὁ αἱμοβόρος κακοποιὸς Μόμος νὰ προτιμήσῃ νὰ πετάξῃ τὸ πιστόλι του καὶ νὰ μὴν ἀντισταθῇ. Ἤθελε νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸ πειστήριο τοῦ ἐγκλήματός του.

Ὁ Μόμος ὅταν εἶδε τὸ πιστόλι του στὰ χέρια τοῦ ἀστυνόμου προσπάθησε νὰ ἀρνηθῇ, μὰ δὲν μπόρεσε ὡς τὸ τέλος καὶ ὡμολόγησε.

—Ναί, εἶναι δικό μου, εἶπε. Τὸ πέταξα γιὰ νὰ μὴ τὸ βροῦν ἐπάνω μου.

—Καὶ ποῦ τὸ βρῆκες ἐσύ; τὸν ρώτησε ὁ ἀστυνόμος.

—Πάει καιρὸς ποὺ τ' ἀγόρασα ἀπὸ ἕναν Ἰταλὸ στρατιώτη.

Τότε ὁ ἀστυνόμος ἔβγαλε ἀπὸ τὸ συρτάρι τοῦ γραφείου του τὸ ντοσιὲ τῆς ὑποθέσεως τοῦ φόνου τοῦ Πανούτσου καὶ ἐδιάβασε τὴν ἔκθεσι τοῦ ἰατροδικαστοῦ, ποὺ ἔγραφε: «Τὸ βλῆμα ποὺ βρέθηκε στὸ πτῶμα τοῦ ἀστυφύλακος εἶναι ἀπὸ πιστόλι συστήματος Μπράουνιγκ».

(Συνεχίζεται)

Ο ΝΕΟΣ ΚΩΔΙΞ
ΟΔΙΚΗΣ ΚΥΚΛΟΦΟΡΙΑΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄρθρον 47.

Ἐπιθεωρήσεις.

1. Πάντα τὰ ἐν Ἑλλάδι κυκλοφοροῦντα ὀχήματα ὑπόκεινται εἰς ἔλεγχον (ἐπιθεώρησιν), διατασσόμενον περιοδικῶς δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν. Ὁ ἔλεγχος (ἐπιθεώρησις) τῶν ἀπογεγραμμένων ἀγροτικῶν μηχανημάτων διατάσσεται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας.

Ἂν περὶ ὀχήματός τινος γεννῶνται ἀμφιβολίαι περὶ τῆς ἀσφαλοῦς καὶ ἀθορύβου λειτουργίας του αἱ ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν ἐξουσιοδοτημέναι Ἀρχαὶ δύνανται νὰ διατάξωσι τὴν ἔκτακτον ἐπιθεώρησιν αὐτοῦ.

2. Ὅστις δὲν προσέρχεται εἰς διατασσομένην ἐπιθεώρησιν τοῦ ὀχήματός του τιμωρεῖται διὰ προστίμου τοὐλάχιστον τριῶν χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν.

Ἄρθρον 48.

Μεταβολὴ στοιχείων.

Μετὰ πᾶσαν μεταβολὴν τῶν ἐν τῇ ἀδείᾳ κυκλοφορίας ἀναγεγραμμένων στοιχείων παντὸς ὀχήματος ἀπαιτεῖται ἔκδοσις νέας ἀδείας μετὰ προηγουμένην ἐπιθεώρησιν καὶ πιστοποίησιν τῶν νέων στοιχείων ὑπὸ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Συγκοινωνιῶν ἢ παρὰ τῆς ἁρμοδίας Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, προκειμένου περὶ ἀπογεγραμμένων ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

Εἰς περίπτωσιν ἀντικαταστάσεως τοῦ πλαισίου προσαπαιτεῖται καὶ ἡ προσκόμισις πιστοποιητικοῦ, περὶ τῶν τεχνικῶν στοιχείων τούτου καὶ τῆς προελεύσεώς του.

Ἂν διαπιστωθῇ ὑπὸ οἱουδήποτε ἁρμοδίου ὅτι δὲν ἐτηρήθησαν αἱ διατάξεις τῆς προηγουμένης παραγράφου ἐντὸς προθεσμίας ἑνὸς μηνὸς ἀπὸ τοῦ χρόνου τῆς γενομένης μεταβολῆς τῶν στοιχείων, ἀφαιρεῖται ἡ ἄδεια μέχρι τῆς ἐκδόσεως νέας τοιαύτης κατὰ τὰ ἀνωτέρω ὁριζόμενα.

Ἄρθρον 49.

Χαρακτηρισμὸς καὶ χρησιμοποίησις αὐτοκινήτων καὶ λοιπῶν ὀχημάτων.

1. Τὰ αὐτοκίνητα, αἱ μοτοσυκλέτται, τὰ μοτοποδήλατα καὶ τὰ ρυμουλκούμενα προορίζονται:

α) Διὰ τὴν μεταφορὰν προσώπων.
β) Διὰ τὴν μεταφορὰν πραγμάτων.
γ) Διὰ τὴν σύγχρονον μεταφορὰν προσώπων καὶ πραγμάτων.
δ) Δι' ἕλξιν.
ε) Δι' εἰδικὴν χρῆσιν ἢ εἰδικὰς μεταφοράς.

2. Ἀπὸ ἀπόψεως χρήσεως τὰ ὡς ἄνω ὀχήματα διακρίνονται:

α) Εἰς Δημοσίας χρήσεως καὶ
β) εἰς Ἰδιωτικῆς χρήσεως.

Δημοσίας χρήσεως χαρακτηρίζονται τὰ ὀχήματα δι' ὧν ἐκτελοῦνται μεταφοραὶ προσώπων ἢ πραγμάτων ἢ μικταὶ ἐπὶ ὁλικῇ ἢ μερικῇ μισθώσει ἢ ἐπὶ κομίστρῳ κατ' ἐπιβάτην, ἰδιωτικῆς δὲ χρήσεως ἐκεῖνα, δι' ὧν ἐκτελοῦνται μεταφοραὶ προσώ-

πων μὲν ἄνευ καταβολῆς κομίστρου, πραγμάτων δὲ ἀνηκόντων εἰς τὸν ἰδιοκτήτην ἢ κάτοχον, ὑπὸ ὅρους καὶ προϋποθέσεις, καθοριζομένας διὰ Διατάγματος ἐκδιδομένου προτάσει τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

Δίκυκλα ἢ τρίκυκλα ὀχήματα μετὰ κανίστρου, δι' ὧν μεταφέρονται μόνον πρόσωπα, ὑπάγονται ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν ἰδιωτικῆς χρήσεως.

Ἄρθρον 50.

Ἄδεια κυκλοφορίας καὶ ταξινόμησις.

1. Τὰ αὐτοκίνητα, αἱ μοτοσυκλέτται καὶ τὰ ρυμουλκούμενα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσωσιν ἐν τῇ χώρᾳ ἐὰν δὲν ἔχωσιν ἀπογραφῇ καὶ ταξινομηθῇ, ὡς ὁ Νόμος ὁρίζει καὶ δὲν εἶναι ἐφωδιασμένα δι' ἀδείας κυκλοφορίας, χορηγουμένης κατὰ τὰς ἑκάστοτε ἰσχυούσας εἰδικὰς διατάξεις ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν ἢ τῶν ὑπὸ τούτου ἐξουσιοδοτουμένων Ἀρχῶν.

2. Τὰ ἐν τῇ ἀδείᾳ κυκλοφορίας σημειούμενα στοιχεῖα, ἡ ἐν περιπτώσει μεταβολῶν ἐνημέρωσις αὐτῆς, ἡ χορήγησις ἀδείας δι' εἰδικὴν κυκλοφορίαν (φύλλον πορείας) ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε εἰδικῶν περὶ τούτων διατάξεων.

Ἄρθρον 51.

Πινακίδες ἀριθμοῦ κυκλοφορίας. Διακριτικὸν σῆμα ἐθνικότητος.

1. Τὰ ὀχήματα ἐν γένει, ἐξαιρέσει τῶν χειροκινήτων καὶ ζωηλάτων, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσωσιν εἰς τὴν χώραν, ἂν δὲν εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ πινακίδων ἀριθμοῦ κυκλοφορίας τῆς τελευταίας ἀπογραφῆς καὶ ταξινομήσεως αὐτῶν.

Αἱ πινακίδες ἀναρτῶνται ἐπὶ τοῦ ὀχήματος καθ' ὃν τρόπον ὁρίζεται ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων, αἱ δὲ ἐπ' αὐτῶν ἐνδείξεις ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι πάντοτε εὐκρινῶς ὁραταί.

2. Ὁ τρόπος καὶ ἡ διαδικασία κατασκευῆς καὶ χορηγήσεως τῶν πινακίδων κυκλοφορίας, τῆς ἀντικαταστάσεως αὐτῶν ἐν περιπτώσει ἀπωλείας, καταστροφῆς ἢ φθορᾶς αὐτῶν, αἱ περιπτώσεις χορηγήσεως δοκιμαστικῶν ἢ προσωρινῶν πινακίδων ρυθμίζονται δι' ἀποφάσεων τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν.

3. Τὰ αὐτὰ ὡς ἄνω ὀχήματα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐξέλθουν τῶν ὁρίων τῆς χώρας, ἂν ἐκτὸς τῶν πινακίδων, περὶ ὧν αἱ προηγούμεναι παράγραφοι, δὲν εἶναι ἐφωδιασμένα καὶ διὰ διεθνοῦς διακριτικοῦ σήματος αὐτοκινήτων τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους. Τὸ σῆμα τοῦτο ἐκ λευκῆς ἐλλειψοειδοῦς πλακὸς διαστάσεων ὕψους (εἰς τὸ κέντρον) 11,5 ἑκατοστῶν καὶ μήκους (εἰς τὸ κέντρον) 17,5 ἑκατοστῶν, φέρει τὰ λατινικὰ στοιχεῖα GR μελανοῦ χρώματος, ὕψους 8 ἑκατοστῶν καὶ πλάτους 1 ἑκατοστοῦ, τοποθετεῖται δὲ ἐπὶ τοῦ ὄπισθεν μέρους τοῦ αὐτοκινήτου, πλησίον τῆς πινακίδος ἀριθμοῦ κυκλοφορίας καὶ κατὰ τρόπον εὐκρινῶς ὁρατόν.

4. Τὰ διὰ πινακίδων ἀριθμοῦ κυκλοφορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους ἐφωδιασμένα ὀχήματα ἀπαγορεύεται νὰ φέρωσι διεθνὲς διακριτικὸν σῆμα ξένου Κράτους.

Αὐτοκίνητα, μοτοσυκλέτται καὶ ρυμουλκούμενα παντὸς ξένου Κράτους, ἀπαγορεύεται νὰ κυκλοφορήσωσιν ἐν Ἑλλάδι, ἐὰν δὲν εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ μόνου τοῦ διεθνοῦς διακριτικοῦ σήματος ἐθνικότητός των.

Ἄρθρον 52.

Πιστοποιητικὸν κυκλοφορίας μοτοποδηλάτων καὶ ποδηλάτων.

Τὰ μοτοποδήλατα καὶ ποδήλατα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσωσιν εἰς τὴν Χώραν ἂν δὲν ἔχωσι προηγουμένως ἐφοδιασθῇ διὰ πιστοποιητικοῦ κυκλοφορίας, ἐκδιδομένου ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Συγκοινωνιῶν ἢ τῶν ὑπὸ τούτου ἐξουσιοδοτουμένων Ἀρχῶν.

Τὸ περιεχόμενον τοῦ πιστοποιητικοῦ κυκλοφορίας καὶ ἡ διαδικασία χορηγήσεως αὐτοῦ ρυθμίζονται ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν εἰδικῶν διατάξεων.

Ἄρθρον 53.

Ἀφαίρεσις ἀδειῶν κυκλοφορίας καὶ πινακίδων ἀριθμῶν κυκλοφορίας.

Ἡ ἄδεια κυκλοφορίας καὶ αἱ πινακίδες ἀριθμῶν κυκλοφορίας ἀφαιροῦνται κατὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἑκάστοτε ἰσχυουσῶν διατάξεων καθοριζομένας περιπτώσεις, ἔτι δέ :

α) Ὅταν δὲν ὑφίστανται πλέον οἱ ὅροι διὰ τὴν ἀσφαλῆ κυκλοφορίαν τοῦ ὀχήματος καὶ

β) ὅταν ἐκλείψωσιν αἱ προϋποθέσεις διὰ τὴν χορήγησιν αὐτῶν.

Ἄρθρον 54.

Παῦσις κυκλοφορίας.

1. Ἐν περιπτώσει καθ' ἣν αὐτοκίνητον, μοτοσυκλέττα ἢ ρυμουλκούμενον ἤθελε καταστραφῇ ἢ διαλυθῇ ἢ ἐξαχθῇ ὁριστικῶς εἰς τὴν ἀλλοδαπήν, ὁ ἐπὶ τῆς ἀδείας κυκλοφορίας αὐτοῦ ἀναγραφόμενος ὡς ἰδιοκτήτης του ὀφείλει νὰ ὑποβάλῃ σχετικὴν δήλωσιν πρὸς τὴν ἁρμοδίαν Οἰκονομικὴν Ἐφορίαν καὶ νὰ παραδώσῃ εἰς αὐτὴν τὴν ἄδειαν κυκλοφορίας καὶ τὰς πινακίδας ἀριθμῶν κυκλοφορίας τοῦ ὀχήματος. Αἱ λεπτομέρειαι τῆς ἐφαρμογῆς τῆς παρούσης διατάξεως ρυθμίζονται διὰ κοινῶν ἀποφάσεων τῶν Ὑπουργῶν Οἰκονομικῶν καὶ Συγκοινωνιῶν.

2. Προκειμένου περὶ ἀπογεγραμμένου ἀγροτικοῦ μηχανήματος, ὁ ἐπ' ὀνόματι τοῦ ὁποίου ἐξεδόθη ἡ ἄδεια κυκλοφορίας αὐτοῦ ὑποχρεοῦται εἰς τὰς ἀνωτέρω περιπτώσεις ὅπως παραδώσῃ ταύτην καὶ τὰς πινακίδας εἰς τὴν ἁρμοδίαν Διεύθυνσιν Γεωργίας Νομοῦ.

Ἄρθρον 55.

Ὅστις παραβαίνει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 49 ἕως 54 τοῦ παρόντος, τιμωρεῖται διὰ προστίμου πεντακοσίων ἕως πέντε χιλιάδων μεταλλικῶν δραχμῶν ἢ διὰ κρατήσεως.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'

ΑΓΡΟΤΙΚΑ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΑ ΕΡΓΩΝ

Ἄρθρον 56.

Διαστάσεις καὶ βάρη ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

α) Τὸ μέγιστον ὅριον τῶν διαστάσεων καὶ βαρῶν τῶν ἐπὶ πάσης ὁδοῦ κυκλοφορούντων ἀγροτικῶν μηχανημάτων, τροχοφόρων ἢ ἐπὶ ἑρπυστριῶν κινουμένων, καθορίζεται ἑκάστοτε διὰ Βασιλικῶν Διαταγμάτων, ἐκδιδομένων προτάσει τῶν ἐπὶ τῆς Γεωργίας, Συγκοινωνιῶν καὶ Δημοσίων Ἔργων Ὑπουργῶν.

β) Ἀγροτικὰ μηχανήματα, ὧν αἱ διαστάσεις ἢ τὸ βάρος ὑπερβαίνει τὰ ἑκάστοτε καθοριζόμενα ἀνώτατα ὅρια, ἐπιτρέπεται νὰ κυκλοφορήσωσι κατόπιν ἀδείας, παρεχομένης ὑπὸ τοῦ Ὑπουργοῦ Δημοσίων Ἔργων ἢ τῶν ὑπὸ τούτου ἐξουσιοδοτουμένων Ἀρχῶν, ἐφ' ἧς δέον νὰ σημειοῦνται αἱ ὁδοὶ διελεύσεως καὶ ὁ χρόνος κυκλοφορίας τούτων.

Ἄρθρον 57.

Ἕλξις ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

α) Οἱ ἀγροτικοὶ ἑλκυστῆρες ἐπιτρέπεται νὰ ἕλκωσιν ἐπὶ ὁδῶν περισσότερα τοῦ ἑνὸς ἀγροτικὰ μηχανήματα, ἂν ταῦτα εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ συστημάτων τροχοπε-

δήσεως, χειριζομένων ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ ὁδηγοῦ τοῦ ἑλκυστῆρος καὶ τὸ ὁλικὸν μῆκος τοῦ συρμοῦ δὲν ὑπερβαίνῃ τὰ 14 μέτρα.

Ἀδείᾳ τοῦ Ὑπουργοῦ Γεωργίας ἢ τῶν ὑπὸ τούτου ἐξουσιοδοτουμένων Ἀρχῶν, δύνανται νὰ ἐξαιρεθῶσι τῶν ἀνωτέρω περιορισμῶν ἀγροτικοὶ συρμοί, ὡς ἀλωνιστικὰ καὶ θεριζοαλωνιστικὰ συγκροτήματα, ἂν τὸ βαρύτερον ἐκ τῶν ρυμουλκουμένων ἀγροτικῶν μηχανημάτων τοῦ συρμοῦ ἢ τοῦ συγκροτήματος εἶναι ἐφωδιασμένον δι' ἰδίου συστήματος πεδήσεως, λειτουργοῦντος τῇ ἐπενεργείᾳ εἰδικοῦ τροχοπεδητοῦ.

β) Ἀγροτικοὶ ἑλκυστῆρες ταχύτητος ἀνωτέρας τῶν 30 χιλιομέτρων ὡριαίως ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένοι διὰ δύο συστημάτων πεδήσεως ἀνεξαρτήτων ἀλλήλων. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 36 παράγραφος 1 τοῦ παρόντος ἔχουσιν ἀνάλογον ἐφαρμογὴν ἐν προκειμένῳ.

Ἑλκυστῆρες ταχύτητος μικροτέρας τῶν 30 χιλιομέτρων ὡριαίως ἐπιτρέπεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένοι δι' ἑνὸς μόνον συστήματος πεδήσεως, ἂν τοῦτο καθιστᾷ δυνατὴν τὴν πέδησιν καὶ ἐν ἀπουσίᾳ τοῦ ὁδηγοῦ ἢ ἑτέρου προσώπου ἐπενεργοῦντος ἐπ' αὐτοῦ.

γ) Ἀγροτικοὶ ἑλκυστῆρες δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἕλκωσιν ἐπὶ ὁδῶν περισσότερα τοῦ ἑνὸς ἔμφορτα ὀχήματα. Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 36 παράγραφοι 1 καὶ 2 τοῦ παρόντος ἔχουσι καὶ ἐν προκειμένῳ ἀνάλογον ἐφαρμογήν.

Ἄρθρον 58.

Ἐξαρτήματα καὶ βοηθητικὰ ὄργανα ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

α) Τὰ τροχοφόρα ἄνευ ἐλαστικῶν ἢ ἐπὶ ἐρπυστριῶν κινούμενα ἀγροτικὰ μηχανήματα ἐπιβάλλεται, ἵνα κυκλοφορῶσιν ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ὅπως εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ συσκευῶν, δι' ὧν ἀποφεύγηται ρύπανσις, βλάβη ἢ ὑπερβολικὴ φθορὰ τοῦ ὁδικοῦ καταστρώματος.

β) Τὰ ἀγροτικὰ μηχανήματα, τὰ κινούμενα δι' ἰδίας δυνάμεως καὶ τὰ ρυμουλκούμενα ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ συστήματος πεδήσεως ἱκανοῦ νὰ συγκρατῇ τὸ ὄχημα κατὰ τρόπον ἀσφαλῆ. Τὰ ἐκ τούτων λειτουργοῦντα διὰ κινητήρων ἐσωτερικῆς καύσεως ἐπιβάλλεται ὅπως εἶναι ἐφωδιασμένα διὰ σιγαστήρων, ὡς καὶ συλλεκτῶν τῶν ἐξερχομένων κατὰ τὴν λειτουργίαν τῶν κινητήρων διαπύρων σωματιδίων (σπινθήρων).

γ) Οἱ γεωργικοὶ ἑλκυστῆρες, ἵνα κυκλοφορῶσιν ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ἐπιβάλλεται ὅπως εἶναι ἐφωδιασμένοι δι' ἠχητικοῦ ὀργάνου, ἱκανῆς ἐντάσεως.

δ) Οἱ γεωργικοὶ ἑλκυστῆρες ἐπιβάλλεται ὅπως φέρωσι πινακίδα τοῦ ἐργοστασίου κατασκευῆς, ἐπὶ τῆς ὁποίας νὰ σημειοῦνται ὁ τύπος, τὸ ἐργοστάσιον, ἡ χώρα καὶ τὸ ἔτος κατασκευῆς, τὸ μέγιστον συνολικὸν βάρος, ὡς καὶ ἡ ἰσχὺς καὶ αἱ στροφαὶ τοῦ κινητῆρος.

Ἄρθρον 59.

Σύστημα φωτισμοῦ καὶ ὀπτικῆς σημάνσεως ἀγροτικῶν μηχανημάτων.

Αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 37 τοῦ παρόντος περὶ συστήματος φωτισμοῦ καὶ ὀπτικῆς σημάνσεως ὀχημάτων ἐν γένει, ἐφαρμόζονται καὶ ἐπὶ ἀγροτικῶν μηχανημάτων, κινουμένων δι' ἰδίας δυνάμεως, ὡς καὶ ἐπὶ ρυμουλκουμένων ἀγροτικῶν μηχανημάτων μεταφορᾶς πραγμάτων.

Ἐπὶ τῶν λοιπῶν ἀγροτικῶν ρυμουλκουμένων αἱ ἀνωτέρω διατάξεις ἐφαρμόζονται ἐὰν ταῦτα καλύπτουσι τὰ ὄπισθεν φῶτα τοῦ ἕλκοντος ὀχήματος.

Τὰ ἀγροτικὰ μηχανήματα ἐπιτρέπεται νὰ φέρωσιν ἐπιπροσθέτως εἰδικὸν προβολέα, χρησιμοποιούμενον ἀποκλειστικῶς κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν μηχανοαγροτικῶν ἐργασιῶν.

(Συνεχίζεται)

ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ
Η ΠΥΛΗ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Μᾶς εἶναι γνωστὰ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν ἐπίσης τὰ τῆς καταστροφῆς τοῦ στόλου τοῦ Δαρείου στὴν Χερσόνησον τοῦ Ἄθω, κατὰ τὸ ἔτος 493 π.Χ. καὶ τὰ τῆς προσπαθείας διανοίξεως διώρυγος ἀπὸ τὸν Ξέρξη διὰ νὰ περάσῃ τὸν μεγάλο στόλο τῶν Περσῶν, ὅπως γνωστοὶ θὰ πρέπει νὰ μᾶς εἶναι οἱ τόσοι θρῦλοι ἀναφορικὰ μὲ τὸν Μέγα Ἀλέξανδρο, τὴν ἐκ τοῦ ὄρους διέλευσιν τῆς Παναγίας κ.ἄ.π. Οἱ πρῶτοι κάτοικοι, τέλος, ποὺ κατώκησαν τὸν Ἄθω, πιστεύεται ὅτι ἦσαν Πελασγοί, ὅπως δὲ ἀναφέρει ὁ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι λαοί, μεταξὺ τῶν ὁποίων Βισάλται, Ἠδῶνες καὶ Κρηστῶνες. Τούτων ἐκυριάρχουν οἱ ἀπὸ τὴν Εὔβοιαν ἄποικοι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἔδωσαν σὲ ὅλην τὴν χερσόνησον τὴν ὀνομασίαν Χαλκιδική, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι ὡρμήθησαν ἀπὸ τὴν Χαλκίδα, τὴν καὶ τότε «νύμφην τῆς Εὐβοίας».

Πολλοὶ ἱστορικοὶ διαφωνοῦν περὶ τοῦ πότε διεδόθη ὁ χριστιανισμὸς στὸν Ἄθω. Ἐπικρατεστέρα πάντως φαίνεται ἡ γνώμη τοῦ ὅτι διεδόθη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ ὁποῖος καὶ διῆλθεν ἐκ τῆς πόλεως Ἀπολλωνίας τοῦ Ἄθωνος, μεταβαίνων ἀπὸ τοὺς Φιλίππους στὴν Θεσσαλονίκην (Πρ. Ἀποστ. ΙΖ' 1). Σώζονται ἐν τούτοις παραδόσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ἡ Θεομήτωρ μετέβη στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἔκτοτε οἱ κάτοικοι ἔγιναν χριστιανοί, ὅπως καὶ διὰ στόματος τῶν μοναχῶν παραδίδεται ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας ἔκτισε ναοὺς σὲ διάφορα μέρη τοῦ Ἁγίου Ὄρους. Τὸ ἱστορικῶς μὴ ἀμφισβητούμενον εἶναι ὅτι κατὰ τὸν Δ' αἰῶνα ὑπῆρχαν πολλοὶ χριστιανοὶ στὸν Ἄθω καὶ πρῶτος ἡσυχαστὴς μετέβη ἐκεῖ ὁ ὅσιος Πέτρος ὁ Ἀθωνίτης, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Ζ' αἰῶνος.

«Ἅγιον Ὄρος» μετωνομάσθη ὁ Ἄθως κατὰ τὴν περίοδον τῆς Μακεδονικῆς Δυναστείας, ὅτε καὶ κατέστη μέγα κέντρον τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας ἀφοῦ ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον ἀπολεσθῆ ἡ Παλαιστίνη καὶ ἡ Αἴγυπτος, πρῶτες ἑστίες τοῦ μοναχικοῦ βίου τοῦ Χριστιανισμοῦ. Χρυσόβουλλον ἔγγραφον τοῦ Ἀλεξίου Α' τοῦ Κομνηνοῦ πάντως, πρὸς τὴν μονὴν τῆς Μεγίστης Λαύρας κατὰ τὸ ἔτος 1144, ἐπιβάλλει ὁριστικῶς τὴν ὀνομασίαν. «Ἐφεξῆς, τονίζει τὸ ἔγγραφον, τὸ ὄρος Ἄθω καλεῖσθαι Ἅ γ ι ο ν Ὄ ρ ο ς παρὰ πάντων».

Ἀπὸ τὸ ἔτος 963, ὡς προείπομεν, ἀρχίζει νὰ στρέφεται πρὸς τὸ Ἅγιον Ὄρος τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ μοναχισμοῦ καὶ τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων. Ἡ πρώτη μονή, ἡ τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἐκτίσθη διὰ χρημάτων τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ ἰδίου ἔτους, 963, αὐτοκράτορος τοῦ Βυζαντίου Νικηφόρου Φωκᾶ. Ὁ ἴδιος ὁ Νικηφόρος Φωκᾶς, σκεπτόμενος πάντοτε νὰ περιβληθῇ τὸ μοναχικὸν σχῆμα, ἐδώρησε πρὸς τὸν μοναχὸν Ἀθανάσιον τὸν Ἀθωνίτην μεγαλοπρεπῆ χαλκίνην πύλην τοῦ νάρθηκος τῆς μονῆς, σωζομένην καὶ σήμερον, καθὼς καὶ πολλὰ ἱερὰ λείψανα. Ὀλίγα ἔτη ἀργότερον, τὸ 980 καὶ ζῶντος ἀκόμη τοῦ ὁσίου Ἀθανασίου, κτίζεται ἡ μονὴ τῶν Ἰβήρων ἀπὸ τὸν στρατηγὸν Τουρνίκιον καὶ τὸν ἄρχοντα τῆς παρὰ τὸν Καύκασον Ἰβηρίας, σημερινῆς Γεωργίας, Δαυίδ, μὲ προστάτιδα τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Παναγίας τῆς Πορταΐτισσας. Συγχρόνως σχεδόν, μεταξὺ 972 καὶ 980, ἱδρύεται ἡ μονὴ τοῦ Βατοπεδίου ἀπὸ τρεῖς πλουσίους Ἀδριανουπολίτας ἀδελφούς, τοὺς Ἀθανάσιον, Ἀντώνιον καὶ Νικόλαον, μὲ προστάτιδα τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου. Τὸ ὄνομα «Βατοπεδίου» ἡ μονὴ ἔλαβε προφανῶς ἀπὸ τὸ βατῶδες τοῦ ἐδάφους. Τὰ τρία αὐτὰ μοναστικὰ ἱδρύματα, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν διαδρομὴν τοῦ χρόνου ὑπέστησαν σοβαρὰς καταστροφὰς καὶ ἤλλαξαν ὡς ἐκ τούτου μορφὴν ἐν μέρει, ἀποτελοῦν τὰ πρωτεῖα στὴν ἱεραρχικὴν τάξιν μέχρι σήμερον. Ἂς σημειωθῇ ὅτι ἡ μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας ἀριθμοῦσε περὶ τὰ μέσα τοῦ ΙΑ' αἰῶνος ἄνω τῶν 700 μοναχῶν, τιμᾶται δὲ μέχρι σήμερον ἐπ' ὀνόματι τοῦ ἱδρυτοῦ της Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνί-

του. Ἐκ τῶν ἄλλων μονῶν ἀνηγέρθησαν κατὰ τὸν Ι' αἰῶνα: Ξηροποτάμου, Δοχειαρίου, Φιλοθέου, Ἁγίου Παύλου, Σταυρονικήτα, Ξενοφῶντος, Ἐσφιγμένου, Καστα-μονίτου, Ζωγράφου (βουλγαρική). Τὸν ΙΑ' αἰῶνα: Καρακάλλου, Ἁγίου Πεντελεήνομος (ρωσική). Τὸν ΙΒ' αἰῶνα ἡ μονὴ Χιλιανδρίου (σερβική). Τὸν ΙΓ' αἰῶνα ἱδρύθη ἡ μονὴ Κουτλουμουσίου καὶ τὸν ΙΔ' αἰῶνα αἱ μοναὶ Διονυσίου, Παντοκράτορος, Σίμωνος Πέτρα, Γρηγορίου. Ἐκ τῶν εἴκοσι λοιπὸν αὐτῶν μονῶν, εἶναι ἑλληνικαὶ αἱ δέκα ἑπτὰ καὶ αἱ ὑπόλοιποι τρεῖς ρωσική, βουλγαρικὴ καὶ σερβική. Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ μονὴ Ἁγίου Παντελεήμονος ἦτο ἑλληνικωτάτη μέχρι τοῦ 1840, ὅτε ἤρχισαν εἰσερχόμενοι Ρῶσοι μοναχοὶ καὶ ἔγινε κατορθωτὸν νὰ ἀποβοῦν ἰσάριθμοι μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἐντὸς ὀλίγων ἐτῶν. Τὸ ἔτος 1875 ἐξελέγη Ρῶσος ἡγούμενος καὶ ἔκτοτε ἡ μονὴ ἔγινεν πλήρως ρωσική. Καὶ τὰ δέκα ἑπτὰ αὐτὰ μοναστήρια, ὅπως καὶ τὰ τῆς Μεγίστης Λαύρας, Ἰβήρων καὶ Βατοπεδίου, ὑπέστησαν πολλὰς καταστροφὰς κατὰ τὴν πορείαν τῶν αἰώνων καὶ ὡς ἐκ τούτου μετεβλήθη σὲ πολλὰ σημεῖα ἡ ἀρχικὴ μορφή των.

***

Δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπον νὰ παρατεθοῦν ἐνταῦθα καὶ ὀλίγα ὡς πρὸς τοὺς ὅρους τῶν μοναστικῶν γενικῶς ἱδρυμάτων, ὅπως οἱ ὅροι αὐτοὶ ἐξεκίνησαν ἀπὸ τοῦ δεκάτου αἰῶνος καὶ ἐξακολουθοῦν ὑφιστάμενοι μέχρι σήμερον. Διαιροῦνται λοιπὸν εἰς ἓξ τάξεις τὰ ἱδρύματα τῆς Ἁγιορείτικης Πολιτείας ἢ Δημοκρατίας, τὰς ἑξῆς: Μονὰς ἢ μοναστήρια, σκήτας, κελλία, καλύβας, καθίσματα καὶ ἡσυχαστήρια.

Ἡ Μονή, ἵδρυμα κυρίαρχον καὶ αὐτοδιοίκητον, ἔχει ἱδρυθῇ διὰ πράξεως τῶν βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, τοῦ «αὐτοκρατορικοῦ χρυσοβούλλου» ὅπως ἐξακολουθεῖ νὰ λέγεται τὸ ἔγγραφον αὐτὸ τῶν βυζαντινῶν, ἢ διὰ «πατριαρχικοῦ συγιλλίου». Ἡ πρᾶξις καθορίζει ὅρια μονῆς, ἀριθμὸν μοναχῶν καὶ λοιπὰ ὀργανωτικὰ ζητήματα. Τὸ οἰκουμενικὸν πατριαρχεῖον ἀσκεῖ πνευματικὴν μόνον δικαιοδοσίαν ἐπὶ τῶν μονῶν. Αἱ μοναὶ εἶναι εἴκοσι, ὡς προείπομεν, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτός, ἀνέκαθεν ἀνεγνωρισμένος ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Πολιτείαν, δὲν δύναται οὔτε νὰ αὐξηθῇ οὔτε νὰ ἐλαττωθῇ. Τῶν εἴκοσι αὐτῶν μονῶν προΐστανται εἴκοσι ἡγούμενοι, ὁλόκληρος δὲ ἡ πολιτεία διοικεῖται θρησκευτικῶς ὑπὸ τῆς ἱερᾶς ἐπιστασίας. Ἡ Σκήτη, ἵδρυμα μοναστικὸν στὸ ἔδαφος κάθε κυριάρχου μονῆς, ἱδρύεται διὰ πράξεως τῆς μονῆς στὴν ὁποίαν ἀνήκει. Συνολικῶς ὑπάρχουν δώδεκα σκῆται. Τὸ Κελλίον, ἵδρυμα μοναστικὸν καὶ σὲ ἔδαφος κυριάρχου μονῆς, ἔχει τεμάχιον ἐδάφους μὲ ἕνα ναΐδριον καὶ παραχωρεῖται μὲ πρᾶξιν τῆς μονῆς σὲ τρία πρόσωπα, κατὰ σύστημα διαδοχῆς. Ὁ πρῶτος ἐγγεγραμμένος στὸ παραχωρητήριον μοναχὸς εἶναι ὁ Γέρων, ὁ ὁποῖος καὶ ὑποδεικνύει τὸν διάδοχόν του κ.ο.κ. Οἱ μοναχοὶ τοῦ κελλίου ἀποζοῦν, ὅπως καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ μοναχοί, ἀπὸ τὴν καλλιέργειαν τοῦ ἐδάφους τοῦ κελλίου καὶ ἀπὸ τὴν ἐργόχειρον ἐργασίαν των, δηλαδὴ ξυλογλυπτικήν, ζωγραφικήν, πλεκτικὴν κ.λ. Κελλία ὑπάρχουν συνολικῶς 204, ἐκ τῶν ὁποίων 154 ἑλληνικά, 31 ρωσικά, 12 ρουμανικά, 6 βουλγαρικά, καὶ 1 γεωργιανόν. Καλύβη εἶναι ἀπομονωμένη μικρὰ κατοικία, Κάθισμα δὲ μικρὰ καλύβη στὴν ὁποίαν κατοικεῖ ἕνας μόνον μοναχός. Τὸ Ἡσυχαστήριον, τέλος, ἀποτελεῖ τὴν αὐστηροτέραν μορφὴν τοῦ μοναχικοῦ βίου, διότι εἶναι κάθισμα μέν, πλὴν εὑρίσκεται μακρὰν παντὸς ἄλλου μοναστικοῦ κτίσματος καὶ σὲ ἔρημον καὶ ἀπρόσιτον συνήθως σημεῖον.

Ὑπῆρχον ἄλλοτε, ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἓξ αὐτὰς τάξεις, καὶ οἱ λεγόμενοι Καβιῶται, ἤτοι ρασοφόροι μὴ ἀνήκοντες σὲ κανένα ἵδρυμα καί, ἢ εἰσελθόντες στὸ Ἅγιον Ὄρος ἔξωθεν, ἢ ἐκδιωχθέντες διὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους λόγους ἐκ τῶν μονῶν καὶ ἄλλων ἱδρυμάτων. Οἱ κανονισμοὶ χαρακτηρίζουν τοὺς Καβιῶτας ὡς ἀλῆτας καὶ ἐπιτάσσουν τὴν ἀπομάκρυσίν των ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος.

***

Σήμερον, ὁ ἐπισκέπτης τοῦ Ἁγίου Ὄρους εὑρίσκει ἐκεῖ ὁλόκληρον σχεδὸν τὸ μεγαλεῖον τῆς ὀρθοδοξίας, ὁλόκληρον τὸ κάλλος τοῦ μεσαιωνικοῦ ἑλληνισμοῦ, παρὰ τὴν διαδρομὴν ἄνω τῶν πέντε αἰώνων ἀπὸ τῆς ἁλώσεως. Πλὴν τῆς γαλήνης καὶ τῆς

πανοραμικότητος τοῦ τοπίου καὶ τῶν κτισμάτων, τῆς μορφῆς τὴν ὁποίαν προσέδωσεν εἰς τὸν Ἄθω μία χιλιετηρὶς χριστιανικοῦ καὶ ἑλληνικοῦ πνεύματος γενικώτερον—στοιχεῖα ποὺ ἐδόξασαν ἀνθρώπους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς καλλιτεχνίας, οἱ ὁποῖοι ἐπεσκέφθησαν τὸ Ἅγιον Ὄρος—ὑπάρχει ὁ ἀμύθητος θησαυρὸς τῶν πάσης φύσεως κειμηλίων μιᾶς ἐνδόξου ἐποχῆς τοῦ Γένους μας καὶ ὁ ἐξ ἴσου ἀμύθητος θησαυρὸς ἔργων τοῦ πνεύματος καὶ τῶν χειρῶν πολλῶν δεκάδων ἀναχωρητῶν. Δικαίως τὸ Ἅγιον Ὄρος ἐπωνομάσθη κιβωτὸς τῆς ὀρθοδοξίας, ἀφοῦ δέκα αἰώνων ζωὴ ἐπεσώρευσε ἐκεῖ ἄπειρον πλῆθος κειμηλίων βυζαντινῆς καὶ μεταβυζαντινῆς ἐποχῆς. Αὐτοκρατορικὰ διατάγματα, πατριαρχικὰ «σιγίλλια», σπανίας τέχνης καὶ παγκοσμίου θαυμασμοῦ χειροτεχνήματα τῶν μοναχῶν, ἁγιογραφίαι, μικροτεχνήματα ἔργων χρυσοχοΐας, πολυτίμων ὑφασμάτων, διακοσμήσεων ἐκ σμάλτου, ἐκ μετάλλου ἢ ξύλου κ.λ. κ.λ. ἀποτελοῦν βαρύτιμον θησαυρὸν τέχνης καὶ πλούτου, πανόμοιον τοῦ ὁποίου δὲν ἔχει ἄλλον μέρος τῆς γῆς νὰ ἐπιδείξῃ. Τὰ τεμάχια Τιμίου Ξύλου, αἱ θαυματουργαὶ καὶ ἀπείρου τεχνικῆς εἰκόνες, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ ἀριστουργηματικὴ εἰκὼν τοῦ «Ἄξιον Ἐστί», ποὺ εἴδομεν καὶ στὴν πρωτεύουσα, ἱερατικὰ ἄμφια, εὐαγγέλια, σταυροί, λειψανοθῆκαι κ.λ. ἀποτελοῦν ὅ, τι τὸ καλλιτεχνικώτερον καὶ συνυφασμένον μὲ τὴν ἱστορίαν καὶ πρόοδον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἡ ὀρθοδοξία καὶ ὁ ἑλληνισμός. Ἀποτελοῦν ἰδιαιτέρας ἀξίας καὶ θαυμασμοῦ ἀντικείμενα τὰ κειμήλια τῆς μονῆς Βατοπεδίου, ἤτοι φιάλη ἀπὸ ἴασπιν καὶ μὲ τὸ μονόγραμμα τοῦ αὐτοκράτορος Μιχαὴλ τοῦ Καντακουζηνοῦ, ὡς καὶ ἀριστουργηματικὴ εἰκών, ἐπονομαζομένη ἄγνωστον διατὶ «τὰ νινία», ἀμφότερα τοῦ ΙΔ' αἰῶνος. Ὁμοίως τὰ κειμήλια τῆς Μεγίστης Λαύρας, ἤτοι σταυροθήκη μὲ πολυτίμους λίθους καὶ μὲ μεγάλο τεμάχιον Τιμίου Ξύλου, ὡς καὶ εὐαγγέλιον πολυτελεστάτης ἐπενδύσεως, καὶ τὰ δύο ἀφιερώματα τοῦ αὐτοκράτορος Νικηφόρου Φωκᾶ. Ἐπίσης, ἡ χλαμὺς τοῦ Νικηφόρου Φωκᾶ στὴν μονὴ τῆς Μεγίστης Λαύρας καὶ ἡ χλαμὺς τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Τσιμισκῆ στὴν μονὴν τῶν Ἰβήρων. Καὶ τόσος ἄλλος πολύτιμος θησαυρὸς κειμηλίων, ἡ περιγραφὴ καὶ ἡ ἱστορικὴ—καλλιτεχνικὴ ἀξία τοῦ ὁποίου ἀνάγεται σὲ ἄλλων τοῦ γράφοντος ἁρμοδιότητας.

Θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω ἐδῶ ὅτι μετὰ πάροδον πολλῶν ἐτῶν θὰ λάβῃ τὴν θέσιν κειμηλίου στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ ἕνα ταπεινὸν ἀφιέρωμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, εὐλαβῶς κατατεθὲν στὴν κιβωτὸν τοῦ ἑλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τοῦ πλέον τελείου ἀναχωρητισμοῦ, πρὸ ὀλίγων ἐτῶν. Εἶναι ἕνα κύπελλον μὲ χαραγμένον ἐπ' αὐτοῦ τὸν δικέφαλον ἀετόν, τὸ ἔμβλημα αὐτὸ τοῦ βυζαντινοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ τοῦ Ἁγιορείτικου Μοναχισμοῦ, μὲ τὴν ἀφιέρωσιν:

«ΤΗ ΕΝ ΑΘΩΝΙ ΙΕΡΑ ΚΙΒΩΤΩ Η ΣΧΟΛΗ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΕΥΓΝΩΜΟΝΟΥΣΑ»
21-VII-1957

***

Ἀνεξαρτήτως πρὸς τὰς σημερινὰς ἰδέας περὶ μοναχισμοῦ, ἔχει ἀξίαν νομίζω νὰ ἴδωμεν τὸν οὐράνιον ὕμνον τοῦ μοναχικοῦ βίου, τὸν ἐκ στόματος ὁσίου Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου καὶ χειρὸς αὐτοῦ ἀφεθέντα πρὸ χιλίων περίπου ἐτῶν, καὶ ἀποτελοῦντα τὴν ψυχικὴν βίβλον τῶν ἀναχωρητῶν τῆς ὀρθοδοξίας:

«Ἄνδρες βροτοί, φύγωμεν ἐκ κόσμου πλάνου. Χριστὸς καλεῖ δράμομεν. Εὔπλους γὰρ βίος, ζάλης μεριμνῶν καὶ στροφῶν ὑπερπλέων. Φροντὶς γὰρ αὕτη τῶν Μοναστῶν καὶ μόνον, τυχεῖν ἐκείνου τοῦ γαληνοῦ λιμένος, ἐν ᾧ πέπαυται τῶν λυπηρῶν πᾶς πόνος. Ὤ, πῶς πάνυμνος ὁ ξένος τούτων βίος. Καὶ τίς φρόνιμος πραγματευτὴς κερδάνει; Ὃ ς π ά ν τ' ἀ φ ε ὶ ς ἕ λ ο ι τ ο τ ὸ ν σ τ α υ ρ ὸ ν φ έ ρ ε ι ν».

Αὐτὸν τὸν σταυρόν, αὐτοπροαιρέτως καὶ ἀπροφασίστως, ἐδιάλεξαν οἱ ἀναχωρηταὶ ἐκεῖνοι ποὺ ἐπίστευσαν στὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς μὲ ἰδικόν των πρῖσμα. Μὲ αὐτὸν τὸν σταυρὸν ἐπροχώρησαν ἐπὶ χίλια χρόνια μέχρι σήμερον στὴν αἰωνίαν προσευχὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν. «Ἄγνωστοι ἀλλὰ καὶ γνωστοί, τονίζει ὁ Ἐπ. Φωτιάδης, καὶ πολλάκις γνωστότατοι ἄνδρες, φεύγοντες τὴν τύρβην τοῦ κοινωνικοῦ βίου, ἄλλοι

ΣΟΥΛΙ ΚΑΙ ΣΟΥΛΙΩΤΕΣ

— ΤΟ ΚΟΥΓΚΙ, Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΙΟΥ ΚΑΙ Ο ΚΑΛΟΓΗΡΟΣ ΣΑΜΟΥΗΛ —

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΙΩΑΝΝΟΥ ΡΑΪΚΟΥ**

«Καλόγερε τί καρτερεῖς κλεισμένος μέσ' τὸ Κούγκι;
πέντε νομάτοι σοῦμειναν καὶ κεῖνοι λαβωμένοι...»
Α. Βαλαωρίτης

Τελευταῖο Βασιλικὸ Διάταγμα καθιέρωσε τὴν 15η Μαΐου ὡς ἡμέρα ἐθνικῆς ἑορτῆς, «εἰς μνήμην τοῦ καλογήρου Σαμουὴλ καὶ τῶν μετ' αὐτοῦ θυσιασθέντων Σουλιωτῶν, κατὰ τὸ ἔτος 1803». Σύμφωνα μὲ ἀνακοίνωσι τῶν ἁρμοδίων ἀρχῶν ἡ γιορτὴ αὐτὴ θὰ γίνεται στὸ Κούγκι τοῦ Σουλίου καὶ θὰ ἔχη πανελλήνιο χαρακτῆρα. Εἰδικὰ τὸ ὑπουργεῖο Παιδείας, μὲ σχετική του ἐγκύκλιο πρὸς τὶς διάφορες ἐκπαιδευτικὲς ἀρχές, συνέστησε ὅπως, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς γιορτῆς αὐτῆς, δοθῆ στοὺς μαθητὰς ὡς ἔκθεσις θέμα ἀναφερόμενο στὸ Σούλι καὶ τὴν ἡρωϊκὴ αὐτοθυσία τοῦ Σαμουὴλ ἀφ' ἑνός, ἀφ' ἑτέρου δὲ ὅπως ἀντιπροσωπεῖες ὅλων τῶν σχολῶν καὶ σχολείων τοῦ Κράτους, μὲ ἔξοδα τῶν σχολικῶν ταμείων παραστοῦν τὴν 15η Μαΐου καὶ πάρουν μέρος στὶς γιορτὲς τοῦ Σουλίου.

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» παίρνοντας μέρος στὴν πανελλήνιο αὐτὴ γιορταστικὴ ἐκδήλωσι, μὲ τὸ ἀνὰ χεῖρας τεῦχος,θὰ προσπαθήσουν νὰ φέρουν στὴν μνήμη ὅλων μας, σὲ σύντομες γραμμές, τὴ ζωὴ τοῦ Σουλίου καὶ τῶν Σουλιωτῶν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, καθὼς καὶ τὴν αὐτοθυσία τοῦ Σαμουὴλ μετὰ τῶν συντρόφων του. Ἔτσι θὰ μᾶς δοθῆ ἡ εὐκαιρία νὰ ζήσουμε νοερὰ τὶς τελευταῖες στιγμὲς τῶν ἐνδόξων προγόνων τοῦ Σουλίου, ποὺ ἀψηφώντας τὸ θάνατο προτίμησαν νὰ πεθάνουν παρὰ νὰ πέσουν στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν τῆς πατρίδος των, οἱ ὁποῖοι τετρακόσια, περίπου, ὡς τότε χρόνια κρατοῦσαν στὴ σκλαβιὰ τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων. Οἱ Σουλιῶτες πῆραν ἐκείνη τὴν ἀπόφασι πιστεύοντας ἀπόλυτα σὲ κεῖνο ποὺ χιλιάδες χρόνια πρὶν ὁ Ἰσοκράτης διεκήρυξε: «Ἦν ἀναγκασθῆς κινδυνεῦσαι αἱροῦ τεθνᾶναι μᾶλλον καλῶς ἢ ζῆν αἰσχρῶς». Γιατὶ καὶ σὲ κείνους, ὅπως θὰ δοῦμε, τοὺς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ φύγουν, γλυτώνοντας τὸ θάνατο, πλὴν ὅμως, ξέροντας ὅτι λίγο-πολὺ θὰ ζοῦσαν ξανὰ στὴ σκλα-

---

ἀπογοητευμένοι, ἄλλοι «κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι», ἄλλοι μετὰ λαμπρὰν δρᾶσιν ἐπιστημονικὴν καὶ κοινωνικὴν ζητοῦντες ἀνάπαυσιν, ἀπέρχονται εἰς τὴν ἱερὰν ἡσυχίαν, ὅπου ἀναλόγως τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν των δυνάμεων ὑπηρετοῦν τὴν ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος. Διότι καὶ τὴν ὀρθὴν παράδοσιν τῆς λατρείας διασώζουν, καὶ τὴν φιλοξενίαν ἔχουν ἀναγάγει εἰς θεότητα, καὶ τυπογραφεῖα καὶ βιβλιοδετεῖα συντηροῦν, καὶ περιοδικὰ καὶ ποικίλα δημοσιεύματα ἐκδίδουν».

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀντιρρήσεως, ὅτι τὸ Ἅγιον Ὄρος συνέβαλε τὰ μέγιστα στὴν διατήρησιν τοῦ ὀρθοδόξου Πνεύματος καὶ τῆς Ἐθνικῆς μας Ἰδέας κατὰ τὴν κρίσιμον καὶ πλήρη περιπετειῶν τοῦ Ἑλληνισμοῦ χιλιετηρίδα 963-1963. Ἡ συμβολὴ αὐτὴ ἀποκτᾷ κολοσσιαίαν σημασίαν ἂν σκεφθῶμεν ὅτι προσεφέρθη ὑπὸ ἀναχωρητῶν ἐκ τῆς ζωῆς τῆς κοινωνίας πρὸς αὐτὴν ταύτην τὴν κοινωνικὴν ὁλότητα. Καὶ σὲ αὐτὸ ἔγκειται τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς λαμπρότητος τῆς χιλιετηρίδος, στὴν θυσίαν δηλαδὴ τῶν ὀλίγων πρὸς δημιουργίαν ὑποδείγματος ὑψηλῆς ἠθικῆς βιώσεως τῶν πολλῶν.

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

βιά, διάλεξαν τὸ θάνατο καί, μὲ τὴ θυσία τὴ δική τους καὶ τῶν ἄλλων ἀγωνιστῶν τοῦ 21, χάρισαν σὲ μᾶς τὴν ἐλευθερία.

Τὸ Σούλι, τὸ θρυλικὸ καὶ χιλιοτραγουδισμένο Σούλι, αὐτὸ ποὺ ἔδωσε τὸ μέτρο τῆς μεγάλης ἀνθρωπίνης θυσίας στὸ Ζάλογγο καὶ στὸ Κούγκι, ἀναφαίνεται γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία γύρω στὰ τέλη τοῦ 1100. Ἕνα μικρὸ χωριὸ σὲ μιὰ πλαγιὰ τοῦ ὄρους Τόμαρος. Μερικοὶ ἱστορικοὶ ὑποστηρίζουν τὴν ὕπαρξι τοῦ Σουλίου ἀπὸ τοὺς ὁμηρικοὺς χρόνους, σχετίζοντας τοὺς Σουλιῶτες μὲ τοὺς Σελλούς, ἔθνος Ἠπειρωτικὸ γύρω στὴ Δωδώνη. Ἄλλοι πάλι δέχονται τὸ Σούλι πολὺ πιὸ παλαιό, ἐπειδὴ κάπου στὸ Θουκυδίδη ἀπαντᾶται τὸ Σόλλιον. Δὲν μᾶς εἶναι γνωστὸ ἂν οἱ πρῶτοι κάτοικοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ ἦσαν Ἀλβανοὶ ἢ Ἕλληνες. Κεῖνο ποὺ ξέρουμε εἶναι ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι ὀρεισίβιοι, μὲ ἐλεύθερο φρόνημα καὶ μὲ ὑπερήφανο καὶ ἀνυπότακτο χαρακτῆρα, σὰν τὰ ἄγρια βουνὰ στὰ ὁποῖα ζοῦσαν. Μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου γύρω στὸ μικρὸ Σούλι κατέφυγαν καὶ ἄλλοι καὶ ἔτσι ἔγιναν τὰ χωριά: Σομονίβα, Κιάφα, καὶ Ἀβαρίκο. Τὰ χωριὰ αὐτὰ ἀπετέλεσαν τὸ γνωστὸ Τετραχώρι. Ἀργότερα οἱ συνοικισμοί: Τσεκούρι, Ἀλποχώρι, Βίλλια, Γκανόλα, Περχάτι, Κοντάντες καὶ Τσιφλίκι ἀπετέλεσαν τὸ Ἑφταχώρι, πλὴν ὅμως ὅλα τὰ χωριὰ αὐτὰ ἦσαν γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα Σούλι. Στὶς ἀρχὲς τοῦ 1800 ὁ πληθυσμὸς τοῦ συγκροτήματος Σουλίου ἔφθανε τοὺς 6.000 περίπου ἀνθρώπους.

Τὸ Σούλι, τόσο λόγω τῆς θέσεώς του, ὅσο καὶ λόγω τῆς ψυχοσυνθέσεως τῶν κατοίκων, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς τουρκοκρατίας αὐτοκηρύχθηκε ἀνεξάρτητο καὶ καὶ σὲ λίγο στὴν ὀρεινὴ ἐκείνη δημοκρατία ὑπήχθησαν 65 χωριά, γνωστὰ μὲ τὸ ὄνομα Παρασούλι. Ἡ διοίκησις, ἡ πολιτικὴ καὶ ποινικὴ δικαιοσύνη τῆς μικρῆς ἐκείνης Πολιτείας βρισκόταν στὰ χέρια τῶν ἀρχηγῶν τῶν «φαρῶν», δηλαδὴ στοὺς ἀρχηγοὺς ὁμογενῶν οἰκογενειῶν.

Ἀπὸ τὰ μικρά τους χρόνια οἱ Σουλιῶτες ἀσχολοῦντο μὲ τὰ ὅπλα, ποὺ ποτὲ δὲν ἀποχωρίζονταν. Πολὺ γρήγορα ἔγιναν τὸ φόβητρο τῶν γύρω Τουρκαλβανῶν, οἱ ὁποῖοι, μὴ μπορώντας νὰ ἀνεχθοῦν μιὰ τέτοια κατάστασι, ἀναγκάσθηκαν νὰ ἀσχοληθοῦν εἰδικὰ μὲ τοὺς ἐπικίνδυνους αὐτοὺς γείτονες. Ἔτσι τὸ 1754 γίνεται ἡ πρώτη ἀπόπειρα γιὰ τὴν κατάκτησι τοῦ Σουλίου. Ὁ τότε πασᾶς στὰ Γιάννενα Μουσταφᾶς, ὕστερα ἀπὸ διαταγὴ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως, ἐπετέθη κατὰ τοῦ Σουλίου μὲ πολυάριθμο στρατό, πλὴν ὅμως οἱ Σουλιῶτες ἐνίκησαν πανηγυρικά.

Οἱ ἐναντίον τοῦ Σουλίου ἀγῶνες, ποὺ ἐδόξασαν τὴν ἐλεύθερη ἐκείνη γωνιὰ τῆς Ἑλλάδος, ἄρχισαν συστηματικὰ ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ Ἰουνίου 1792, τὴν ἐποχὴ δηλαδὴ ποὺ πασᾶς στὰ Γιάννενα ἦταν ὁ Ἀλῆς ὁ Τεπελενλῆς. Ὁ Ἀλῆς, προσποιούμενος ὅτι θέλει νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Ἀργυροκάστρου, ζήτησε τὴ βοήθεια τῶν Σουλιωτῶν. Αὐτοί, ἀγνοὶ στὶς σκέψεις, χωρὶς νὰ ὑποπτευθοῦν τὸν πανοῦργο σατράπη, ἔστειλαν τὸν Λάμπρο Τζαβέλλα, ποὺ πῆρε μαζί του καὶ τὸ γυιό του τὸ Φῶτο, καὶ ἑβδομῆντα πολεμιστάς. Ὁ Ἀλῆς τοὺς συνέλαβε, τοὺς ἐφώπλισε, τοὺς ἔστειλε αἰχμαλώτους στὰ Γιάννενα, αὐτὸς δὲ ἐπετέθη κατὰ τοῦ Σουλίου. Τὴν πρώτη φορὰ δὲν μπόρεσε τίποτε νὰ ἐπιτύχῃ, γιατὶ συνάντησε ἰσχυρὴ ἀντίστασι τῶν Σουλιωτῶν. Δὲν ἔχασε ὅμως τὸ θάρρος του. Ὀπισθοχώρησε γιὰ νὰ γυρίσῃ σύντομα ξανά, ἔχοντας μαζί του δέκα τρεῖς χιλιάδες στρατό. Καὶ πάλι ὅμως οἱ Σουλιῶτες τὸν ἐνίκησαν, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ χάσῃ αὐτὸς γύρω στὶς δυὸ χιλιάδες ποὺ ἐφονεύθησαν καὶ διακόσιους ποὺ αἰχμαλωτίσθηκαν.

Βλέποντας ὁ Ἀλῆς ὅτι δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο νὰ πολεμήσῃ κατὰ μέτωπον μὲ τοὺς Σουλιῶτες, πάντοτε πανοῦργα σκεπτόμενος, ἀναγκάσθηκε νὰ συνάψῃ μαζί τους εἰρήνη, μὲ τὴν συμφωνία οἱ μὲν Σουλιῶτες νὰ δώσουν πίσω τοὺς αἰχμαλώτους, παίρνοντας ἑκατὸ πουγγιὰ γιὰ τὸν καθένα, οἱ δὲ Τοῦρκοι νὰ ἀφήσουν ἐλευθέρους τὸν Τζαβέλλα καὶ τοὺς ἄλλους.

Οἱ μέχρι τότε ἀτυχίες τοῦ Ἀλῆ καὶ ἡ εἰρήνη ποὺ ἀναγκάσθηκε νὰ ὑπογράψη δὲν τὸν ἄφηναν ἥσυχο. Στὶς 2 Ἰουνίου τοῦ 1800, καταπατώντας συμφωνίες καὶ ὅρους, ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ Σουλίου, πλὴν ὅμως νικήθηκε στὶς μάχες ποὺ συνήφθησαν κοντὰ στὴ Ζίρμα, Νεμίτσα, Παρχάτι, Τσεκουράτι, Γλυκὺ καὶ Σουτρούνι. Στὴ Βερτζάκα, ὅπου ὁ Ἀλῆς εἶχε συγκεντρώσει τὶς περισσότερες δυνάμεις του, οἱ Σουλιῶτες σκότωσαν γύρω στοὺς διακόσιους καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ἀνάγκασαν νὰ τραποῦν σὲ ἄτακτη φυγή. Ὁ Ἀλῆς, ἀφήνοντας τὴ συνέχισι τοῦ ἀγῶνος στὸ γυιό του Μουχτάρ, γύρισε στὰ Γιάννενα. Ἀλλὰ καὶ ὁ Μουχτάρ, βλέποντας πόσο σκληρὸς ἀντίπαλος ἦσαν οἱ Σουλιῶτες, σκέφθηκε νὰ τοὺς περιορίση στὰ κρησφύγετά των, σηκώνοντας γύρω ἀπὸ τὸ Σούλι δώδεκα πύργους.

Ὁ Ἀλῆς γυρίζοντας στὰ Γιάννενα ζήτησε τὴν βοήθεια τοῦ πασᾶ τοῦ Μπερατίου, τοῦ Ἰμπραὴμ. Πράγματι αὐτὸς ἔστειλε δυὸ χιλιάδες ἐμπειροπολέμους Ντεσνητσάρηδες καὶ Σκαρπαλῆδες, ποὺ συναντήθηκαν μὲ τοὺς Σουλιῶτες στὴ θέσι «Κουρέλες». Οἱ Σουλιῶτες, μόλις τετρακόσιοι τὸν ἀριθμό, βγῆκαν καὶ πάλι νικηταί. Μετὰ κι' αὐτὴ τὴν ἀποτυχία ὁ Ἀλῆς ἄρχισε ξανὰ τὶς διαπραγματεύσεις μὲ τοὺς Σουλιῶτες, μὲ τὴν συμφωνία ναὶ μὲν ὁ Μουχτὰρ νὰ ἐγκαταλείψη τοὺς πύργους, σταματώντας τὸν πόλεμο, πλὴν ὅμως οἱ Σουλιῶτες ἔπρεπε νὰ τοῦ παραδώσουν 24 ἐγκρίτους συμπολῖτες των ὡς ὁμήρους. Μόλις ὅμως τοῦ παρεδόθησαν οἱ ὅμηροι διέκοψε τὶς διαπραγματεύσεις καὶ ἀπείλησε τοὺς Σουλιῶτες πὼς ἂν δὲν τοῦ παραδώσουν τὸ Σούλι θὰ ἔσφαζε τοὺς ὁμήρους, πρᾶγμα ποὺ ἔκανε, ἀφοῦ οἱ Σουλιῶτες δὲν ὑπέκυψαν στὸν ἐκβιασμό.

Ὕστερα ἀπὸ ἐγκριτικὴ διαταγὴ τῆς τουρκικῆς κυβερνήσεως ὁ Ἀλῆς μὲ δέκα ὀκτὼ χιλιάδες στρατὸ ἐπιτίθεται γιὰ τρίτη φορὰ κατὰ τοῦ Σουλίου. Σουλιῶτες καὶ Σουλιώτισσες, μὲ τὰ ὅπλα στὰ χέρια, ἔπιασαν τὰ σταυροδρόμια καὶ τὰ πιὸ ἐπίκαιρα σημεῖα καὶ ἀπέκρουσαν τοὺς Τούρκους, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁποίων ἦταν τώρα ὁ Βελῆς, γυιὸς τοῦ Ἀλῆ. Ὁ Βελῆς ἀναγκάσθηκε ἔτσι νὰ μετατρέψη τὸ ἐπιθετικὸ πόλεμο σὲ πολιορκητικό, ἐλπίζοντας πώς, μὲ τὴν βοήθεια τῆς πείνας καὶ τῶν στερήσεων, θὰ ἐπετύγχανε ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε. Οἱ Σουλιῶτες ὅμως, ἂν καὶ οἱ στερήσεις ἄρχισαν νὰ τοὺς ἀποδεκατίζουν, ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἀγωνίζωνται. Ὁ Ἀλῆς ἄρχισε νὰ σκέπτεται νὰ ἐγκαταλείψη κάθε προσπάθεια.

Κεῖνες τὶς στιγμὲς ὅμως ἡ προδοσία θαυματούργησε καὶ πάλι. Ὁ Πήλιος Γούσης, ὁπλαρχηγὸς τοῦ Σουλίου, ἔχοντας διαφορὲς μὲ τοὺς ἄλλους ὁπλαρχηγούς, δέχθηκε, ἀντὶ ἀσημάντου χρηματικοῦ ποσοῦ, νὰ παραδώση τὸ Σούλι. Ἔτσι πεντακόσιοι Ἀλβανοί, μὲ ὁδηγὸ τὸν Γούση, κατέλαβον τὸ Σούλι, ποὺ εἶχε ἐγκαταλειφθῆ ἔρημο καὶ ἀφύλακτο, γιατὶ οἱ Σουλιῶτες βρίσκονταν στὴν Σαμονίβα, τὸ Ἀβαρίκο καὶ τὴν Κιάφα. Ὁ Ἀλῆς ἔστειλε τότε τὸν Λάμπρο Τζαβέλλα, κρατώντας ὅμηρο, τὸ γυιό του Φῶτο, στοὺς Σουλιῶτες, μὲ σκοπὸ νὰ τοὺς πείση νὰ παραδοθοῦν. Ὁ Τζαβέλλας ὅμως τοὺς συνέστησε νὰ ἀγωνισθοῦν μέχρις ἑνός, ἀφοῦ προηγουμένως ἐξασφάλιζαν τὰ γυναικόπαιδα στὴν Πάργα, στὴν ὁποία πῆγε ὁ ἴδιος γιὰ νὰ φροντίση αὐτά. Γυρίζοντας ὅμως βρῆκε τοὺς Σουλιῶτες νὰ διαπραγματεύωνται τὴν παράδοσι καὶ τῶν ἄλλων χωριῶν τοῦ Ἐφταχωρίου. Ὁ Τζαβέλλας ἔφυγε γιὰ τὸ Κούγκι, ὅπου βρίσκονταν ἑξακόσιοι ἄλλοι Σουλιῶτες.

Στὸ Κούγκι οἱ Σουλιῶτες ἠμύνοντο κρατερά. Πέντε σφοδρὲς ἐπιθέσεις ἀπέκρουσαν. Ὁ Βελῆς δέχθηκε ἐν τῶ μεταξὺ τοὺς ὅρους τῶν Σουλιωτῶν, δηλαδὴ νὰ τοὺς ἐπιτρέψη νὰ φύγουν μὲ τὰ γυναικόπαιδα καὶ τὰ κινητά τους. Στὸ Κούγκι, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔξοδο ποὺ ἔγινε στὶς 16 Δεκεμβρίου 1803, παρέμεινε ὁ καλόγηρος Σαμουὴλ καὶ πέντε Σουλιῶτες, ποὺ ἀρνήθηκαν νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς ἄλλους. Βλέποντας ὁ Σαμουὴλ τὸ μάταιο τῆς ἀντιστάσεως ἔβαλε φωτιὰ στὴν πυριτιδαποθήκη καὶ ἀνατινάχθηκε στὸν ἀέρα μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του καὶ τοὺς Τούρκους ποὺ πήγαιναν νὰ παραλάβουν τὸν πύργο!. Ἀπ' αὐτοὺς ποὺ φύγανε δυὸ χιλιάδες περί-

που πῆραν τὸ δρόμο γιὰ τὴν Πάργα, μερικοὶ πρὸς τὸ Βουργαρέλι καὶ χίλιοι περίπου πρὸς τὸ Ζάλογγο, μὲ τὸν Κουτσονίκα. Ὁ Κουτσονίκας μὲ τοὺς Σουλιῶτες ἀνέβηκε στὸ ὁμώνυμο βουνὸ τὸ Ζάλογγο καὶ ὅταν φάνηκε στὶς ὑπῶρειες σῶμα Ἀλβανῶν ὑπὸ τὸν Ἀλῆ, ὠχυρώθηκαν καὶ τοὺς ἀντιμετώπισαν ἀγωνιζόμενοι ἐπὶ διήμερον. Τὴν 18 Δεκεμβρίου μέρος τῶν Σουλιωτῶν τοῦ Ζαλόγγου ὑπὸ τὸν Κίτσο Μπότσαρη κάνοντας ἔφοδο διέφυγε στὴν Πάργα. Οἱ ὑπὸ τὸν Κουτσονίκα, ποὺ παρέμειναν στὴ μονή, αἰχμαλωτίσθηκαν. Οἱ πενῆντα ἑπτὰ ὅμως γυναῖκες, οἱ θρυλικὲς Σουλιώτισσες, πῆραν τὰ παιδιά τους καὶ κατέφυγαν σὲ ὑψηλὸ καὶ ἀπρόσιτο, πάνω ἀπὸ τὸν Ἀχέροντα ποταμό, βράχο. Ἐκεῖ ἀφοῦ ἔρριψαν τὰ παιδιά τους στὴν ἄβυσσο, ποὺ ἔχαινε κάτω, ἄρχισαν νὰ χορεύουν, τραγουδώντας τὸ «ἔχε γειὰ καϋμένε κόσμε» καὶ μιὰ-μιὰ ἔπεσαν στὸν γκρεμό. Τὸ Σούλι εἶχε πατηθῆ.

Ὕστερα ἀπὸ χρόνια πολλά, ὅταν ὁ Ἀλῆς ἐπαναστάτησε κατὰ τοῦ Σουλτάνου, ὁ ἀρχηγὸς τῶν σουλτανικῶν στρατευμάτων Ἰσμαὴλ πασᾶς ζήτησε τὴ βοήθεια τῶν Σουλιωτῶν, ὑποσχόμενος σ' αὐτοὺς τὴν ἀπόδοσι τῆς πατρίδος των. Οἱ Σουλιῶτες δέχθηκαν καὶ συνετέλεσαν ἀποφασιστικὰ στὴν ἅλωσι τῆς Πρεβέζης. Ὁ Ἰσμαὴλ ὅμως δὲν σεβάσθηκε τὴν ὑπόσχεσί του. Γι' αὐτὸ καὶ οἱ Σουλιῶτες πῆγαν μὲ τὸ μέρος τοῦ Ἀλῆ, ὁ ὁποῖος τοὺς ἀπέδωσε τὸ Σούλι τὴν 12 Δεκεμβρίου 1820. Ἀργότερα ὅμως ὁ Ὀμὲρ Βρυώνης ἀπέστειλε δυνάμεις, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ταχὴρ Ἀμπάζη, καὶ κατέλαβε ξανὰ τὸ Σούλι. Οἱ Σουλιῶτες ὠχυρώθηκαν στὴν Κιάφα καὶ ζήτησαν τὴν βοήθεια τῆς πρώτης κυβερνήσεως τῆς ἐπαναστατημένης Ἑλλάδος. Πράγματι ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς κυβερνήσεως Ἀλέξανδρος Μαυροκορδᾶτος, πιστεύοντας ὅτι ἡ Κιάφα ἔπρεπε νὰ κρατηθῆ μὲ κάθε θυσία, ἔστειλε τὸν Κυριακούλη Μαυρομιχάλη, μὲ τὸ σκοπὸ ὅπως, προσορμιζόμενος στὸ λιμάνι Φανάρι, τροφοδοτήση τοὺς πολιορκουμένους. Στὴ μάχη ὅμως ποὺ ἔλαβε χώρα ὁ Μαυρομιχάλης σκοτώθηκε, χωρὶς νὰ φέρη σὲ πέρας τὴν ἀποστολή του. Οἱ Σουλιῶτες, χωρὶς πυρομαχικὰ καὶ τρόφιμα, ἀναγκάσθηκαν τὴν 28 Ἰουλίου 1822 νὰ παραδώσουν τὴν Κιάφα, μὲ τὴν συμφωνία τῆς ἐλευθέρας ἐξόδου των. Πράγματι πέρασαν στὰ Ἑπτάνησα, μετὰ στὸ Μεσολόγγι καὶ ἀργότερα στὴν Πελοπόννησο καὶ τὴν ὑπόλοιπη Ἑλλάδα, ὅπου πῆραν μέρος σὲ πολλὲς μάχες, μέχρι καὶ τὴν τελευταία ἡμέρα τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος.

Τὸ Σούλι μὲ τὸ Κούγκι του καὶ τὸ Ζάλογγο, τοὺς Σουλιῶτες καὶ τὶς Σουλιώτισσες, θὰ παραμένη πάντα στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου σὰν φωτεινὸ δίδαγμα παλληκαριᾶς καὶ ἀνδρειωσύνης. Θὰ παραμένη πάντοτε φωτεινὸ μετέωρο, ποὺ θὰ ὁδηγῆ τοὺς ἐπιγενομένους στὸ δρόμο τῶν πιὸ ὑψηλῶν ἰδανικῶν.

Ι. ΡΑΪΚΟΣ

Τὸ πασχαλινὸ γεῦμα

τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΑΝΑΣΤ. ΣΥΦΑΝΤΟΥ**

Ὅπως κάθε χρόνο, ἔτσι καὶ ἐφέτος, στὴν ὡραία πλατεῖα τῶν Ὑψηλῶν Ἁλωνίων, σ'ἕνα ἀνθοστόλιστο τοπίο καὶ πλῆθος περιπατητῶν, γιορτάσθηκε τὸ πασχαλινὸ γεῦμα τῶν ἀστυνομικῶν τῆς ἀστυνομικῆς διευθύνσεως Πατρῶν.

Χάρις στὶς προσωπικὲς φροντίδες τοῦ διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πατρῶν ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ Α' κ. Παναγιώτου Καραμπούλη καὶ τῶν συνεργατῶν του, ἡ γιορτή, μὲ τὴν ἰδιαιτέραν της λαμπρότητα, ἐπεσκίασε κάθε προηγούμενη. Ὁ χῶρος, διακοσμημένος μὲ γοῦστο καὶ λεπτότητα ἀπὸ τὸν ἀστυφύλακα Ἀναστάσιο Μόρφη, προεκάλεσε τὰ εὐμενέστατα σχόλια τόσο τῶν ἐπισκεπτῶν, ὅσο καὶ τῶν περιπατητῶν τῆς μαγευτικῆς πλατείας.

Ἀπὸ τῆς 10ης πρωινῆς ἄρχισαν νὰ καταφθάνουν οἱ προσκεκλημένοι ἐπισκέπτες οἱ ὁποῖοι καὶ κατέλαβον τὶς θέσεις των. Ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας, ὁ ὑποδιευθυντὴς αὐτῆς ἀστυνομικὸς διευθυντὴς Β' κ. Γεώργιος Ταμιολάκης καὶ οἱ ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ὁρισθέντες ἀξιωματικοὶ ὑπεδέχοντο τοὺς προσερχομένους, ἀνταλλάσσοντες πασχαλινὲς εὐχές. Ἡ παρατηρηθεῖσα ἐξαιρετικὴ κίνησις ἐπισκεπτῶν, ἡ ὁποία συνεχίσθη μέχρι τῆς 3ης μ.μ., ὅτε καὶ ἔκλεισε ἡ ὅλη γιορτή, προεκάλεσε τὰ εὐμενέστατα σχόλια τῶν πολιτῶν καὶ τοῦ τύπου. Ἡ ἐφημερὶς «Πελοπόννησος» σὲ σχετικό της σχόλιο τῆς 16-4-63 ἔγραψε τὰ ἑξῆς: «Εἰς περιβάλλον ἀπόλυτα πολιτισμένον καὶ μὲ καλλιτεχνικὸν διάκοσμον, εἰς τὸν παρὰ τὰ Ὑψηλὰ Ἁλώνια συνήθη χῶρον, ἑωρτάσθη προχθὲς διὰ κοινῆς συνεστιάσεως τὸ Ἅγιον Πάσχα καὶ εἰς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Εἰς τὴν ἑορτὴν μετέσχε καὶ πλῆθος ἐπισκεπτῶν εἰς ἔνδειξιν συμπαθείας καὶ ἐκτιμήσεως πρὸς τὸ Σῶμα τῆς Ἀστυνομίας. Ὁ Διευθυντὴς κ. Καραμπούλης, οἱ κ.κ. ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεδαψίλευσαν εἰς τοὺς ἐπισκέπτας πλεῖστας περιποιήσεις».

Ἡ ἑβδομαδιαία, ἐπίσης, ἐφημερὶς «Ἐθνικὸς Κήρυξ» σὲ σχετικό της σχόλιο τῆς 15-4-63 ἔγραψε: «Εἰς διάκοσμον ὅλως ἰδιαίτερον καὶ εἰς περιβάλλον πολιτισμένον ἀντάξιον τοῦ Σώματος, ἑωρτάσθη ἡ ἡμέρα τοῦ Πάσχα καὶ ὑπὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων εἰς τὰ Ὑψηλὰ Ἁλώνια, ὅπου ὁ Διευθυντὴς κ. Καραμπούλης, οἱ κ.κ. ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεδαψίλευσαν πλείστας περιποιήσεις πρὸς τοὺς συρρεύσαντας ἐπισκέπτας, δεῖγμα καὶ τοῦτο τῆς ἐκτιμήσεως τῆς Πατραϊκῆς Κοινωνίας πρὸς τὴν Ἀστυνομίαν τῶν Πατρῶν».

Τὸ πασχαλινὸ γεῦμα ἐτίμησαν μὲ τὴν παρουσία τους καὶ οἱ: ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πατρῶν κ.κ. Κωνσταντῖνος, ὁ πρωτοσύγκελλος ἀρχιμανδρίτης κ. Ἱερόθεος, ὁ ὑφυπουργὸς Προεδρίας Κυβερνήσεως κ. Γεροκωστόπουλος, ὁ νομάρχης Ἀχαΐας κ. Τσιτσάρας, οἱ βουλευταὶ κ.κ. Καρασπήλιος καὶ Φωτήλας, ὁ ἀνώτερος στρατιωτικὸς διοικητής, συνταγματάρχης κ. Κοτσαλῆς, ὁ Δήμαρχος Πατρέων κ. Βέτσος, ὁ ἀνώτερος διοικητὴς Χωροφυλακῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος, συνταγματάρχης κ. Βενιεράκης, ὁ τέως διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας Πατρῶν κ. Ψαρρᾶς, ὁ πρόεδρος Πρωτοδικῶν κ. Κανελλόπουλος, ὁ εἰσαγγελεὺς Πρωτοδικῶν κ. Μπούτης, ὁ ναυτικὸς διοικητὴς Ἰονίου κ. Δανιήλ, ὁ λιμενάρχης κ. Χατζῆς, ὁ πρόεδρος τοῦ Ἐργατικοῦ Κέντρου κ. Κουλουμπῆς κ.ἄ.

Α. ΣΥΦΑΝΤΟΣ

ΕΚΔΡΟΜΗ ΤΗΣ ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΡΟΧΑΙΑΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΤΟΝ ΑΓΙΟ ΙΩΑΝΝΗ ΤΟ ΡΩΣΟ

Ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. **ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗ**

Ἡ ὑποδιεύθυνσις τροχαίας κινήσεως Ἀθηνῶν, χάρις στὸ ἐνδιαφέρον τοῦ διοικητοῦ της καὶ τῶν συνεργατῶν του, ἐπραγματοποίησε τὴν 28/4/63 μιὰ πολὺ ἐνδιαφέρουσα καὶ μορφωτικὴ γιὰ ὅλους μας ἐκδρομὴ στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Ρῶσο.

Στὶς 6 π.μ. βρισκόμαστε ἔξω ἀπὸ τὴν ὑποδιεύθυνσι καὶ στὶς 7 ἡ ὥρα ξεκινήσαμε. Ἀφήνοντας τὴν Ἀθήνα νὰ κοιμᾶται σχεδὸν ἀκόμα, πήραμε τὸ δρόμο γιὰ τὴν Χαλκίδα. Πολὺ ἐνωρὶς τὰ γέλια καὶ τὰ τραγούδια δόνιζαν τὴν ἀτμόσφαιρα. Ὕστερα ἀπὸ διαδρομὴ 1.30 ὥρας φθάσαμε στὴν Χαλκίδα. Ἡ μαγευτικὴ αὐτὴ πόλις ἔχει ἀρκετὰ ἀξιοθέατα, πλὴν ὅμως δὲν μπορέσαμε νὰ τὰ ἀπολαύσουμε γιατί, ὕστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ ἀνάπαυλα, στὶς 9 περίπου πήραμε ξανὰ τὸ δρόμο μὲ κατεύθυνσι τὸν Ἅγιο Ἰωάννη. Καθὼς ἀναβαίναμε τὸ βουνὸ ποὺ χωρίζει τὴν Χαλκίδα καὶ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη, μᾶς δόθηκε ἡ εὐκαιρία νὰ χαροῦμε μὲ τὰ μάτια μας τὸ μαγευτικὸ τοπίο ποὺ ἁπλωνόταν στὰ πόδια μας. Ὁ καταπράσινος κάμπος, ἡ γαλάζια θάλασσα, τὸ κατάφυτο ἀπὸ πεῦκα βουνό, οἱ λαγγαδιές, τὰ ἀνθισμένα ἀγριόδενδρα, τὰ κρουστάλλινα νερὰ ποὺ κυλοῦσαν στὶς ρεματιές, ἀφήνοντας ἕνα χαϊδευτικὸ μουρμούρισμα ποὺ ἀντάμωνε σὲ μιὰ θαυμάσια συναυλία μὲ τῶν πουλιῶν τὰ τραγούδια, μᾶς εἶχαν κυριολεκτικὰ μαγεύσει καὶ δὲν ἀντιληφθήκαμε τὸ χρόνο ποὺ περνοῦσε καὶ ποὺ μᾶς ἔφερε στὸ προορισμό μας.

Τὸ Νέο Προκόπιο, ὅπως λέγεται τὸ μικρὸ χωριὸ ποὺ βρίσκεται ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ρῶσος, μὲ τὰ λιγοστά, μὰ καλοκτισμένα σπιτάκια του καὶ τοὺς πολυάριθμους ἐπισκέπτες, παρουσίαζε κάτι τὸ φαντασμαγορικὸ καὶ ἄξιο προσοχῆς. Πηγαίνοντας στὴν ἐκκλησία, ὑποχρεωθήκαμε νὰ περιμένουμε μισὴ περίπου ὥρα γιὰ νὰ προσκυνήσουμε, ἐξ αἰτίας τῶν πολλῶν προσκυνητῶν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, γεννήθηκε στὴ Ρωσία τὸ 1696. Τὴν ἐποχὴ τοῦ Μεγάλου Πέτρου τῆς Ρωσίας καὶ κατὰ τὸν ρωσοτουρκικὸ πόλεμο, πιάσθηκε αἰχμάλωτος καὶ πωλήθηκε ὡς δοῦλος στὸν Χατζῆ-Χασὰν ἀγᾶ τοῦ Προκοπίου τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. Παρὰ τὰ μαρτύρια ποὺ ὑπέστη γιὰ νὰ ἀρνηθῆ τὸν Χριστιανισμὸ καὶ νὰ γίνη Μωαμεθανός, δὲν λύγισε καὶ πέθανε τὸ 1730, σὲ ἡλικία 34 χρόνων, ἀπὸ τὶς στερήσεις καὶ τὶς κακουχίες, ἀφοῦ προηγουμένως μετέλαβε τῶν ἀχράντων μυστηρίων.

Τὸ 1832 ὁ ἀντιβασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου Ἰμπραχὴμ πασᾶς ἐπανεστάτησε κατὰ τοῦ Σουλτάνου Μαχμοὺτ τοῦ Β'. Οἱ στρατιῶτες του ἐλεηλάτησαν τὴν ἐκκλησία καὶ ἔβαλαν φωτιὰ στὸ σκήνωμα τοῦ Ἁγίου, ποὺ σὲ λίγο ἄρχισε νὰ περπατᾶ. Οἱ στρατιῶτες φοβισμένοι ἐτράπησαν σὲ ἄτακτη φυγή. Τὴν ἄλλη μέρα οἱ χριστιανοὶ βρῆκαν τὸ λείψανο τοῦ Ἁγίου ἐντελῶς ἄθικτο ἀπὸ τὶς φλόγες. Τὸ 1924, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνταλλαγὴ τῶν πληθυσμῶν, οἱ πρόσφυγες τοῦ Προκοπίου Μικρᾶς Ἀσίας, μετέφεραν τὸ σκήνωμα τοῦ Ἁγίου στὴ Χαλκίδα καὶ ἐν συνεχείᾳ στὸ χωριὸ Ἀχμὲτ Ἀγᾶ, ποὺ μετωνομάσθηκε Νέο Προκόπιο.

Μετὰ τὸ φαγητὸ ὁ χορὸς καὶ τὸ τραγούδι πῆραν τὴ μορφὴ ξεφαντώματος. Οἱ ὧρες ὅμως πέρασαν γρήγορα καὶ ἔτσι, ἀφοῦ καθήσαμε στὸ Προκόπιο πέντε περίπου ὧρες, πήραμε τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ. Τὸ τραγούδι συνεχιζόταν, ὄχι ὅμως ὅπως ὅταν πηγαίναμε. Ἴσως ἀπὸ τὴ σκέψι ὅτι σὲ λίγο θὰ βρισκώμαστε ξανὰ στὴ πολυάσχολη ζωὴ τῆς Ἀθήνας.

Περνώντας ἀπὸ τὸ Κριεκούκι, μείναμε μιὰ ὥρα. Τὸ κοκορέτσι καὶ τὸ γιαούρτι μᾶς ἄνοιξαν τὴν ὄρεξι, γιὰ χορὸ καὶ τραγούδια. Ἔτσι ὕστερα ἀπὸ τὸ γλέντι τοῦ Κριεκουκίου, φθάσαμε στὴν Ἀθήνα γύρω στὶς 22.30'. Εὐχαριστοῦμε θερμὰ τὸν σεβαστό μας διευθυντὴ καὶ τὸν παρακαλοῦμε νὰ συνεχισθῆ ἡ διοργάνωσις τέτοιων ὡραίων, μορφωτικῶν ἐκδρομῶν.

Γ. ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΚΗΣ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΩΝ ΕΘΝΙΚΩΝ ΕΞΟΡΜΗΣΕΩΝ ΚΑΙ ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. **ΧΑΡ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἔχουν περάσει δέκα ὀκτὼ χρόνια ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ Παλαμᾶς ἐκυκλοφόρησε τὴν πρώτη του ποιητικὴ συλλογή, τὰ «Τραγούδια τῆς πατρίδος μου» στὰ 1886. Βρισκόμαστε στὰ 1904, τὸ χρόνο ποὺ ἔγινε ἡ πρώτη ἔκδοση καὶ ἡ ἐμφάνιση τῆς «Ἀ σ ά λ ε υ τ η ς ζ ω ῆ ς» (1). Στὸ γόνιμο αὐτὸ διάστημα ὁ Παλαμᾶς ἔχει ἐκδόσει ἕξη ἀκόμα ποιητικὲς συλλογὲς ἢ ποιητικοὺς τόμους.

Ἕνα χρόνο νωρίτερα, τὸ 1903, ἔχει ἐκδόσει τὸ μοναδικὸ δρᾶμα του «Τ ρ ι σ σ ύ γ ε ν η». Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀποτελεῖ τὴν ἀπαρχὴ τοῦ ποιητικοῦ του γρανίτη στὸν αἰῶνα μας, εἶναι ἡ ἀριστουργηματικὴ ποιητικὴ συλλογὴ τῆς «Ἀσάλευτης ζωῆς», ὅπου ὑπάρχει ἀπέραντη ποικιλία θεμάτων. Ἀντικρύζοντας τὰ πάντα ἀσάλευτος μέσα ἀπὸ τὸ κελλὶ τῶν ψαλμῶν του, τὸ κελλὶ τῆς ὁδοῦ Ἀσκληπιοῦ 3 μὲ τὴν κουνιστὴ πολυθρόνα καὶ τὰ παράξενα ἔπιπλα, ὁ ποιητὴς παρακολουθεῖ κάθε πνευματικὴ κίνηση καὶ ὑψώνει ὕμνους ποὺ συναδελφώνουν καὶ τὶς ἀντίπαλες ἀκόμη θεότητες, σύμφωνα πρὸς τὴν ἀνθρώπινη φύση ποὺ χαρακτηρίζεται ἀπὸ ἀστάθεια καὶ ἀντιφάσεις. Ἀστάθεια καὶ ἀντιφάσεις βρῆκαν πολλοὶ καὶ στὴν παγκόσμια ἀνεγνωρισμένη ὡς ἀριστούργημα «Ἀσάλευτη ζωὴ» καὶ κατελόγισαν ἀσυνέπεια σὲ ὡρισμένες ἀρχὲς τοῦ ποιητοῦ. Τὴν ἀσυνέπεια αὐτὴ ἴσως νὰ εἶδαν στὸ κονταροχτύπημα τῆς ἀρχαιοπληξίας, τῆς κακῆς ὅμως πράγματι ἀρχαιοπληξίας ποὺ ὁ ποιητὴς στηλιτεύει ἔμμεσα μὲ τοὺς στίχους :

Καὶ τὴν ἐλεύθερη ψυχὴ καὶ τὴν καρδιά τὴν ἄδεια,
γέμισε καὶ δυνάμωσε μ' ὄνειρο μόνον ἕνα :
Πῶς νὰ γεννήσης νέον καιρὸ ποὺ ν' ἀρχινᾷ ἀπὸ σένα!

Στὴν «Ἀ σ ά λ ε υ τ η ζ ω ὴ» θὰ βροῦμε μιὰ σύνθεση ἀπὸ τοὺς ὡραιότερους ποιητικοὺς κύκλους τῆς λυρικῆς φαντασίας τοῦ ποιητοῦ. Τί τὸ ὁμορφότερο ἔξαφνα ἀπὸ τοὺς στοχασμοὺς τοῦ Παλαμᾶ στὶς ὀπτασίες ποὺ τὶς τιτλοφορεῖ «Π α τ ρ ί δ ε ς» :

Τὸ Αἰγαῖο γαλάζιος θησαυρὸς σμαραγδοφόρος,
ὁ οὐρανὸς κι' ἡ γῆ σὰ Δάφνις καὶ σὰ Χλόη,
φυτρώνει τῆς ζωῆς λαχταριστὸς ὁ σπόρος,
βυζαίνεται ἀπ' τῶν Ὄντων τὸ μελισσολόϊ

τῶν Ὅλων ὁ χυμός. Ὄλυμπος, Πήλιον, Ὄσσα,
πελάγου κάθε κόρφος, κάθε στεριᾶς γλῶσσα,
ἡ λιμνοφάνταστη Κασσάνδρα, ἡ Θράκη, γάμου
φοροῦνε φόρεμα· κι ἐγώ ; «Κύριε γίνου
Σωτήρ μου» ! Καὶ θολώνω μὲ τὰ δάκρυά μου
τὸ Θεῖο Βρέφος, ζωγραφιὰ τοῦ Πανσελήνου.

Ἡ Ρούμελη εἶναι μιὰ κορών' ἀπὸ ρουμπίνι
κι' εἶν' ὁ Μοριᾶς μιὰ σμαραγδένια λαμπυράδα,

1. Στὰ 1904 ἔχει ἐκδόσει καὶ τοὺς «Χαιρετισμοὺς τῆς Ἡλιογέννητης».

κι' ἑφτάδιπλο τὰ 'Εφτάνησα εἶναι μπουγαρίνι,
νεράϊδα εἶν' ἀφρογέννητη κάθε Κυκλάδα.

Κομματιασμένη κι' ἡ Ἤπειρο γελάει κι' ἐκείνη,
κι' ἡ Θεσσαλία σκορπίζει μιὰ ξανθὴ ὁμορφάδα·
κρυμμένη στὴν πολύπαθη τὴ Ρωμιοσύνη
σὰ νὰ ξανοίγω τὴν βασίλισσα Ἑλλάδα.

. . . . . .

Πατρίδες! Ἀέρας, γῆ, νερό, φωτιά (1). Στοιχεῖα
ἀχάλαστα καὶ ἀρχὴ καὶ τέλος τῶν πλασμάτων,
σὰ θὰ περάσω στὴ γαλήνη τῶν μνημάτων,
θὰ σᾶς ξανάβρω, πρώτη καὶ στερνὴ εὐτυχία!

Ἀέρας μέσα μου ὁ λαὸς τῶν ὀνειράτων
στὸν ἀέρα θα πάη· θὰ πάη στὴν αἰωνία
τὴ φωτιά, φωτιὰ κι' ὁ λογισμός μου, τὴ μανία
τῶν παθῶν μου θὰ πάρη ἡ λύσσα τῶν κυμάτων.

Ἀσάλευτα ἀκόμη μᾶς δίνει καὶ τὸ λαμπρὸ κομμάτι τοῦ « Θ ε ο ῦ» του :

Χτυπημένος ἀπ' τὸν ἔρωτα
τῆς Ἀρχόντισσας Ζωῆς,
τριγυρνῶ τῆς μεγαλόχαρης
κράχτης καὶ προσκυνητής.
Γαλιλαῖε! Στοὺς μυστικούς σου
δείπνους μὴ μὲ προσκαλεῖς·
καὶ τοῦ Ὀνείρου ἐσὺ ὁ Προφήτης
καὶ τῶν Ὄντων ὁ ἀρνητής,
φωτοστέφανε, μὴ δείχνεις μου
τὴν ἀφάνταστη Νιρβάνα·
λάμπε, ἐπάνω, μέσα μου κι' ἐμπρός μου,
κάμε ἐσὺ στὸν ἔρωτά μου,
κάμε τὸν Πλανήτη κόσμο,
λάμπε, ὁ Ἥλιος, ὁ Θεός μου!

Πρέπει νὰ ξεχωρισθῆ ἀνάμεσα στὰ τόσα μεγάλα ὁράματα τῆς «Ἀσάλευτης ζωῆς» ὁ «Ἀ σ κ ρ α ῖ ο ς». Τὸ ποίημα αὐτὸ ποὺ ἁπλώνεται σὲ 656 στίχους εἶναι ἐξαιρετικὰ ἐκφραστικὸ γιὰ τὴ σκέψη καὶ τὴν τέχνη τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ, ἀληθινὰ μεγαλόπρεπο προανάκρουσμα στὸ μεγάλο του ἀριστούργημα, στὸν «Δωδεκάλογο τοῦ Γύφτου». Ὁ Ἀσκραῖος ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο μέρος ἀπὸ τὰ «Μεγάλα Ὁράματα» ποὺ πρωτοφάνηκαν στὴν «Ἀσάλευτη ζωὴ» στὰ 1904. Μέσα στὸ ποίημα αὐτὸ ὁμιλεῖ ὁ

1. Τὰ τέσσερα αὐτὰ στοιχεῖα ποὺ ἀναφέρει ὁ Παλαμᾶς στὶς «Π α τ ρ ί δ ε ς» εἶναι ἀντίληψη ἀπὸ τὴ φιλοσοφία τῶν ἀρχαίων Αἰγυπτίων, μιὰ φιλοσοφία ποὺ οἱ Πυθαγόρειοι μαθηταὶ τῶν Αἰγυπτίων ἐδίδασκαν γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Πίστευαν δηλαδὴ ὅτι τὰ τέσσερα στοιχεῖα τῶν Πατρίδων—ἀ έ ρ α ς, γ ῆ, ν ε ρ ό, φ ω τ ι ά—εἶναι στοιχεῖα ποὺ ἀποτελοῦν τὸν ἄνθρωπο. Τοῦτο καταφαίνεται στὴ σύνθετη παράσταση τῆς Σφίγγας ἀπὸ τέσσερα ζῶα. Ἄλλωστε ὁ Πυθαγόρειος ὅρκος, σχετικὸς μὲ τὶς τέσσερες ὑποστάσεις τῶν ζώων τῆς Σφίγγας, ἦταν: «Ν α ί, μ ὰ τ ὸ ν ἀ μ ε τ έ ρ α ψ υ χ ᾶ π α ρ α δ ό ν τ α τ ε τ ρ α κ τ ό ν, π α γ ὰ ν ἀ ε ν ά ο υ φ ύ σ ε ω ς». (Ναί, μὰ τὸν παραδώσαντα τὴν ψυχήν μας εἰς τὴν τ ε τ ρ ά δ α, τὴν πηγὴν τῆς ἀενάου φύσεως).

'Ασκραῖος 'Ησίοδος, ὁ ὁραματιστὴς τοῦ «Ἔργα καὶ 'Ημέραι» τῆς ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος. Γυρίζοντας ὁ 'Ασκραῖος 'Ησίοδος «ἀ π ὸ τ' ἀ γ ύ ρ ι σ τ ο τ α ξ ί δ ι, ἀ π ὸ τ ο ὺ ς τ ό π ο υ ς π ο ὺ ο ὔ τ ε τ ὸ ἔ μ π α ξ έ ρ ο υ ν ε κ α ὶ π ο ὺ π ο τ ὲ τ ὸ ἔ β γ α», ἀνταμώνει τὸν ποιητῆ τῆς Νέας 'Ελλάδος στὸ φέγγος τοῦ ἐπάνω κόσμου. Φέρνει τότε πάλι στὰ χείλη του τὸ «παλιὸ τραγούδι τῆς ζωῆς»,ποὺ θὰ τοῦ γίνει τώρα ὁδηγός του ἐδῶ, καὶ ἀποκαλύπτει τὴν ταυτότητά του ἀρχίζοντας μὲ τὴν σύγκριση πρὸς τὸν Ὅμηρο καὶ τὶς διαφορές ποὺ τοὺς χωρίζουν :

. . . . . .

Τυφλὸς τοῦ 'Ολύμπου ραψωδὸς ὁ θεῖος Μελησιγένης,
θνητοὺς ἀτάραχα, ἥρωες, θεοὺς ὑμνολογᾶ.
'Απὸ μιὰ βρύση ἀνήσυχη, τραγούδι μου ἐσὺ βγαίνεις
κι' ἡ λάβα πάντοτε εἶσαι σὺ κι' ἡ φουσκοθαλασσιά.
Ἄκου, ὁ 'Ασκραῖος εἶμ' ἐγώ, δὲν εἶμ' ἐγὼ τεχνίτης
τῶν ἥσυχων χρυσόνειρων, τῶν ἱλαρῶν σκοπῶν.
Τῆς μαύρης γῆς ποὺ τὴν πατῶ μὲ σέρνει ἐμὲ ὁ μαγνήτης,
ὁ νοῦς μου πάει μὲ τὰ φτερὰ τῶν ἀναστεναγμῶν.
Ραχοῦλες, εἶμαι ὁ πιστικὸς τῆς ἥμερης ἀρνάδας
ὀργώνω, σπέρνω, ἱδροκοπῶ, τοῦ κάμπου δουλευτής,
καὶ λούζω τὸ τραγούδι μου στῆς δροσοπρασινάδας
τὰ δάκρυα καὶ στὰ δάκρυα τῆς δύσκολης ζωῆς.

. . . . . .

Ὦ, σεῖς ποὺ μήτε ζωντανοὶ καὶ πεθαμένοι μήτε,
καὶ νὰ λογιάσω δὲν μπορῶ, ὀνειρεύεστε γιὰ ζῆτε,
καὶ ποὺ σᾶς χάνει ὁ λογισμὸς κι' ἂν ἡ ματιὰ σᾶς βρίσκει
κι' εἴσαστε γέροι καὶ παιδιά, κι' εἴσαστε σάρκες κι' ἴσκιοι
ποιᾶς 'Ερινύας θύματα, ποιοῦ Τάρταρου συντρίμμια ;
Σὲ μιᾶς μητέρας ἀγκαλιὰ κακογυρμένοι, ἀγρίμια
πάντα, ἀπ' τὶς πρῶτες σας ξανθὲς ὥς τὶς λευκές σας τρίχες !
Κι' οἱ ἀνοιχτομάτηδες θεοὶ κι' οἱ ἀφώτιστες οἱ τύχες
μακρυὰ μας ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς, κι'εἶν' ἄλαλη ἡ μητέρα
ποὺ σᾶς κρατάει πιὸ ἄλαλους μέσα σὲ μιὰ φοβέρα,
καὶ μόνον μιὰν ἀμίλητη, μιὰ καταλύτρα λύπη
μηδὲ σᾶς κάθεται μακρυὰ, μηδὲ σὰς ἀπολείπει.
Εἶμαι ἀπὸ πέρα ἀπ' τὴ ζωή· κι' ἡ κούραση ἂν τὰ τρώη
τὰ πόδια μου τὰ φίλησε δροσούλα ἀπὸ μιὰ χλόη,
κι' ἔχω τ' ἀχνάρια στὰ μαλλιά, ποὺ ἀνέμισαν οἱ μπόρες
τοῦ χάϊδιου, ποὺ μὲ χάϊδεψαν ἡλιολουσμένες ὧρες,
καὶ μέσα μου καὶ στοὺς δαρμοὺς καὶ στ' ἄγρια τὰ μπουρίνια
κύκνοι λευκότατοι περνᾶν, κι' ὁλόχρυσα δελφίνια...

. . . . . .

Σὲ ἄλλη περίοδο τοῦ «'Ασκραίου» καὶ μὲ λόγια ποὺ μᾶς δίνουν τὸ περιεχόμενο ἑνὸς 'Ησιοδικοῦ ἀποσπάσματος ἀπὸ τὸ «Ἔργα καὶ 'Ημέραι», φανερωμένα ὅμως μὲ τὴν πνοὴ ἑνὸς βαθύτερου λυρισμοῦ, ὁ ἥρωας μᾶς ἀποκαλύπτει πολλὰ γιὰ τὴν καταγωγή του :

Στὸ χῶμα τὸ πρωτόγονο τῆς γύμνιας τὰ τσακάλια
μέσ' στῶν πατέρων μου οὐρλιαζαν τὶς ἄχαρες ζωές,
σκληρὰ ἦταν τ' ἀπαλόπνοα Αἰολικὰ ἀκρογιάλια,

ναῦτες Κυμαῖοι μᾶς σπρώξανε πρὸς θάλασσες πλατειές.
Ναῦτες Κυμαῖοι μᾶς ρίξανε σ' ἀγνώριστα λιμάνια,
λαλοῦσε ὁ τζίτζικας, ἀνθοῦσεν ἡ ἀγριακανθιά,
κι' ἤρθες νὰ βρῆς ἀνάπαψη, τρικυμισμένη ὀρφανια,
σὲ καλοκαίρια ἀγέλαστα καὶ σ' ἄγρια χειμαδιά.
Ἄσκρα, στὴ ρίζα τοῦ ἱεροῦ βουνοῦ μοιρολογοῦσες,
πῆρ' ἀπὸ σένα τὴν τραχειὰ κι' ἀστόλιστη φωνή.
Ἐμὲ δὲ μὲ βυζάξανε στὸν Ἑλικῶνα οἱ Μοῦσες,
Ἐμὲ μὲ πικρανάθρεψαν οἱ φτώχειες κι' οἱ καημοί.

Ἀκολουθεῖ ἕνα μέρος ἐμπνευσμένο ἀπὸ τοὺς πρώτους στίχους της Θεογονίας τοῦ Ἡσιόδου. Κι' ὕστερα ἁπλώνεται βαθειὰ ἡ φιλοσοφία γιὰ τὶς πέντε ἀνθρώπινες ἐποχές, ποὺ ὁ Ἀσκραῖος Ἡσίοδος εἶχε διαβεῖ. Στὴ σύγκριση θὰ δοῦμε πὼς ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς τοῦ «Ἔργα καὶ Ἡμέραι» μεταχειρίζεται τὸ μῦθο τῶν πέντε γενῶν μὲ τὸ σκοπὸ νὰ δείξει τὴν ἀπαισιόδοξη ἀντίληψή του γιὰ τὴν ἀνθρώπινη ζωή· μιὰ ζωὴ ποὺ ἤτανε πιὸ εὐτυχισμένη τοὺς πρώτους μακρισμένους καιροὺς καὶ ποὺ ὕστερα, μὲ τὸν καιρό, χειροτέρευε, ὅσο ποὺ τὸ κρῖμα καὶ ἡ θλίψη παραστάθηκαν τοὺς τελευταίους ἀπογόνους.

Στὸν Κωστῆ Παλαμᾶ ὅμως ἡ σύγκριση μᾶς πείθει ὅτι δὲν συμβαίνει τὸ ἴδιο. Ὁ ποιητὴς τοῦ «Ἀσκραίου» βρίσκει τὴν ἑνότητα ὅλων αὐτῶν μέσα στὸν ὑποκειμενισμό του. Τὰ πέντε γένη τοῦ Ἡσιόδου, γιὰ τὸν Παλαμᾶ δὲν εἶναι χωρισμένα ἀπὸ τὴν ἴδια μας τὴ ζωὴ οὔτε καὶ καθηλωμένα στὰ πιὸ μακρινὰ περασμένα. Βρίσκονται ζωντανὰ μέσα στὴν ἐμπειρία τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἂν ὄχι στὸν κάθε ἄνθρωπο, τουλάχιστον στὴν ἴδια τὴν ἐμπειρία τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ φιλοσοφία τοῦ «Ἀσκραίου» στὴν «Ἀσάλευτη ζωὴ» εἶναι κάτι τὸ πολὺ βαθὺ σὲ νόημα, ποὺ δίνει τὸ δικαίωμα καὶ ἄλλης ἑρμηνείας. Εἶναι ὅμως τοῦτο χαρακτηριστικὸ πολλῶν ἔργων τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ καὶ περισσότερο τῆς «Ἀσάλευτης ζωῆς» καὶ τοῦ «Δωδεκάλογου τοῦ Γύφτου» (1). Τὸ ἴδιο βαθὺ νόημα, ἀλλὰ διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ νόημα τοῦ Ἀσκραίου», βρίσκουμε καὶ στὶς «Ἀλυσίδες». Θὰ σημειώσουμε ἐδῶ πὼς τὸ τρίγωνο «Π α τ ρ ί δ ε ς», «Ἀ σ κ ρ α ῖ ο ς» καὶ «Ἀ λ υ σ ί δ ε ς» εἶναι ἡ κεντρικὴ μορφὴ ἀπὸ τὰ τόσα Ὁράματα τῆς συλλογῆς «Ἀσάλευτη ζωή». Τί νἄναι λοιπὸν τὸ τρίτο σκέλος τῆς «Ἀσάλευτης Ζωῆς» ὅταν ὁ ποιητὴς ἀκούει ψιθυριστὸ τραγούδι νίκης :

. . . . . .

Κι' ἄκουσα τῆς ἁλυσίδες μου
νὰ σημαδεύουν ταιριασμένα
μέσ' στῆς φυλακῆς τὴ μαύρη τρύπα
τὸ τραγούδι μου, τραγούδι νικητῆ,
καὶ σκαρφαλωτὸς ἀπὸ τὰ ὕψη μου
ἔρριξα φωνὴ καὶ τὰ εἶπα.
Τὰ εἶπα πρὸς τὸ σκλάβο λαὸ στὰ πόδια μου
καὶ προφήτης καὶ ζωγράφος καὶ τεχνίτης·
τὰ τεράστια καὶ τ' ἀνεξήγητα ὅσα εἶδα,
καὶ τὸ μίλημά μου λόγος ἔγινε,
κι' ἔγινε ὁ λόγος μου ψαλμὸς
καὶ χρυσῆ κιθάρα ἡ ἁλυσίδα.

(Συνεχίζεται)

(1) Ὄχι φυσικὰ καὶ τῆς ἑρμηνείας ποὺ δίδουν οἱ κομμουνισταί.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΑΜΕΙΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1963

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Ἀπρίλιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1-30 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1. Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἶκοι	1.554	Μέλη
2. » εἰς ἰατρεῖα » » »	1.784	»
3. Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των ...	197	»
4. Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	43	νέα »
5. Ἐξητάσθησαν εἰς ἐξωτερικὰ ἰατρεῖα τοῦ Ν.Α.Π. καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	5.421	»
Ἦτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλῳ	8.999	»

6. Ἐξετελέσθησαν εἰς Φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 6.613 συνταγαί.
7. Ἐχορηγήθησαν εἰς 2 μέλη ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 584 δραχμῶν.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Μάρτιος 1963 ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	Δραχμαὶ	293.997,90
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	933.211,60
Σύνολον ἐσόδων	»	1.227.209,50
Ἔξοδα	»	934.806,05

Β) Ἡ ἐκ μέρους τῶν μελῶν τοῦ Ταμείου θεώρησις τῶν συνταγῶν τῶν φαρμάκων πρὸ τῆς, ἐκ τῶν φαρμακείων, παραλαβῆς τούτων τυγχάνει ὑποχρεωτικὴ καὶ ἀπαραίτητος. Ἡ θεώρησις παρὰ τῶν ἐλεγκτῶν ἰατρῶν τῆς ὑπηρεσίας προϋποθέτει: α) προσκόμισιν δηλώσεως ὑπογεγραμμένης παρὰ τοῦ προστάτου ἐν ἐνεργείᾳ ὑπαλλήλου ἢ ἐν συντάξει καὶ οὐχὶ παρ' ἄλλου τινός, β) ὑπογραφὴν τῆς συνταγῆς παρὰ τοῦ ἐλεγκτοῦ ἰατροῦ, γ) σφράγισιν ταύτης διὰ τῆς ἐπισήμου ὑπηρεσιακῆς σφραγῖδος, δ) συμπλήρωσιν πάντων τῶν ἐντύπως ἀναγραφομένων ἐπὶ τῆς συνταγῆς στοιχείων καὶ ἰδιαιτέρως τοῦ ἀριθμοῦ μητρῴου τοῦ ὑπαλλήλου ἢ συνταξιούχου, ε) ἀναγραφὴν τῆς συμμετοχῆς 10% κ.λ.π. δι' εἰδικῆς σφραγῖδος καὶ στ) προσθήκην κάτωθι τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἰατροῦ καθαρογεγραμμένου ἢ δι'ἀτομικῆς σφραγῖδος τοῦ ὀνοματεπωνύμου καὶ τῆς διευθύνσεως τῆς κατοικίας ἢ ἰατρείου τούτου.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καθιστῶμεν γνωστὸν καὶ αὖθις εἰς τὰ ἐνδιαφερόμενα μέλη τοῦ Κλάδου Ὑγείας ὅτι, πᾶσα συνταγὴ παραδιδομένη εἰς φαρμακεῖον, χωρὶς νὰ φέρῃ ἐπ' αὐτῆς τὴν ὡς ἄνω ὑπηρισιακὴν θεώρησιν, θεωρεῖται ἀφ' ἑαυτῆς ἄκυρος καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἀρθῇ ἡ ἀκυρότης ταύτης ἐκ τῶν ὑστέρων. Ἀποτέλεσμα τούτου εἶναι ὅτι τὸ ἀντίτιμον τῶν παραληφθέντων παρὰ τῶν ἀσθενῶν μελῶν φαρμάκων δὲν καταβάλλεται εἰς τοὺς φαρμακοποιούς, οἵτινες συνευθύνονται διὰ τὴν τοιαύτην ἀνωμαλίαν, πλὴν ὅμως ἀνακύπτει τόσον οἰκονομική, ὅσον καὶ διοικητικὴ εὐθύνη διὰ τοὺς προστάτας ὑπαλλήλους καὶ συνταξιούχους, οἵτινες, ἀφ' ἑνὸς μὲν δέον νὰ ἐξοφλήσωσι τοὺς φαρμακοποιοὺς διὰ τὰ κακῶς παραληφθέντα φάρμακα, ἀφ' ἑτέρου δὲ διότι εἶναι δυνατὴ ἡ ἐπὶ ὡρισμένον χρονικὸν διάστημα ἐπιβολὴ αὐτοῖς τῆς ποινῆς τῆς στερήσεως τῆς παρεχομένης ὑγειονομικῆς περιθάλψεως εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας των καὶ τοὺς ἰδίους τοὺς συνταξιούχους.

Ὁ Ἀρχηγὸς
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
Θ. Ν. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν

Καυταντζόγλου Λυσάνδρου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Πατησίων 305 (Κλωναρίδου) καὶ τελειώνει στὴ λεωφόρο Ἰωνίας.

Ὁ Λύσανδρος Καυταντζόγλου, ἀρχιτέκτων καὶ διευθυντὴς τοῦ Πολυτεχνείου Ἀθηνῶν ἐπὶ μίαν 20 ετίαν περίπου, γεννήθηκε στὴν Θεσσαλονίκη τὸ 1811. Μὲ δικά του σχέδια ἀνηγέρθησαν τὸ Ἀρσάκειον, οἱ ναοὶ τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, τοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου καὶ τοῦ Ἁγίου Διονυσίου στὴν Ἀθήνα, τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου στὴ Πάτρα κ.λ.π. Πέθανε τὸ 1885.

Καψάλη Χρίστου.

Πάροδος τῆς πλατείας Φιλικῆς Ἑταιρίας (Κολωνακίου), στὸ Κολωνάκι.

Ὁ Χρῖστος Καψάλης, ἥρως καὶ διακεκριμένη φυσιογνωμία τοῦ Ἀγῶνος τοῦ 1821, γεννήθηκε στὸ Μεσολόγγι τὸ 1751. Ὑπῆρξε πρωτεργάτης τῆς ἐπαναστάσεως στὴ πατρίδα του καὶ διέθεσε γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ὅλη του τὴν περιουσία. Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡρωικῆς Ἐξόδου, ὁ Καψάλης ἀνετίναξε τὴν μεγάλη πυριτιδαποθήκη, ποὺ εὑρίσκετο στὸ σπίτι του, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ φονευθοῦν ἐθελουσίως 400 περίπου γέροντες καὶ γυναικόπαιδα, γιὰ νὰ μὴ πέσουν στὰ χέρια τῶν Τούρκων. Στὰ ἐρείπια τοῦ σπιτιοῦ του καὶ τῶν ἄλλων γειτονικῶν σπιτιῶν, ποὺ ἔπεσαν ἀπὸ τὴν ἔκρηξι, ἐτάφησαν πάνω ἀπὸ 1000 Τοῦρκοι καὶ Αἰγύπτιοι. Ὁ ἄθλος τοῦ Καψάλη ἐνέπνευσε πολλοὺς Ἕλληνας καὶ ξένους ποιητάς, οἱ ὁποῖοι ἔγραψαν σχετικῶς. Στὸ Ἡρῶο τοῦ Μεσσολογγίου ὑπάρχει μαρμάρινη προτομή του, ἔργο τοῦ γλύπτου Σώχου Ἀντωνίου. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Περισσό).

Κέας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πατησίων 252, ἀπέναντι στὴ πλατεῖα Κολιάτσου.

Πρόκειται γιὰ τὸ γνωστὸ νησὶ τῶν Κυκλάδων, τὴν κοινῶς λεγομένη Τζιά, ποὺ ἀπέχει ἀπὸ τὸν Πειραιᾶ 43 μίλια. Ἔχει ἔκτασι 131,62 τετρ. χιλ. καὶ ἡ συνώνυμη πρωτεύουσά της ἔχει 1.800 περίπου κατοίκους. Στὴ Κέα σώζονται ἀξιόλογα ἐρείπια

πολυγωνικῶν τειχῶν, θεάτρου, ναῶν κ.ἄ. Στὶς τελευταῖες ἀνασκαφὲς τῶν Ἀμερικανῶν (1960 — 1961) ἀνεκαλύφθησαν σημαντικὰ ἀρχαῖα ἀντικείμενα καὶ συνοικισμὸς τῆς ὑστεροελλαδικῆς ἐποχῆς. Ἡ ἀρχαϊκὴ ὀνομασία τοῦ νησιοῦ ἦταν Κέως, ὄνομα ποὺ ἔλαβε ἀπὸ τὸν συνώνυμο Ναυπάκτιο ἥρωα, ὁ ὁποῖος,ἐπὶ κεφαλῆς Λοκρῶν,εἶχε καταλάβει τὸ νησί.

Κέβητος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἁγίας Θέκλας 3, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ πλατεῖα Μοναστηρακίου.

Ὁ Κέβης, Θηβαῖος φιλόσοφος τοῦ τέλους τοῦ 5ου π.Χ. αἰῶνος, ὑπῆρξε κατ' ἀρχὴν μαθητὴς τοῦ πυθαγορείου φιλοσόφου Φιλολάου καὶ ἀργότερα τοῦ Σωκράτους. Ὡς διάλογοι τοῦ Κέβητος ἀναφέρονται οἱ: «Ἑβδόμη» καὶ «Φρύνιχος». Ὁ σωζόμενος διάλογος λαϊκῆς φιλοσοφίας «Κέβητος Θηβαίου πίναξ», θεωρεῖται ὡς ἔργο τῶν ρωμαϊκῶν αὐτοκρατορικῶν χρόνων καὶ καμμιὰ σχέσι δὲν ἔχει πρὸς τὸν Κέβητα.

Κεδρηνοῦ Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κυρίλλου Λουκάρεως 16, πίσω ἀπὸ τὶς φυλακὲς Ἀβέρωφ.

Ὁ Γεώργιος Κεδρηνός, Βυζαντινὸς ἱστορικὸς τοῦ 11ου αἰῶνος, ἔγραψε τὴν «Σύνοψιν ἱστοριῶν», στὴν ὁποίαν περιέλαβε τὴν ἱστορία τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι τῶν χρόνων τῆς ἀνόδου στὸ θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Ἰσαακίου τοῦ Κομνηνοῦ (1057).

Κειριαδῶν.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Εὐρυσθέως (Πειραιῶς 121) καὶ τελειώνει στὴν ὁδὸ Χαμοστέρνας (Ἄνω Πετράλωνα).

Αἱ Κειριάδαι, ἦσαν ἀρχαῖος δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἀνήκων στὴν Ἱπποθοωντίδα φυλὴ καὶ εὑρίσκετο στὰ νοτιοανατολικὰ τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν. Ἐκεῖ εὑρίσκετο τὸ περιώνυμο «ὄρυγμα» ἢ «βάραθρον».

Κέκροπος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀδριανοῦ 105, στὴ Πλάκα.

Ὁ Κέκροψ, γυιὸς τῆς Γαίας, μυθολογικὸς ἥρως τῆς Ἀττικῆς, θεωρεῖται ὡς ἱδρυτὴς τῶν Ἀθηνῶν, ποὺ ἀρχικῶς ὠνομάζοντο Κεκροπία. Γενάρχης καὶ πρῶτος βασιλεὺς τῶν Ἀθηνῶν, θεωρεῖται ὡς δημιουργὸς τοῦ ἀττικοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἱδρυτὴς τῆς λατρείας τοῦ Διὸς καὶ τῆς Πολιάδος Ἀθηνᾶς. Ὁ Κέκροψ ὑπῆρξε διαιτητὴς στὴν μεταξὺ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Ποσειδῶνος φιλονεικία καὶ ἔκτισε πόλεις στὴν Εὔβοια, στὴν Κωπαΐδα κ.ἄ. Ἀπεικονίζεται συνήθως κρατῶν κλάδον ἐλαίας, παρίσταται δὲ ἐνίοτε καὶ ὡς ὄφις κατὰ τὸ ἥμισυ καὶ ὡς ἄνθρωπος κατὰ τὸ ἄνω μέρος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες).

Κελαινοῦς.

Παροδος τῆς ὁδοῦ Λήμνου 43, πιὸ κάτω ἀπὸ τὴ πλατεῖα Ἀμερικῆς (Ἀγάμων).

Κατὰ τὴν μυθολογία ἡ Κελαινὼ ἦταν κόρη τοῦ Ἄτλαντος καὶ μιὰ τῶν ἑπτὰ Πλειάδων. Θεωρεῖται ὡς μητέρα τοῦ Λύκου καὶ τοῦ Νυκτέως, ἐκ τοῦ Ποσειδῶνος, κατ' ἄλλους δὲ ὑπῆρξε σύζυγος τοῦ Προμηθέως.

Κέλσου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βουλιαγμένης 63, ἀπέναντι στὶς δικαστικὲς φυλακὲς Ἀθηνῶν.

Ὁ Κέλσος, Ἕλλην ἐπικούρειος φιλόσοφος τοῦ 2ου μ.Χ. αἰῶνος, διεκρίνετο γιὰ τὴν ὀξύνοιά του καὶ τὴ μόρφωσί του. Ἐχθρὸς τοῦ χριστιανισμοῦ, συνέγραψε βιβλίο μὲ τίτλο: «Λόγος ἀληθὴς»,ἐπιδιώκοντας νὰ πείσῃ τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐπανέλθουν στὸν ἐθνισμὸ καὶ νὰ ἀπαρνηθοῦν τὴν νέα θρησκεία. Ἀποσπάσματα τοῦ βιβλίου του διεσώθησαν στὸ ἔργο τοῦ Ὠριγένους «Κατὰ Κέλσου».

Κενταύρου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Παπάγου (Ζωγράφου) 60, δυὸ στάσεις πρὶν τοῦ τέρματος τῆς λεωφορειακῆς γραμμῆς Ζωγράφου.

Ὁ Κένταυρος, μυθολογικὸ τέρας, ἦταν κατὰ τὸ μὲν ἄνω μέρος ἄνθρωπος, κατὰ δὲ τὸ κάτω ἵππος. Στὸν Ὅμηρο οἱ Κένταυροι ἀναφέρονται ὡς ἀγρία φυλή, ποὺ κατώκει στὴν μεταξὺ Πηλίου καὶ Ὄσσης Θεσσαλικὴ περιοχή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐξεδιώχθησαν ὑπὸ τῶν Λαπιθῶν, κατὰ τὴν γνωστὴ κενταυρομαχία, ἀφορμὴ τῆς ὁποίας ὑπῆρξεν ἡ, κατὰ τοὺς γάμους τοῦ βασιληᾶ τῶν Λαπιθῶν Πειρίθου καὶ τῆς Ἱπποδαμείας, ἁρπαγὴ τῆς νύφης ὑπὸ τοῦ Κενταύρου Εὐρυτίωνος. Ὁ γενάρχης τῶν Κενταύρων, Κένταυρος, γεννήθηκε ἀπὸ τὴ παράνομη μείξι τοῦ Ἰξίονος μετὰ τῆς Νεφέλης, ποὺ ἔλαβε τὴν μορφὴ τῆς Ἥρας.

Κεραμεικοῦ.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ζήνωνος 25 καὶ τελειώνει στὴν Ἱερὰ ὁδό.

Ὁ Κεραμεικός, ἦταν δῆμος τῶν ἀρχαίων Ἀθηνῶν καὶ εὑρίσκετο μεταξὺ τῆς Ἀκροπόλεως καὶ τοῦ Κολωνοῦ. Ἡ περιοχὴ τοῦ δήμου τῶν Κεραμέων, μὲ τὸ διερχόμενο ἐκεῖθεν τεῖχος τῆς πόλεως, ἐχωρίζετο σὲ δυὸ μεγάλα τμήματα. Τὸν ἔσω Κεραμεικό, ὅπου εὑρίσκετο ἡ περιώνυμη Ἀγορὰ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τὸν ἔξω τῶν τειχῶν Κεραμεικό, ὅπου εὑρίσκετο τὸ νεκροταφεῖο τῆς πόλεως. Τὰ δύο τμήματα ἐπεκοινώνουν μὲ τὴν Δίπυλο καὶ τὴν Ἱερὰ πύλη, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὑρίσκετο τὸ Πομπεῖον. Τὸν ἔξω Κεραμεικὸ διέσχιζον τρεῖς σημαντικοὶ δρόμοι ὁδηγοῦντες στὴν Ἐλευσῖνα, στὸν Πειραιᾶ καὶ τὴν Ἀκαδήμεια. Ἑκατέρωθεν τῶν δρόμων ἐθάπτοντο οἱ νεκροὶ τῶν Ἀθηνῶν. Τὸ νεκροταφεῖο εὑρίσκετο στὴ περιοχὴ τῆς σημερινῆς ἐκκλησίας τῆς Ἁγίας Τριάδος, κοντὰ στὴ Λαχαναγορὰ Ἀθηνῶν. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει στὸ Χολαργό).

Κεραμέων.

Πάροδος τῆς πλατείας Μεταξουργείου, στὸ Μεταξουργεῖο.

Πρόκειται γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ δήμου Κεραμεικοῦ, ποὺ ἀνῆκον στὴν Ἀκαμαντίδα φυλή. Κατὰ τὴν ἐπικρατεστέρα ἄποψι ὁ δῆμος Κεραμέων ὠνομάσθη ἔτσι ἀπὸ τοὺς κατοικοῦντας σ' αὐτὸν πολλοὺς κεραμεῖς τὸ ἐπάγγελμα.

Κερασοῦντος.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴ λεωφόρου Βασιλίσσης Σοφίας 94 (Στέγη Πατρίδος) καὶ τελειώνει στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ Ἀνακρέοντος τοῦ Ζωγράφου.

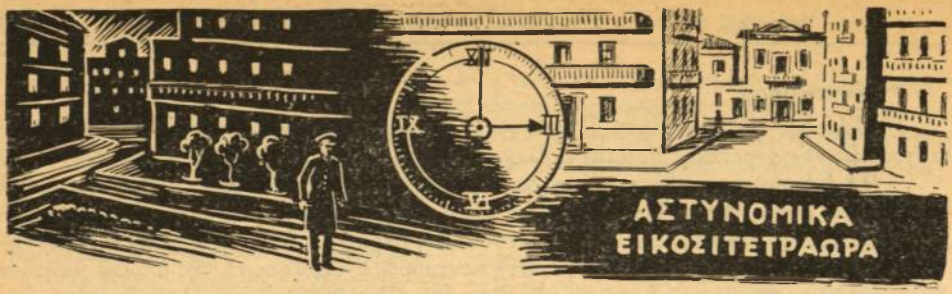
Ἡ Κερασοῦς (τουρκιστί, Γκιρεσοὺν), παράλιος πόλις τῆς Τουρκίας, δυτικὰ τῆς Τραπεζοῦντος, εἶναι λιμάνι σημαντικῆς εἰσαγωγικῆς καὶ ἐξαγωγικῆς κινήσεως. Πρὸ τῆς ἀνταλλαγῆς τῶν πληθυσμῶν ἔζων ἐκεῖ πάνω ἀπὸ 12.000 Ἕλληνες. Κατὰ τὴν ἀρχαιότητα ἡ Κερασοῦς ἦταν ἀποικία τῶν Σινωπέων. Λέγεται ὅτι ὠνομάσθη Κερασοῦς, ἀπὸ τὴν μεγάλη παραγωγὴ κερασιῶν, τὰ ὁποῖα, ὡς φροῦτο, μετέφερε στὴν Ἰταλία ὁ Λούκουλος τὸ 74 π.Χ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ πολλὲς συνοικίες τῶν Ἀθηνῶν καὶ Προαστίων).

Κερατσινίου.

Ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ὁδὸ Λένορμαν 49 καὶ τελειώνει κοντὰ στὴ λεωφόρο Ἀθηνῶν (Καβάλας).

Πρόκειται γιὰ τὴ γνωστὴ περιοχὴ τοῦ Πειραιῶς, ὅπου σήμερα ὁ συνώνυμος δῆμος ἢ ἀλλιῶς Ἁγίου Γεωργίου. Στὸν ὅρμο τοῦ Κερατσινίου, τὸ 1827, ὁ Καραϊσκάκης ἐνίκησε δυὸ φορὲς τοὺς Τούρκους τοῦ Κιουταχῆ, διευκολύνας ἔτσι ἀρκετὰ τὶς κατὰ τῶν Τούρκων ἐπιχειρήσεις στὸ Πειραιᾶ.

(Συνεχίζεται)

Τοῦ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ «Χ»

Η «πορεία εἰρήνης», ἔργον ἐκείνων ποὺ ἔχουν ὡς σκοπὸν των ἀκριβῶς τὴν διασάλευσιν τῆς «ἐν ἐλευθερίᾳ εἰρήνης» καὶ τὴν κατάλυσιν τῶν δικαιωμάτων τοῦ ἀτόμου, ἐματαιώθη ὡς ἦτο φυσικὸν χάρις στὴν εὐρεῖαν διαφώτισιν τοῦ κοινοῦ περὶ τῶν πραγματικῶν σκοπῶν ὅσων τὴν ὑπεκίνησαν καὶ χάρις στοὺς κόπους καὶ μόχθους τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων. Ἔγινε κατορθωτὸν λοιπὸν νὰ ναυαγήσουν τὰ πολυθρύλητα ἐκεῖνα σχέδια τῆς κομμουνιστικῆς ἡγεσίας ὡς πρὸς τὴν ἔμπρακτον ἐξάσκησιν τῶν κομμουνιστῶν στὸν τομέα κινητοποιήσεως μεγάλων καὶ μικρῶν μαζῶν καὶ διεξαγωγῆς «μαζικῶν ἀγώνων», ὡς πρὸς τὴν καλλιέργειαν ἐφησυχαστικῶν αὐταπατῶν ἔναντι τῶν ἀνατρεπτικῶν ἐνεργειῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, ὡς πρὸς τὴν στρατολογίαν νέων ὀπαδῶν μεταξὺ τῶν ἀφελῶν καί, τέλος, ὡς πρὸς τὴν προπαγάνδα τῶν ἐρυθρῶν ἐπιδιώξεων καὶ προσανατολισμῶν σὲ ἀμύητες ὁμάδες καὶ σὲ ὡρισμένα στρώματα ἐγκληματικὰ ἀφελῶν τῆς σημερινῆς ἐποχῆς. Καὶ ἐναυάγησαν τὰ σχέδια αὐτὰ διότι οὐδενὸς διαφεύγει ὅτι ὁ «Σύνδεσμος Νέων γιὰ τὸν πυρηνικὸ ἀφοπλισμό : Μπέρτραντ Ράσελ», εἶναι μετωπικὴ ὀργάνωσις, συσταθεῖσα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν καὶ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπ.νεύσει καὶ δαπάναις τοῦ κομμουνισμοῦ καὶ μὲ σκοπὸν τὴν προβολὴν καὶ ἐξυπηρέτησιν τῶν σκοπῶν του διεθνῶς. Οὐδενὸς διαφεύγει δηλαδὴ ὅτι σκοπεῖται διὰ τοῦ συνδέσμου τούτου ἡ προβολὴ τῶν κομμουνιστικῶν συνθημάτων κατὰ τρόπον κεκαλυμμένον, ἡ ἔξαρσις τῶν δῆθεν φιλειρηνικῶν προθέσεων τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου, ἡ κινητοποίησις τῶν κομμουνιστικῶν στοιχείων δι' ὀργανωτικοὺς σκοπούς, ἡ ἐνθάρρυνσις τῶν ὀπαδῶν διὰ χρησιμοποίησιν τῶν μαζῶν πρὸς ἐσωτερικοὺς ἀγῶνας καί, πρὸ παντός, ἡ δυσφήμησις τῆς χώρας μας εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅτι ἡ Ἑλλὰς δῆθεν διαπνέεται ἀπὸ φιλοπολεμικὰ αἰσθήματα καὶ ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐνταῦθα ἐλευθερία καὶ Δημοκρατία. Χώρα φιλειρηνικὴ ὅμως ἡ Ἑλλάς, τόσον ἀπὸ πλευρᾶς κατευθυντηρίου γραμμῆς τῆς ἡγεσίας της ὅσον καὶ ἀπὸ πλευρᾶς ψυχολογίας τοῦ λαοῦ της, κατέδειξε καὶ καταδεικνύει ὅτι παρόμοιαι ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης, εἴτε πρὸς ἀλλαγὴν τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας εἴτε πρὸς τόνωσιν δῆθεν τοῦ λαϊκοῦ φρονήματος, εἶναι ἀπαράδεκτοι καὶ ἐστερημέναι λαϊκῶν βάθρων. Ἄρα ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς εἰρήνης ἔχουν θέσιν εἰς οἱανδήποτε ἄλλην χώραν, πλὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ τῶν ἄλλων χωρῶν τοῦ ἐλευθέρου κόσμου.

***

Ἀπέτυχε ἡ «πορεία εἰρήνης», ἡ καλὴ δὲ ἀστυνομικὴ ἐνέργεια κατέδειξε σὲ ὅσους δυσπιστοῦσαν περὶ τῶν ὀργανωτῶν καὶ τῶν πραγματικῶν σκοπῶν αὐτῆς, ὅτι μόνον στελέχη τοῦ κομμουνισμοῦ, ἀποφυλακισθέντες καὶ ἐκτοπισμένοι ὀπαδοί, δραπέται τῶν φυλακῶν μὲ ἐπικίνδυνη ἀνατρεπτικὴ δράση, ἀριστεροὶ «διανοούμενοι» καὶ καλλιτέχναι ἦσαν ἐκεῖνοι ποὺ τὴν ἐπεχείρησαν. Ὅπως ἦτο φυσικόν, καὶ ἀνεμένετο, οἱ θλιβεροὶ βεβηλωταὶ τῆς ἱστορικότητος τοῦ Μαραθωνείου μᾶς κατηγόρησαν σὲ εἰδικὲς συγκεντρώσεις των γιὰ «πρωτοφανῆ βία», γιὰ «τραμπουκισμούς» κ.λ., πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔκαμε καὶ ἕνας τῶν ἀπελαθέντων ἀλλοδαπῶν «εἰρηνιστῶν» σὲ δηλώσεις του πρὸς τὸν τύπον. Μᾶς εἶναι γνωστὸν ὅμως ὅτι ἡ εὐγένεια καὶ ἡ πειθώ, αἱ

συστάσεις καὶ ἡ ψύχραιμος ἀπαγόρευσις ὀχλοκρατικῶν ἐκδηλώσεων, ὅπως καὶ οἱ τραυματισμοὶ τῶν ἀστυνομικῶν μόνον ἀπὸ τοὺς ταραξίας, ἀποκτοῦν ἐδῶ καὶ σὲ ἄλλους ἐλευθέρους λαοὺς τὴν ἔννοιαν τῆς βίας, ἐνῶ ἀντιθέτως, στὰ κράτη τῶν συστημάτων ποὺ οἱ κομμουνισταὶ καὶ οἱ παντὸς εἴδους «εἰρηνισταὶ» θαυμάζουν, ἡ πραγματικὴ βία μὲ τὸ κνοῦτο καὶ τὰ πολυβόλα καὶ τὴν ἐξορία,διὰ πράξεις παρόμοιες μὲ τὴν ἐδῶ ἐπιχειρηθεῖσα «πορεία εἰρήνης», ἀποκτοῦν τὴν ἔννοιαν ἐπιβαλλομένων μέτρων πρός... «προστασίαν τοῦ λαοῦ»!!

***

Ἐξαρσιν στὸν τομέα τῶν ἠθῶν παρουσίασαν οἱ καταγγελίες περὶ ἀποπλανήσεως ἀνηλίκων καὶ βιασμῶν. Φαινόμενον σύνηθες γιὰ τὴν ἐποχὴ τῆς ἀνοίξεως καὶ τοῦ θέρους σὲ ὅλα τὰ μήκη καὶ πλάτη τῆς ὑφηλίου. 'Εξ ἄλλου, κάποια ἔξαρσις παρατηρεῖται καὶ στὰ ἄλλα ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν, ὅπως φανερώνουν τὰ ἀλλεπάλληλα κρούσματα ἐκμεταλλεύσεως τῆς γυναικείας σαρκός. 'Από τὴν συνήθη δρᾶσιν τῶν σωματεμπόρων, ἐκ παραλλήλου, παρατηροῦμεν τὰ ἑξῆς: 'Υπερπολυτελὲς διαφθορεῖον διηύθυνε σὲ κεντρικώτατον σημεῖον τῶν 'Αθηνῶν ὁ Χ.Ρ. τῶν 40 ἐτῶν, γνωστὸς σὲ ἡμᾶς καὶ τὸν ὑπόκοσμον ὡς «Μπάμπης ὁ Ξυπόλυτος». Τέσσερες νέες καὶ ὡραῖες γυναῖκες κατελήφθησαν ἐκεῖ μέσα κατὰ τὴν ἀστυνομικὴν ἔφοδον, μεταξὺ τῶν ὁποίων οἱ δύο ἀδελφές. Τιμὴ «συναντήσεων», λέει, χίλιες δραχμές! "Αλλος σωματέμπορος, ὁ γνωστὸς Π.Κ. τῶν 26 ἐτῶν, κατελήφθη νὰ διευθύνῃ ἄλλο διαφθορεῖον, κάπως λαϊκὸν αὐτό, σὲ κεντρικὸν ἐπίσης σημεῖον τῶν 'Αθηνῶν. Συνελήφθη ὅπως καὶ ὁ πρῶτος καὶ ἐδήλωσε ὅτι ἀπὸ μία μόνον δυστυχισμένη ἐκέριζε 1.200-2.500 δραχμὰς ἡμερησίως... Παρατηροῦμεν ἐπίσης στοὺς κύκλους ἄλλων σωματεμπόρων καὶ θυμάτων: 'Αφελεῖς οἱ νεαρὲς Β.Γκ. καὶ Κ.Γκ. τῶν 17 καὶ 16 ἐτῶν ἀντιστοίχως, ἐγκατέλειψαν τὴν οἰκίαν των στὴν Πάτρα, παρακινηθεῖσαι ὑπὸ ἐπιτηδείου, καὶ ἦλθαν στὸν Πειραιᾶ «δι' ἀναζήτησιν τύχης». Καὶ ἡ «τύχη» ἦτο ὁ Δ.Θ. τῶν 30 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐπὶ δεκαήμερον τὰς ἐξεμεταλλεύετο καὶ συνελήφθη ἐπὶ μαστροπείᾳ καὶ ἀποπλανήσει ἀνηλίκων. Σύζυγος τοῦ Ι.Δ. τῶν 38 ἐτῶν,Γιουγκοσλάβου ὑπηκόου, ἡ πρώην Σ.Κ. τῶν 19 ἐτῶν, ἔγινε ἀντικείμενον ἐκμεταλλεύσεως ὑπὸ τοῦ συζύγου ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Χανίων, καὶ μάλιστα ἀμέσως μετὰ τὸν γάμον των. 'Εξυλοκοπεῖτο λοιπὸν στὰ Χανιὰ καί, μὲ ἀπειλὰς ὅτι θὰ ἐφονεύετο, ἠναγκάζετο νὰ ἐκδίδεται καὶ νὰ συντηρῇ τὸν «ἄνδρα». Τὸ δρᾶμα συνεχίσθη καὶ στὴν 'Αθήνα, ὅπου τὸ ζεῦγος ἔφθασε πρὸ μηνῶν καὶ ἡ σύζυγος ἐδηλώθη ὡς ἱερόδουλος, τοῦ Ι.Δ. συνεχίζοντος νὰ τὴν ξυλοκοπῇ, νὰ τὴν ἀπειλῇ καί, γενικώτερα, νὰ τὴν ἐκβιάζῃ, ἀποζώντας μὲ τὰ ἁμαρτωλὰ χρήματά της. Καὶ ἄλλοι, καὶ ἄλλοι ἐκματαλλευταὶ γυναικῶν, μὲ χαρακτηριστικὸν ἐκπρόσωπον τὸν Ε.Π. τῶν 22 ἐτῶν, σεσημασμένον κλέπτην, ὁ ὁποῖος ἀπήγαγε πρὸ καιροῦ δεκαπενταέτιδα νέαν μὲ τὴν ὑπόσχεσιν γάμου, ἀφοῦ δὲ τὴν διέφθειρε μὲ ἀπειλάς, τὴν ἐξεβίαζε νὰ ἐκδίδεται ἀντὶ ἀδροτάτης ἀμοιβῆς καὶ νὰ τὸν συντηρῇ.

***

'Από τὸν τομέα τῶν ἠθῶν «παρατηροῦμεν» καὶ τοὺς ἀνωμάλους Α.Λ.73 ἐτῶν καὶ Ν.Μ. 17 ἐτῶν, Δ.Λ. 53 ἐτῶν καὶ Ι.Π. 20 ἐτῶν, Μ.Ψ. 48 καὶ Ε.Χ. 18 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι κατελήφθησαν νὰ «ἀσχημονοῦν» ἐντὸς κινηματογράφων καὶ στὶς πλατεῖες Κλαυθμῶνος καὶ 'Ομονοίας. 'Επίσης παρατηροῦμεν ἀπὸ τὸν τομέα τῶν ἠθῶν καὶ τὸ σκανδαλῶδες «στρὴπ τὴζ» τῆς νεαρᾶς Γαλλίδος Ζ.Ν. Στὴν κρίσιμη ὥρα ἡ «καλλιτέχνις» ἀπέβαλε σχεδὸν τὰ πάντα ἐκεῖ στὸ ἡμίφως,δίπλα ἀπὸ μία μπανιέρα καὶ κάτω ἀπὸ τόσα λαίμαργα μάτια.Μόνο ποὺ ὑπῆρχαν ἐκεῖ καὶ κάποια ἄλλα μάτια,ὄχι τόσον λαίμαργα αὐτά. Καὶ τὰ «ἄλλα» μάτια εἶδαν, ἔκριναν, συνέλαβαν τὴν πολυθόρυβη «στρηπτηζὲζ» καὶ τὴν ὡδήγησαν ἐκεῖ ποὺ ἔπρεπε, μαζὶ φυσικὰ μὲ τὸν ἰδιοκτήτη τοῦ νυκτερινοῦ ἀθηναϊκοῦ κέντρου. Τρεῖς μῆνες φυλάκισις ποὺ τοὺς ἐπεβλήθη ἀπὸ τὸ Μονομελές, ἴσως νὰ εἶναι ἀρκετοὶ γιὰ νὰ μὴν ἐπαναληφθοῦν παρόμοια θεάματα.

Τὸ «παρὼν» τῶν διαρρηκτῶν καὶ λοιπῶν κλεπτῶν ἐδόθη κάπως πληθωρικὰ τὸν τελευταῖο καιρό. Θρασύτατος διαρρήκτης ὁ Ι.Σ. τῶν 24 ἐτῶν, ἀνεστάτωσε τὸ κέντρον τῶν 'Αθηνῶν τὶς πρῶτες μεταμεσονύκτιες ὧρες παραμονῆς τῆς πρωτομαγιᾶς,μὲ τὴν ἀπόπειρα κλοπῆς ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς Δ.Ε.Η. Καὶ συνελήφθη ὁ «ἥρως» ὕστερα ἀπὸ δραματικὴ ἀστυνομικὴ καταδίωξη, ποὺ ἐνθυμίζει πολυπροσεγμένη κινηματογραφικὴ ταινία τοῦ Χίτσκοκ μὲ γκαγκστερικὸ σενάριο. Θρασύτατος ἐπίσης ὁ «ἄρτι ἀποφυλακισθείς» Κ.Τ. τῶν 20 ἐτῶν,ὁ ὁποῖος σὲ διάστημα ἑνὸς μόνον μηνὸς ἀπὸ τῆς ἀποφυλακίσεώς του διέρρηξεν ἕναν ἱερὸ ναό,τέσσερα πρατήρια βενζίνης καὶ τρία παντοπωλεῖα, συνελήφθη δὲ κατὰ τὴν στιγμὴν ποὺ ἀπεπειρᾶτο διάρρηξιν ἀρτοποιείου τῆς ὁδοῦ 'Αγίου Μελετίου. Δύο ἄλλοι θρασύτατοι κακοποιοὶ τοῦ εἴδους, ὁ Μ.Π. τῶν 24 ἐτῶν καὶ ὁ Σ.Σ. τῶν 23 ἐτῶν, συνελήφθησαν στὸν κέντρον τῶν 'Αθηνῶν τὴν στιγμὴν ποὺ ἀπεπειρῶντο διάρρηξιν ἀπὸ σταθμευμένον αὐτοκίνητον. Καὶ μᾶς «εἶπαν» οἱ καλοὶ νέοι ὅτι εἶχαν βίον καὶ πολιτείαν ὁλόκληρον καὶ σύντομον, ἀφοῦ σὲ διάστημα ἑνὸς μόνον μηνὸς εἶχαν διαρρήξει ἓξ περίπτερα, ἐννέα καταστήματα τροφίμων καὶ ἄνω τῶν εἴκοσι αὐτοκινήτων. Καὶ ἄλλοι παρόμοιοι ἐγκληματίαι ἀπεκαλύφθησαν καὶ συνελήφθησαν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Β.Η. τῶν 18 ἐτῶν, ὁ ρηξικέλευθος αὐτὸς νεανίας ποὺ ἔκλεψε τὸ πορτοφόλι Γερμανοῦ τουρίστα στὸ Σούνιον γιὰ νὰ συλληφθῆ στὸ κέντρον τῶν 'Αθηνῶν.

***

Πλὴν τῶν σωματεμπόρων καὶ τῶν διαρρηκτῶν δὲν ἔλειψαν τὸν τελευταῖο καιρὸ καὶ οἱ ἀντιπροσωπευτικοὶ παράγοντες ἄλλων ἐγκλημάτων, ἄλλων κοινωνικῶν μαστίγων παλαιῶν καὶ νέων ἐποχῶν. 'Απὸ τὸν κόσμο τῶν τοξικομανῶν λ.χ. ξεχωρίζει ἐκείνη ἡ ὁμὰς τῶν πέντε, ποὺ ὕστερα ἀπὸ περιπετειώδη νυκτερινὴ καταδίωξη καὶ ἄγριον... πετροπόλεμο μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀνδρῶν περιπολικοῦ τῆς 'Αμέσου Δράσεως, ἔγινε κατορθωτὸν νὰ συλληφθοῦν κοντὰ στὴν Χωματερὴ τοῦ Βοτανικοῦ οἱ τρεῖς. Εἶναι οἱ ἀμετανόητοι θιασῶται τοῦ λευκοῦ θανάτου Κ.Σ., Γ.Φ. καὶ Α.Β., ἀπὸ τὶς πέτρες τῶν ὁποίων ἐτραυματίσθη καὶ ἕνας τῶν ἀστυνομικῶν τῆς 'Αμέσου Δράσεως. Ξεχωρίζουν ἐπίσης οἱ τοξικομανεῖς Π.Γ. τῶν 50 ἐτῶν καὶ Ν.Π. τῶν 48 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι κατὰ γενομένην ἔρευναν ἀπὸ τοὺς συναδέλφους τοῦ Πειραιῶς εὑρέθησαν κατέχοντες σημαντικὴν ποσότητα «τσιγαριλικίων» καὶ ἄλλων ναρκωτικῶν οὐσιῶν. 'Απὸ τὸν κόσμον τῆς ἀπάτης ἐξ ἄλλου ξεχωρίζουν: Ε.Σ. τῶν 38 ἐτῶν, ὁ ὁποῖος ἐπώλησε δύο «δοχεῖα ἐλαίου» σὲ χριστιανὸν ἀντὶ ὀκτακοσίων δραχμῶν, πλὴν τὰ δοχεῖα ἦσαν... ὕδατος. Ν.Σ. τῶν 24 καὶ Γ.Κ. τῶν 22 ἐτῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπώλησαν ἀντὶ ἑξακοσίων δραχμῶν «φιαλίδιον ἀρώματος», πλὴν ἦτο φιαλίδιον φρεσκοτάτου ὕδατος. 'Ομοίως ξεχωρίζει ἡ καλὴ νοικοκυρὰ Β.Α. τῶν 32 ἐτῶν, ἡ ὁποία περιήρχετο τὰ ἀθηναϊκὰ σπίτια καὶ μὲ τὸ «ὅ,τι ἔχετε εὐχαρίστηση γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ Μικροῦ Χωριοῦ» εἰσέπραττε μόνον διὰ τὸν «ἑαυτούλη» της.

***

Μὲ ἕνα σημείωμα μεγάλης πρωινῆς ἐφημερίδος τῶν 'Αθηνῶν ἐπισημαίνεται καὶ πάλιν ὁ κοινωνικὸς κίνδυνος ἀπὸ τοὺς σοβαρούς, καθ' ἕξιν ἐγκληματίας. 'Ιδοὺ τὸ πρόβλημα τῶν σωματεμπόρων, τῶν διαρρηκτῶν καὶ τῶν τοξικομανῶν, ὅπως ἡ ἐφημερὶς τὸ θέτει καὶ τὸ σχολιάζει: «'Η στήλη αὐτὴ εἶχε κατ' ἐπανάληψιν συστήσει νὰ ἐκκαθαρισθῆ ἡ πρωτεύουσα ἀπὸ τὰ διάφορα κοινωνικὰ ἀποβράσματα, τὰ ὁποῖα αἱ τιμωρίαι δὲν ἔχουν συνετίσει. Μὲ ἱκανοποίησιν πληροφορεῖται τώρα, ὅτι ἡ Γενικὴ 'Ασφάλεια ἔχει τελευταίως ὑποδείξει τὴν ἐκτόπισιν δέκα ἐμπόρων λευκῆς σαρκός, εἴκοσι διαρρηκτῶν καὶ δέκα ἓξ ἐμπόρων ναρκωτικῶν. Βάσει τῶν ὑποδείξεων διὰ τὰς 46 αὐτὰς ἐκτοπίσεις, αἱ ἁρμόδιαι ἐπιτροπαὶ ἐξέδωσαν 26 ἐγκριτικὰς ἀποφάσεις. Ὑποθέτομεν ὅτι θὰ ἐκδοθοῦν ἀποφάσεις καὶ διὰ τὰς ὑπολοίπους, καὶ θὰ πραγματοποιηθοῦν. Αἱ 'Αθῆναι, καὶ διότι εἶναι τώρα πόλις μεγάλη καὶ διότι εἶναι μέγα

τουριστικὸν κέντρον, πρέπει δι' ὅλων τῶν νομίμων μέσων ν' ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τοὺς κακοποιούς. Καὶ ἡ ἐκτόπισις τῶν καθ' ἕξιν ἐγκληματιῶν εἶναι νόμιμον μέσον».

***

Καὶ συμπλοκὲς ἀρκετές, καὶ ἐπιθέσεις..., λίαν παραδόξως γιὰ τὸν μεσογειακό μας χαρακτῆρα καὶ τὸ πολυθρύλητο ἑλληνικὸ φιλότιμο, ἔλαβαν χώραν τὸν τελευταῖο καιρό. Ξεχωρίζουν ἀπὸ αὐτὰ τὰ γεγονότα ἐκεῖνο τῆς ὁμηρικῆς συμπλοκῆς δύο ἀδελφῶν ὀπωροπωλῶν καὶ τῶν οἰκογενειῶν των, σὲ κεντρικώτατο σημεῖο τῶν 'Αθηνῶν καὶ ἐξ αἰτίας ἑνὸς κιλοῦ μπανανῶν καὶ κοινοῦ ἄλλοτε, ὅταν τὰ δύο ὀπωροπωλεῖα ἦσαν ἕνα, πελάτου, ὅπου ἀφοῦ ἐχρησιμοποιήθησαν καθίσματα, καφάσια, ξύλα, δόντια κ.λ. κ.λ. ἐγένετο καὶ ἐξαγωγὴ καὶ χρῆσις μαχαιρῶν. Μὲ πολὺ κόπο ἡ 'Αστυνομία κατώρθωσε νὰ διαχωρίσῃ τοὺς συμπλακέντας καὶ νὰ μεταφέρῃ στὸν σταθμὸν πρώτων βοηθειῶν καὶ σὲ νοσοκομεῖο τοὺς πέντε τραυματίας. Ξεχωρίζουν ἀκόμα τόσα ἄλλα, τὰ ὁποῖα ἐλλείψει χώρου ἀποσιωπῶ. Συνέβη ὅμως καὶ κάτι ποὺ δὲν πρέπει νὰ φύγῃ ἀπαρατήρητο, ἕνα γεγονὸς δηλαδὴ τῆς βίας—ἐπίθεσις καὶ δαρμὸς—λίαν ἀντιπροσωπευτικὸν τῆς ψυχολογίας μας. Τὸ ἔγραψαν ὅλες οἱ ἐφημερίδες κάτω ἀπὸ ἐντυπωσιακοὺς τίτλους σὰν αὐτούς: «'Η Μπριζὶτ Μπαρντὼ ἐδάρη μὲ σανίδα!» «Μὲ μουσκεμένη σανίδα ἡ Μπριζὶτ Μπαρντὼ ἔφαγε τῆς χρονιᾶς της» κ.λ.κ.λ. Μόνο ποὺ δὲν ἐπρόκειτο περὶ τῆς γνωστῆς «γάτας τοῦ σὲξ» τῆς γαλλικῆς ὀθόνης, ἀλλὰ περὶ κοινοτάτης ἑλληνικῆς...γαλῆς τῆς κ. Σ.Σ. Μὲ τὸ νὰ καταβροχθίσῃ λοιπὸν ἡ τόσον ἔνδοξον ὄνομα φέρουσα γάτα ἕνα κουνελάκι τοῦ κ. Κ., «ἔφαγε τῆς χρονιᾶς της μὲ βρεγμένη σανίδα», τὸ πρᾶγμα ἔφθασε στὸ οἰκεῖον τμῆμα Πειραιῶς ἀπὸ τὴν ἰδιοκτήτρια, ἐκλήθη «ὁ καθ' οὗ τὰ παράπονα» καὶ τὰ ὑπόλοιπα εἶναι ὑπόθεσις τῶν δημοσιογράφων.

***

Ἀπὸ τὴν πληθώρα τῶν αὐτοκινητικῶν δυστυχημάτων τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ αὐτοκινήτου στὴ χώρα μας μέχρι σήμερον δυστυχήματα τῶν τροχῶν, τὸ πλέον παράδοξον ἀπὸ ἀπόψεως συνθηκῶν εἶναι ἐκεῖνο τοῦ 'Αγίου 'Ιωάννου Ρέντη, περιφερείας ΙΒ' Τμήματος Πειραιῶς. Ἔπαιζαν οἱ πιτσιρίκοι τὸ πατροπαράδοτον «κρυφτὸ» στοὺς δρομίσκους καὶ στὶς αὐλὲς τῆς συνοικίας, ὅταν ἕνας τετραετὴς «ἐπενόησε» νὰ πάρῃ ἕνα μεγάλο χαρτοκιβώτιο, νὰ τὸ τοποθετήσῃ στὴν μέση τοῦ δρόμου καὶ μέσα ἐκεῖ νὰ κρυφθῇ. Ἔμελλε ὅμως νὰ «κρυφθῇ» γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ ζωὴ ὁ ἀτυχὴς μικρός, διότι κάποιος ὁδηγὸς αὐτοκινήτου ἐπέρασε τὸ ὄχημά του ἐπάνω ἀπὸ τὸ χαρτοκιβώτιο καὶ κατὰ συνέπειαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ λιλλιπούτειο ἀνθρώπινο σῶμα, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν οἰκτρὸ θάνατο μιᾶς ἐν ἐκκολάψει ζωῆς. Τὸ τραγικὸ αὐτὸ δυστύχημα δὲν θὰ συνέβαινεν ἐὰν οἱ γονεῖς ἄκουγαν τὶς ἀστυνομικὲς συστάσεις καὶ ὑποδείξεις καὶ δὲν ἄφηναν τὰ παιδιά των νὰ παίζουν στοὺς δρόμους, ὅπου ἐκτὸς τῆς διαταράξεως τῆς ἡσυχίας τῶν περιοίκων γίνονται καὶ πρόξενοι παντοίων δυστυχημάτων. Δὲν θὰ συνέβαινεν ἐπίσης ἐὰν ὁ ὁδηγὸς ἔδειχνε περισσότερο σεβασμὸ καὶ μεγαλύτερη προσοχὴ ἐπὶ παντὸς ἀντικειμένου κατὰ τὴν ὁδήγησιν τοῦ αὐτοκινήτου του. Ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι τοῦ ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ ὅτι μέσα στὸ χαρτοκιβώτιο ἐκρύπτετο ἄνθρωπος. Δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν ὅμως νὰ εὑρίσκωνται ἐκεῖ μέσα περιουσιακὰ ἀντικείμενα ἢ ἄλλα πράγματα—συνεπείᾳ πτώσεως ἐξ ἄλλου ὀχήματος ἢ ἐξ οἱουδήποτε λόγου ἀφεθέντα ἐκεῖ—τὴν ἀσφάλειαν τῶν ὁποίων θὰ ἐξησφάλιζεν ἐὰν ἐστάθμευε καὶ μετετόπιζε τὸ χαρτοκιβώτιον, ἢ τέλος πάντων ἐὰν δὲν ἐπερνοῦσε τόσον ἀδιάφορος ἀπὸ ἐπάνω του; Νά λοιπὸν ποὺ ἡ ἔλλειψις κατανοήσεως πλείστων παραγόντων τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἔχουν τραγικὰ ἀποτελέσματα καμμιὰ φορά.

Καὶ ἕνα πολὺ σύντομον ἀπάνθισμα ἀπὸ τὴν τελευταία ξένη ἀστυνομικὴ εἰδησεογραφία:

* 'Ιδιωτικὸν «πανεπιστήμιον ἔρωτος», ὑπὸ τὸν τίτλον «Λέσχη Μικρῶν Κουνελιῶν» ἀπεκαλύφθη ἀπὸ τὴν γαλλικὴ ἀστυνομία στὴν καρδιὰ τῶν Παρισίων. Διευθυντὴς τοῦ πρωτοτύπου αὐτοῦ «πανεπιστημιακοῦ κέντρου», ἤτοι φρικτοῦ διαφθορείου ὅπου ἐλάμβαναν χώραν πρωτοφανῆ σεξουαλικὰ ὄργια, ὁ πυργοδεσπότης Ρ.Μ., ἐτῶν 38, ποὺ εἶχε τὸ ψευδώνυμον «Ζίγκφρηντ» ἢ «Ρόμπι», καὶ ἡ σύζυγός του Κολέτ, ἐτῶν 34. Τὸ «ἵδρυμα» αὐτὸ φιλοξενοῦσε ἀνηλίκους ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ «προχωρημένοι» στὰ μαθήματα ἀποτελοῦσαν, μαζὶ μὲ τοὺς ἡλικιωμένους καὶ κατὰ προτίμησιν «σημαίνοντας καθηγητάς», τὸ διδακτικὸν προσωπικόν, οἱ «ἀρχάριοι» δὲ τὸ μαθητικόν.'Απεκαλύφθη ὅτι τὰ «θεωρητικὰ» μαθήματα ἦσαν ἐλάχιστα καὶ δευτερεύοντα, ἐνῶ τὰ «πρακτικά», ἡ γενικῶς παραστατικὴ διδασκαλία, ἦσαν ἄφθονα καὶ ἄκρως πρωτεύοντα. Φωτειναὶ προβολαὶ ταινιῶν, ποὺ θὰ ἔκαναν καὶ τὰ ἄψυχα νὰ ἐρυθριάσουν, «ἐβοηθοῦσαν» τοὺς μαθητάς, ἐνῶ γυμνὰ στοὺς τοίχους καὶ εἰκόνες σαρκικῆς ὁμιλίας συντελοῦσαν στὴν ὅλη «κατάρτισιν» τῶν «Μικρῶν Κουνελιῶν». Πλέον τῶν ἑκατὸν ἀνηλίκων, ἀμφοτέρων τῶν φίλων, «ἀπεφοίτησαν» τοῦ πανεπιστημίου κατὰ τὸ τελευταῖον ἑξάμηνον.

* "Εξη λησταὶ καθήλωσαν μὲ τὶς κάννες τῶν ὁπλοπολυβόλων τους τὸν κοσμηματοπώλη Ε. Μπεττετίνι, στὴν Νίκαια τῆς Γαλλίας. 'Εκεῖνος τὰ ἔχασε φαινομενικῶς, πλὴν ἐπάτησε κρυφὰ ἕνα ἠλεκτρικὸ κουμπί. Τότε, μὲ ἕνα φοβερὸ θόρυβο ἔπεσε ἐπάνω στὶς βιτρίνες τῶν κοσμημάτων ἕνα βαρὺ ἀτσάλινο κιγκλίδωμα, μία σειρῆνα ἄρχισε νὰ βρυχᾶται, κλάξον ἀστυνομικῶν αὐτοκινήτων ἄρχισαν νὰ κορνάρουν δυνατά, φλὰς φωτογραφικῶν μηχανῶν ἄστραψαν μέσα στὸ κοσμηματοπωλεῖο. Κατατρομαγμένοι καὶ τυφλωμένοι ἀπὸ τὰ φλὰς οἱ ἓξη ἀδίστακτοι κακοποιοὶ ὥρμησαν νὰ ξεφύγουν, «γαζώνοντας» μὲ τὰ ὁπλοπολυβόλα τους ἕνα μαῦρο «Σεντὰν» ποὺ τὸ ἐνόμισαν τῆς ἀστυνομίας. Στὴ σύγχυση ποὺ δημιουργήθηκε, οἱ λησταὶ ἐξέχασαν ἔξω ἀπὸ τὸ αὐτοκίνητο τῆς φυγῆς τους ἕναν «συνάδελφό» τους, τὸν ὁποῖον ὅμως παρέλαβε ἀστραπιαίως μὲ τὴν «τζαγκουὰρ» της μία νέα καὶ ὄμορφη ξανθή. 'Η ἀστυνομία ποὺ ἔφθασε σὲ λίγο βρῆκε ἄθικτον τὸν κοσμηματοπώλη, ὁ ὁποῖος μὲ ὑπερηφάνεια τοὺς ἐξήγησε ὅτι ἡ συσκευὴ ποὺ ἐτρομοκράτησε τοὺς κακούργους ἦτο ἰδικῆς του ἐφευρέσεως. 'Αναμένεται νὰ συλληφθοῦν οἱ λησταί, πλὴν τῶν ἄλλων, καὶ ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τῶν κρυμμένων φωτογραφικῶν μηχανῶν τῆς σωτηρίας συσκευῆς.

* "Εναν ὁλόκληρο χρόνο οἱ κάτοικοι τῆς ἰταλικῆς κωμοπόλεως Μπουζάνα ἐθρηνοῦσαν τὸν θάνατο τοῦ «καλοῦ» δημάρχου των Δ.Ν., ἐτῶν 42. Εἶχαν βρεθῆ τὰ ροῦχα του μέσα σὲ μιὰ ἐγκαταλελειμμένη βάρκα καὶ ὅλοι ἐπίστευαν ὅτι ὁ δήμαρχος εἶχε πνιγῆ. "Ομως, ἕνας δυνατὸς ἄνεμος, προφανῶς... ἀστυνομικός, ἐπῆρε ἕνα ἀπόγευμα τῶν τελευταίων ἡμερῶν τὸ ψεύτικο μουστάκι ἑνὸς περιπατητοῦ τῆς γραφικῆς λουτροπόλεως 'Ισχίας. 'Ο περιπατητὴς ἔσπευσε νὰ σηκώση τὸ μουστάκι, πλὴν ἕνας ἀστυνομικὸς ἀνεγνώρισε στὸ ξυρισμένο καὶ χωρὶς τὴν προστασία τοῦ μύστακος πρόσωπο τὸν ρηξικέλευθο δήμαρχο, ὁ ὁποῖος κατεζητεῖτο ὄχι γιὰ τὸ «θάνατό» του ἀλλὰ γιὰ ἀπάτες καὶ σημαντικὰ ποσὰ τοῦ δήμου καὶ τῶν ἰδιωτῶν ποὺ εἶχε καταχραστῆ. 'Ο «φίλος» συνελήφθη ἀμέσως φυσικὰ καί, ἀπὸ τὸν ἄνεμον τῆς 'Ισχίας καὶ τὴν παρατηρητικότητα τοῦ ἀστυνομικοῦ, θὰ ἀναγκασθῆ νὰ δώση λόγον τῶν καταχρήσεων καὶ τῆς πληθώρας τῶν ἀπατῶν του.

« Χ »

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Θεοδόσιος Τρίγκας, Σωτήριος Τενέζος, 'Ανδρέας Χειλᾶς, Θεοφάνης Μπότης, 'Ιωάννης 'Αλεξίου, Παναγιώτης Κατσουρίνης, Σπυρίδων Στασινός, Σταῦρος Παπαηλιοῦ, 'Αλέξανδρος Παπίδας καὶ Δημήτριος Δημητρακόπουλος.

—'Απελύθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, διὰ λόγους πειθαρχίας, οἱ 'Αστυφύλακες κ.κ. Παναγιώτης Στραβόλαιμος καὶ Παναγιώτης Κολέζας.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τὸν 'Αστυφύλακα κ. Γεώργιον Μεσημέρτσην, διότι, ἀθλητὴς ὢν καὶ λαβὼν μέρος εἰς τοὺς ἀγῶνας διὰ τὸ πρωτάθλημα ἀνωμάλου δρόμου τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων καὶ Σωμάτων 'Ασφαλείας, ἐπὶ ἀποστάσεως 6.000 μέτρων τῶν ἐτῶν 1962 καὶ 1963, διεξαχθὲν τὴν 3-4-1963, ἐπέτυχε νὰ ἀναδειχθῇ καὶ κατὰ τὰ δύο ἔτη πρῶτος νικητὴς, ἐπιβληθεὶς ὅλων τῶν ἀθλητῶν τῶν ἄλλων Ὅπλων καὶ Σωμάτων, ἤτοι Στρατοῦ, Ναυτικοῦ, 'Αεροπορίας, Χωροφυλακῆς καὶ Λιμενικοῦ Σώματος, τιμήσας τὴν 'Αστυνομίαν Πόλεων διὰ τοῦ ἄθλου τούτου καὶ ἀποσπάσας τὰ συγχαρητήρια καὶ τὴν ἀμέριστον ἐκτίμησιν οὐ μόνον τῶν 'Ενόπλων Δυνάμεων, ἀλλὰ καὶ τοῦ φιλάθλου κοινοῦ, ἐπιδείξας ἐξαιρετικὴν δραστηριότητα καὶ θαυμαστὴν προσπάθειαν, συνοδευομένην ἀπὸ πλήρη ἀφοσίωσιν καὶ ὑπερβολικὴν σωματικὴν κόπωσιν.

'Ωσαύτως ὁ ἀνωτέρω ἀθλητὴς 'Αστυφύλαξ, διὰ τῶν ἐξαιρέτων προσπαθειῶν του, ἀπὸ τριετίας πρωταθλητὴς 'Ελλάδος ὢν εἰς τὰ ἀγωνίσματα στίβου 800 καὶ 1.500 μέτρων, ἐπανειλημμένως ἐτίμησε τὰ ἑλληνικὰ χώματα, τόσον ἐντός, ὅσον καὶ ἐκτὸς τῆς χώρας.

—Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἐπηνέθη ὁ 'Αστυφύλαξ κ. Σταῦρος Παράσχος, διότι τὴν 24-2-1963, ἐκτελῶν διατεταγμένην ὑπηρεσίαν διώξεως μικροπωλητῶν ἀπὸ 10-13ης ὥρας εἰς τὴν περιφέρειαν τοῦ Θ' ἀστυνομικοῦ τμήματος, ἐπέτυχε, χάρις εἰς τὴν παρατηρητικότητα, πρωτοβουλίαν καὶ δραστηριότητά του, τὴν σύλληψιν ἑνὸς τῶν δραστῶν σπείρας κλεπτῶν μολυβδοσωλήνων ἐξ οἰκοδομῶν καὶ τὴν προσαγωγήν του εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κατάστημα, ἔνθα ἐξιχνιάσθησαν πλεῖσται κλοπαὶ καὶ συνελήφθησαν ἐν συνεχείᾳ καὶ τὰ λοιπὰ μέλη τῆς σπείρας.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς : 1) 'Αστυνόμον Α' κ. Παναγιώτην Στασινόπουλον, 2) 'Αστυνόμον Β' κ. 'Ιωάννην Μπῖκον, 3) 'Υπαστυνόμον Α' κ. Γεώργιον Φασούλκαν, 4) 'Υπαστυνόμον Β' κ. Διονύσιον Κουρέταν, 5) 'Αρχιφύλακα κ. Κωνσταντῖνον 'Αρώνην καὶ 6) 'Αστυφύλακας κ.κ. 'Ιωάννην Δρούκαν, Νικόλαον Τσιλιμίγκραν, 'Ιωάννην Φόφολον καὶ Κωνσταντῖνον Χατζῆν, διότι οἱ ἀνωτέρω, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τῶν πρώτου καὶ δευτέρου, ἐργασθέντες μετ' ἐξαιρετικοῦ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδείξαντες ἅμα καὶ ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν σπείρας ἐμπόρων καὶ ποιουμένων χρῆσιν ἰνδικῆς καννάβεως, τὴν 19ην τοῦ 1963 ἐν τῇ πόλει τῶν Πατρῶν.

— Δι' ἑτέρας ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν, ἐπηνέθησαν οἱ : 1) 'Αστυνομικὸς Διευθυντὴς Α' κ. 'Ιωάννης Καραχάλιος, 2) 'Αστυνόμος Β' κ. Γεώργιος Ντζουμάνης, 3) 'Υπαστυνόμος Α' κ. Χρῖστος Καραθανάσης, 4) 'Υπαστυνόμος Β' κ. Κωνσταντῖνος Λιολίτσας, 5) 'Ανθυπαστυνόμοι κ.κ. Κωνσταντῖνος Μαρουδέας καὶ Νικόλαος Παπακωνσταντίνου, 6) 'Υπαρχιφύλαξ κ. Εὐάγγελος Βουτσινᾶς καὶ 7) 'Αστυφύλακες κ.κ. Νικόλαος Μιχαλόπουλος, 'Αναστάσιος Ζαλαχώρης, 'Ιωάννης Σύριος καὶ Βασίλειος Δράλλος, διότι ἅπαντες οἱ ἀνωτέρω, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ μεθο-

δικὴν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου τῶν προαναφερομένων, διοικητοῦ ὄντος τῆς Ὑποδιευθύνσεως Γενικῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, προσοχῆς καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς τὸ καθῆκον, ἕκαστος ἐν τῷ κύκλῳ τῆς ἁρμοδιότητός του, συνέβαλον εἰς τὴν ἐξιχνίασιν ἀνθρωποκτονίας καὶ τὴν σύλληψιν τῆς δράστιδος Αἰκατερίνης Φακίδου, τὴν 18-12-62 καὶ ὥραν 13.45'.

Διὰ τῆς αὐτῆς ἀποφάσεως, ἀπενεμήθη ὑλικὴ καὶ ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς : 1) Ἀστυνόμον Α' κ. Παναγιώτην Θᾶνον καὶ 2) Ὑπαστυνόμους Α' κ.κ. Κωνσταντῖνον Γιαννημάραν καὶ Λέανδρον Καρυώτην, διότι ἅπαντες, ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ μεθοδικὴν καθοδήγησιν τοῦ κ. διοικητοῦ τῆς Ἀσφαλείας Ἀθηνῶν, ἀναλαβόντες τὴν διενέργειαν προανακρίσεως πρὸς ἐξιχνίασιν τῆς ὡς ἄνω ἀνθρωποκτονίας, ἐπέδειξαν ἔκτακτον δραστηριότητα, ἐξαιρετικὸν ζῆλον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἔκτακτον ἀφοσίωσιν πρὸς τὸ καθῆκον καὶ ἐπέτυχον τὴν ἐξιχνίασιν ταύτης, τὴν σύλληψιν τῆς δράστιδος καὶ τὴν παραπομπήν της εἰς τὴν δικαιοσύνην.

***

ΕΥΧΑΙ ΕΙΣ ΕΟΡΤΑΖΟΝΤΑΣ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται χρόνια πολλά, ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς των ἑορτῆς, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Α' κ.κ. Τασιγιῶργον Κωνσταντῖνον καὶ Τουζένην Κωνσταντῖνον, εἰς τοὺς Ἀστυνομικοὺς Διευθυντὰς Β' κ.κ. Κατσάρην Κωνσταντῖνον καὶ Ἀνδρεόπουλον Κωνσταντῖνον, ὡς καὶ εἰς ἅπαντας τοὺς ἑορτάζοντας κ.κ.ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικούς.

***

[redacted]

ΠΕΝΘΗ

Πέτρος Ἀργυρίου

Κατόπιν μακροχρονίου ἀσθενείας, ἀπεβίωσεν ἐνταῦθα τὴν 29ην Ἀπριλίου ἐ.ἔ. καὶ ἐκηδεύθη τὴν ἐπομένην ὁ Πέτρος Ἀργυρίου, καθηγητὴς τῶν Ἀστυνομικῶν Σχολῶν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1945 εἰς τὸ μάθημα τῆς Σχεδιαγραφίας καὶ συνεργάτης τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν», ἐπὶ πολεοδομικῶν καὶ γενικώτερον τεχνικῶν ζητημάτων.

Ὁ μεταστάς, τοῦ ὁποίου ἡ ἐπιστημονικὴ κατάρτισις ἦτο πανταχόθεν ἀνεγνωρισμένη, διεκρίνετο διὰ τὸν πρᾶον καὶ ἀνιδιοτελῆ χαρακτῆρα του, διὰ τὸ σπινθηροβόλον πνεῦμα του καὶ τὸν πλούσιον εἰς αἰσθήματα ἀγάπης πρὸς τοὺς συνανθρώπους του καὶ ἰδίᾳ πρὸς τοὺς μαθητάς του ψυχικόν του κόσμον. Ἦτο ἐπόμενον ὡς ἐκ τούτου νὰ εἶναι ἀγαπητὸς εἰς τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν ὡς ἄνθρωπος καὶ ὡς ἐπιστήμων, νὰ εἶναι ὅμως περισσότερον ἀγαπητὸς εἰς ὅλους ὅσους ἐκ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ηὐτύχησαν νὰ τὸν ἀκούσουν ὡς καθηγητήν των καὶ νὰ τὸν γνωρίσουν ὡς ἀκένωτον πηγὴν γνησίου ἀττικοῦ πνεύματος καὶ χιοῦμορ.

Γεννηθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Πέτρος Ἀργυρίου κατὰ τὸ ἔτος 1907, ἔφυγε νέος ἀπὸ τὴν ζωήν, καταλιπὼν σύζυγον καὶ τέκνον. Ὁ πρόωρος θάνατός του ἐβύθισεν εἰς λύπην καὶ τὴν ἀστυνομικὴν οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν μεγάλως ἠγάπησε καὶ ὑπηρέτησε καὶ παρὰ τῆς ὁποίας ἠγαπήθη, ἀφήσας δυσαναπλήρωτον κενόν. Εὐχόμεθα εἰς τοὺς οἰκείους του τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν καὶ ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ ἐν ψυχαῖς δικαίων τὸν ἀπελθόντα, ἂς εἶναι δὲ ἐλαφρὸν τὸ χῶμα ποὺ τὸν ἐσκέπασε.

Αἰωνία του ἡ μνήμη! *Χ. Σ.*

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἡ ἡμέρα τῆς μητέρας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 433

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ διαφθορὰ καὶ τὰ πορνεῖα ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι τῆς ἐποχῆς μας, ὑπὸ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 435

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάιτχεντ, κατὰ μετάφρασιν Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ (συνέχεια) 440

ΞΕΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Δολοφονία στὴν ὁδὸ Ντόβερ—Ἀνακάλυψις καὶ σύλληψις τοῦ δράστου, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ, ὑπὸ Ἀρχιφύλακος κ. Κωνσταντίνου Λαψάνη..... 443

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἡ δολοφονία τοῦ Ἀστυφύλακος Γεωργίου Πανούτσου, ὑπὸ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη 449

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὁ νέος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 453

ΕΠΕΤΕΙΟΙ

Ἅγιον Ὄρος: Ἡ πύλη τοῦ οὐρανοῦ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια καὶ τέλος) 457

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Σούλι καὶ Σουλιῶτες—Τὸ Κούγκι, ἡ Ἀκρόπολις τοῦ Σουλίου καὶ ὁ καλόγηρος Σαμουήλ, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου 460

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ

Τὸ πασχαλινὸ γεῦμα τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἀναστ. Συφάντου..... 463

Ἐκδρομὴ τῆς Ὑποδιευθύνσεως Τροχαίας Κινήσεως Ἀθηνῶν στὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸ Ρῶσο, ὑπὸ Ἀστυφύλακος κ. Γεωργίου Σταυρουλάκη..... 465

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Κωστῆς Παλαμᾶς—Μὲ τὴν ἐπέτειο τῶν ἐθνικῶν ἐξορμήσεων καὶ εἴκοσι χρόνων ἀπὸ τὸ θάνατό του, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη (συνέχεια)..... 466

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Ἀπριλίου 1963 470

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια) 471

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ εἰκοσιτετράωρα, ὑπὸ Συνεργάτου «Χ» 474

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ 479

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522.512)

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12.30′ - 1 μ.μ.

Παρακολουθῆτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.